AUREL CĂRĂȘEL

Galaxia sudică

2 CASCADA DE NEON



TRITONIC SCI-FI

Aurel Cărășel

GALAXIA SUDICĂ

02

Cascada de neon



Aurel Cărășel (n. 1959) a absolvit Facultatea de Filologie (Craiova, 1984) și Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării (București, 1994). A fost profesor și ziarist.

În domeniul SF activează din 1980, înființînd și conducînd mai multe cenacluri la Craiova și Cernavodă. Este unul dintre inițiatorii taberei Atlantykron (1990).

A fost președinte al Asociației Creatorilor de SF (Craiova).

Redactor la mai multe reviste, fanzine și suplimente SF, redactor-șef al revistei Anticipația.

A debutat în 1981, în revista Știință și tehnică, cu povestirea „Stelara Fata Morgana" și a publicat proză scurtă în Convorbiri Literare, Anticipația, Star Trafic SF, Magazin, Jurnalul SF, Strict Secret, Curierul Național, Almanahul Ramuri, Almanahul Rebus, Almanahul Anticipația etc.

A tradus volume de Murray Leinster, Robert Silverberg, David Brin.

Este prezent în mai multe antologii, printre care: Cronici microelectronice, Avertisment pentru liniștea planetei, Beta SF, Nemira ‘95, Argos Unu, Argos Doi.

Volume publicate: Vînătoare de noapte (1995, ca Harry T. Francis, și 2011), La capătul spațiului (1997, Premiul pentru roman al Editurii Nemira), Lumile Curcubeului (1999, Premiul pentru roman al Editurii Nemira), Dumnezeule de dincolo de burta universului (2011)- romane; Războinicii curcubeului (1996) – proză scurtă; OZN – Trecut, prezent, viitor (1995, împreună cu Dan N. Mihăilescu), Mic Dicționar de autori SF (1996), O istorie tematică a literaturii SF (2006) – nonficțiune.

În 1999 a primit Premiul de încurajare al Societății Europene de Science-Fiction.

Cascada de neon

Părea una dintre acele după-amiezi de vară, într-o zi de marți, când îți vine să te întrebi dacă nu cumva Pământul s-a oprit în loc. Numai că în jurul lor nu era tocmai vară, ci doar o imitație ieftină, care nu păcălea pe nimeni, și, oricum, nu se găseau pe Therra. Piața Honteea colcăia de lume. Căldura stătută îți storcea ultimele picături de apă din piele, iar umezeala accentuată, cu miros de praf, înrăutățea și mai mult lucrurile.

Albin Apolinar Anselm înghiți în sec și își șterse fruntea umedă cu mâneca la fel de umedă a pelerinei pe care o primise, împreună cu salopeta neagră și cu masca de oxigen, la debarcarea de pe Titan. Urmări cu privirea o femeie care aștepta nemișcată, cu mâna dreaptă sprijinită de o tonetă automată pentru apă. Avea o față angelică și picioare lungi, frumoase, abia ascunse de faldurile pelerinei. Pe cap, purta o pălărie micuță, prinsă cu baretă pe sub mandibulă, care arăta de parcă un colibri și-ar fi făcut cuib deasupra părului ei blond, coafat cu bucle mari.

Până acum fusese un sezon slab de tot. Întoarse capul și se liniști: Vincelin-credinciosul, Bretanion-cruciatul și Longin-templierul așteptau în fața unei reclame pe jumătate șterse, prefăcându-se că sunt interesați de produsele din spatele vitrinei curbe. Le făcu semn să-l urmeze și porni mai departe, punând pașii cu multă grijă unii în urma altora.

Caverna Falstaff era cea mai mare din cele peste 2200, cartografiate pe suprafața accidentată a satelitului.

Anselm știa că în cei 98 de ani de prezență neîntreruptă pe Umbriel, singurele cratere care rămăseseră nebăgate în seamă de hărțile 3D, actualizate la fiecare 10 zile terestre, erau cele cu diametrul sub 10 metri, indiferent de adâncimea lor. Falstaff pătrundea în gheața fixată pe suprafața de roci acreționare până la o adâncime de 3 km, iar suprafața utilizabilă se întindea pe mai mult de 36000 de hectare. Depozitele, orașul, bazarul și parcul. Exact în ordinea aceasta. Din anul 112 EC, Falstaff acoperea în întregime cererea de gaze rare a Administrației Spațiale, primind la schimb oxigenul, apa, hrana congelată,

elementele tehnologice și permisiunea de a întreține și exploata singurul bazar cosmic din cercul planetelor uriașe.

La o gravitație de 0,238 m/sec^2, adică de 40 de ori mai mică decât pe Therra, probabilitatea de a depăși trei ani de lucru în acest mediu era practic nulă. Interveneau probleme grave de sănătate, care implicau decalcifierea oaselor, frângerea coloanei vertebrale în zona primelor două vertebre, atlas și axis, colectarea de puroi în arborele bronșic, din cauza dilatării, atrofierea lobilor ficatului, precum și severe traume neurologice. Moartea suspectă a 76% din coloniștii primului val determinase Administrația să aloce sume importante studiului medical. În mai puțin de 5 ani therrani, grota Falstaff fusese echipată pentru supraviețuire în condiții optime, prin-cipalul element tehnic constând în construirea unei platforme de accelerare gravitațională, care adusese gravitația locală la 0,79 din aceea a Pământului. Acum, cu puțină atenție, nici măcar nu mai aveai nevoie de elementele de susținere, prinse peste tot, la înălțimea umerilor, de-a lungul pereților grotei. Pașii erau puțin mai săltați, dar deschiderea lor nu depășea cu mult pe aceea a unui mers normal pe Therra. Iar în bazar existau accelerometre speciale, care compensau procentele lipsă. Pentru că bazarul își permitea să plătească taxe astronomice pentru chiria locației. Afacerile încheiate aici depășeau orice imaginație, iar produsele cumpărate și vândute luau numai rareori drumul Therrei, majoritatea absolută rămânând în Centura de Asteroizi, sau porneau către Lumile Transuraniene.

Când pătrunse în zona Cartagena, se opri și așteptă ca însoțitorii săi să-l ajungă.

Gradele de siguranță ale zonelor erau foarte diferite, în funcție de specificul fiecăreia. Cele care asigurau tranzacții cu sisteme tehnologice erau cel mai bine securizate de pe întreg teritoriul bazarului. Cele unde se vindeau sau se cumpărau artefacte extraterestre care nu aveau niciun fel de certificat de recunoaștere therrană dispuneau de securitate maximă numai în sectoarele de intrare și de ieșire, asigurările personale de viață neavând valabilitate dincolo de liniile electrificate.

Albin Anselm ajunsese deja aproape de poartă, când îl zări pe Richard Lopez, care tocmai se pregătea să intre pe poarta unui hipodrom. Din spatele zidurilor înalte venea un miros slab de bălegar, de șa frecată de pielea asudată a cailor și de fân

proaspăt cosit. Iluzia era atât de puternică, încât dacă nu ar fi știut că în microsistemul uranian erau permise tehnologiile 4D și 5D ar fi crezut, în mod real, că nebunii de umbrieleni dezvoltaseră vreuna dintre tehnologiile genetice interzise și își cultivaseră propriile linii hipo.

Lopez era un tip masiv, suficient de mare, încât să ceară cele mai mari dimensiuni ale costumelor de exterior. Se spunea că exista câte unul, comandat anume pentru el, în fiecare sas de ieșire la suprafața satelitului. Avea un cap de forma unei cutii dreptunghiulare, sprijinit pe trei straturi de grăsime, aflate pe locul unde, la un om obișnuit cu corecturile genetice, ar fi trebuit să aibe o bărbie. Părul era ras de jur-împrejurul creștetului, iar șuvița rămasă, vopsită în verde-praz, stătea drept în sus, ca și cum ar fi avut o viață a ei proprie. Ochii îi erau mici și îngropați în cutele groase ale orbitelor, dar pupilele galbene străluceau vesele. Purta un costum simplu, cu monocroială, iar textura densă și lucioasă a materialului de culoarea lavandei arăta că individul se îmbrăca mai mult decât elegant pentru un cartofor și un mardeiaș de periferie, așa cum îl cunoscuse Anselm în cartierul Bonaventura, de lângă astroportul de pe Niobe. Acolo, fusese patron de cazinou. Și informator pe lângă structura de Securitate locală. Aici, auzise că juca la pariuri și părea să dețină un cort sau chiar mai multe în bazar.

— Am informații, zise Lopez după ce își strânseră mâinile, că Sfinția Ta este în căutarea unei anumite persoane.

În spatele lui Albin Apolinar Anselm, Vincelin, Bretanoin și Longin se opriră brusc, părând interesați de un joc multi-grad, afișat pe peretele hipodromului.

— Zău?! Și cine să fie persoana?

— Un tip pe nume Stradivarius. Nico Angelemi Stradivarius, îți sună cunoscut?

— Poate că, pe Therra, mi-ar zice ceva. Dar aici suntem pe Umbriel, iar eu de-abia am sosit. De ce ar fi acest Stradivarius o cunoștință comună? Ai un informator de încredere? Richard Lopez rânji larg.

— Ei bine, domnule Anselm, nu ai dezvăluit niciodată identitatea unui informator. Chiar și atunci când de el a depins o înteagă strategie miliatră. Cred că îți mai aduci aminte de Planul

Vesta, nu? Și atunci ce te face să crezi că vei afla de la mine mai mult decât ai spera?

— Ai dreptate.

Anselm își scoase o falsă tabacheră din argint filigranat, înăuntru, ordonate pe superstraturi de memorie activă, mii de miliarde de biți informaționali stocau o față a lumii așa cum încremenise ea cu câteva zile în urmă, la ultima updatare, atunci când Umbriel intrase în opoziție cu Oberon, cel mai îndepărtat satelit al planetei Uranus.

— Nico Angelemi Stradivarius. Sunt sigur că știi că este a șaptea cea mai căutată persoană din Sistemul Sol. Și la fel de sigur că ai idee că aș goli întregul stoc mnemonic pe care-l dețin aici, cu informații politice de ultimă oră, în contul celui care-mi va face legătura cu el.

— Cine nu-i știe pe dușmanii Administrației?! Richard Lopez dădu din cap, făcând să tremure bărbiile triple și continuă: Dar a-i cunoaște nu este echivalent cu a ști unde se găsesc.

Anselm scoase o țigară din tabacheră și o învârti absent între degete. În realitate, nu fuma niciodată, dar știa foarte exact ce impresie făcea o țigară autentică asupra minții unora care plecaseră de pe Therra sau de pe unul din codominioanele ei de foarte mulți ani. Era ceva asemănător cu joaca cu un chibrit aprins într-un loc plin cu vapori inflamabili. Trăgea de timp, încercând să-și dea seama de unde știa celălalt pe cine.anume căuta el în bazar. Practic, de când coborâse de la bordul lui *Titan* nu discutase cu nimeni despre Angelemi. Asta însemna că informația părăsise Niobe mai înainte ca nava regulată să-și deconecteze ancorele magnetice de la dana inelului exterior. Un singur lucru mergea prin spațiul controlat de om mai rapid decât o navă de pasageri – un *cârăuș-de-informații*, un proiectil militar, înzestrat cu colector magnetic de ioni. De aproape 30 de ani, niciun creier sănătos nu mai folosea sistemul de transmisie tradițional al undelor hertziene, mai rapid, dar ușor de captat, de bruiat ca mesaj sau chiar de înlocuit cu un alt calup informațional. *Cărăușii-de-informații* erau ideali pentru comunicații îndepărtate, dar erau strict militari.

Pentru numele lui Dumnezeu, se strâmbă înfiorat Albin Anselm, ce legături existau între Forța Spațială Federală și proiectul Bisericii Universaliene?!

— Ești un om umblat și ai extrem de multe cunoștințe. Ai putea să-mi spui dacă mai este încă în viață, spuse, trăgând încă de timp și căutând cu disperare un răspuns lucid la întrebarea nerostită.

Bărbatul masiv din fața sa își încreți buzele roz într-un rânjet satisfăcut și vioi.

— Ei, haide, domnule Anselm, răspunse, înclinând capul, de parcă l-ar fi orbit lumina. Sunt un om foarte ocupat, așa cum ai spus, multă lume așteaptă să ia contact cu mine. Și bănuiesc că și tu ești la fel de presat de timp. De ce să ne jucăm de-a șoarecele și pisica, încă de la început?

Își vârî degetul arătător de la mâna dreaptă în buzunarul cu clapetă al costumului și scoase de acolo o batistă adevărată, de pe vremuri, cu monogram la unul dintre colțuri. Își suflă nasul în ea, scoțând un fornăit trist. Apoi o scutură, o împături cu grijă și o vârî înapoi.

— Bănuiesc că tubul ăla dintre degete este o țigară adevărată, nu?

— De ce n-ar fi?

— Întrebam și eu. Mă gândeam că ar putea valora cât răspunsul la întrebarea anterioară.

— Pare o tranzacție bună. Doar ne aflăm în bazar, nu? Și ar fi și o plată pentru timpul pierdut cu mine aici, în loc să câștigi pariind pe calul preferat. Sunt de acord. Deci?

Richard Lopez își frecă palmele, cu un aer mulțumit. Dintr-odată, nu părea să mai fie deranjat de timpul pierdut la intrarea în hipodrom.

— Să zicem că știu din sursă sigură că trăiește și că se simte ușor extenuat pe minunatul nostru Umbriel. Extenuarea provine din faptul că fiind o persoană extrem de căutată trebuie să nu iasă niciodată în public și, deci, nu mai ține capul de afiș al presei solariene, de ceva vreme. Țigara, te rog…

Întinse palma, ca și când ar fi vrut să-și ia rămas bun. Anselm aruncă o privire foarte scurtă către cei trei însoțitori și îi văzu ușor crispați, semn că se aflau în stare de alertă, gata oricând de plecare. Ridică țigara și o îndoi pe jumătate, gata să o frângă.

— Hei, ce mama dracului îți închipui că faci acolo?! zbieră mardeiașul, gata să se repeadă la el. Mi-am ținut promisiunea, nu?

— Suntem într-un bazar. Anselm rânji, dezve-lindu-și dinții marmorați cu superba ciupercă Hiansunfly. Totul se negociază. Tocmai am stabilit că informația oferită merită numai jumătate din acest artefact, care are valoarea nominală de 11.224 de soli-fluor, în monedă locală. Dacă dorești și cealaltă jumătate, atunci îmi spui și adresa la care îl pot găsi pe acest domn.

— Asta nu mai este tranzacție, este un nenorocit de furt, la lumina zilei.

— Nu știam că pe cel mai întunecos satelit al lui Uranus aveți noțiunea de zi, se strâmbă, cu răutate, celălalt.

— Vai mie! exclamă Richard Lopez înfrigurat. Nici măcar nu mai pot gândi coerent.

— Adică vrei să zici că nu știi cum să mă minți coerent, scumpule. O diplomație de felul acesta nu este cea mai bună cale de a interrelaționa cu Maica Biserică.

— Drace, mă mai și amenințI, după ce că m-ai înșelat! Și dacă îți spun ceea ce vrei să afli?

— Oh, sunt cu urechile făcute pâlnie. Vezi doar să nu încerci nicio stratagemă, Sanctitatea Sa, Serenissimul Paisie, are ochi larg deschiși pe toate lumile colonizate.

Bărbatul își linse iar buzele și își culese o scamă invizibilă de pe mâneca dreaptă. Apoi dădu din cap a mirare.

— Nu înțeleg ce interes are Maica Biserică în a contacta un hoț și un criminal.

Anselm îi aruncă o privire plină de milă.

— Bine-bine, am zis și eu așa. Lopez se apleca înainte. Îți voi furniza informația, dacă-mi răspunzi la o întrebare simplă: ne-am întâlnit întâmplător?

Anselm ridică din umeri.

— În locul tău, aș căuta urgent o cursă către Ariei sau către Miranda. De acolo, e mai ușor să te strecori pe un cargou care pleacă gol spre lunile lui Juve.

Lopez înghiți în sec și-și șterse fruntea de transpirație. Apoi scoase un ac-mino din spatele reverului costumului.

— Dă-mi memoria aia portabilă.

Îi întinse tabachera și celălalt atinse acul de marginea ei argintie. I-o returnă și rămase cu palma întinsă. Albin Apolinar Anselm strâmbă din buze, dar îi puse țigara în palmă. Apoi vârî tabachera din argint filigranat la loc, se răsuci pe călcâie și porni către șirul îndepărtat de corturi, de unde începea bazarul

propriu-zis, urmat îndeaproape de cei trei însoțitori. O țigară din tutun adevărat valora o mică avere pe piața neagră a oricărei colonii din Sistem. Dar informația pe care tocmai o cumpărase cu ea, dacă se dovedea adevărată, era de neprețuit.

***

Intră, mai întâi, la *Stelele reci*, o tavernă subterană, aflată la intersecția Căii de Nord cu Drumul Plutonian, ca să ia o gustare. Cei trei însoțitori, îmbrăcați în salopete negre standard, rămaseră afară, sub un indicator, discutând cu aparentă însuflețire ceva legat de direcția spre care arăta săgeata luminoasă.

Se așeză la colțul ridicat, în formă de treflă răsucită, al tejghelei din cristal și bătu comanda pe prima tastatură care îi apăru sub degete. Nu existau prea multe opțiuni în privința mâncării, dar băuturi erau din belșug. Luă un gât de gin local și tuși să-și dea sufletul – era cât se poate de sec și făcea gura pungă. Puse sonda pe suprafața netedă de sub coate, nefiind în stare să se hotărască care din două era cel mai mare rău: barurile ce se pretindeau irlandeze, fără să aibă habar că faima lor sta tocmai în băuturile extraordinare pe care le găseai acolo, sau atmosfera de-a dreptul infectă din jur.

În capătul celălalt al tejghelei, un grup de cinci mineri, cu perforatoarele de gheață făcute grămadă în jurul scaunelor înalte, fără spătar, beau din alcoolurile incolore și se uitau la el pe sub sprâncene, fără să scoată o vorbă. Mesele ovale, lipite de pereți, erau ocupate de salopetele verzi, de la Întreținere, și Anselm nu reuși să-și dea seama câți bărbați și câte femei își petreceau orele de dinainte de tură la numai câțiva pași de el.

Sandvișul cu friptură de vită și halba cu bere neagră sosiră pe bandă și se opriră exact în fața lui. Puse dosul palmei pe halbă. Berea era caldă, evident, cine era nebun să plătească aproape dublu pentru surplusul de energie, consumat cu răcirea ei? Ridică din umeri. Cu siguranță că bucata de carne dintre feliile de pâine de secară era prea prăjită, tare ca o bucată de bocanc. Mușcă din ea și se strădui să se comporte ca un client oarecare, obișnuit cu toate greutățile vieții de la periferia societății. Pentru că erau la periferie. Aproape 20 de Unități Astronomice, în raport cu Sol, asta se cheamă distanță, nu?

De fapt, nu foamea era aceea care îl împinsese spre *Stelele reci*, ci planul de a-i lăsa timp lui Lopez să-i dea de știre lui Stradivarius că era luat în vizor de un trimis special al Maicii Biserica. Anselm își cunoștea bine omul, știa că nu i-ar fi înmânat o adresă falsă, însă ar fi făcut și pe dracul în patru, pentru ca el să găsească cuibul gol și păsărică dusă. Era mai bine să-i acorde răgazul să facă asta, decât să-l țină sub o presiune prea mare și să riște, cine știe? – să considere că un Stradivarius mort era mai bun decât unul în viață, gata să ofere informații celui care ar fi știut cum să le ceară.

Renunță la sandviș și luă o gură de bere. Lichidul avea gustul apei cu clăbuci de săpun. Se strâmbă și se forță să înghită. Umbriel era o colonie compozită: 12 state aveau consulatele și cetățenii aici, iar bazarul se afla sub tutela Organizației Națiunilor Spațiale. Nu avea rost să facă scandal și să atragă atenția asupra Bisericii Universaliene pentru un rahat de bere. Își șterse gura cu șervețelul de hârtie aflat alături de halbă și se uită uită la cronometrul care licărea în cristalul tejghelei: trecuseră 11 minute, își mai putea permite să piardă patru.

Soluția cea mai eficientă ar fi fost să trimită un mesaj comandantului adjunct al Securității de pe Umbriel. Cu 10-l5 agenți înconjurând zona ca într-un cleşte și cu o supraveghere video adecvată, l-ar fi înhățat imediat pe șobolan. Dar Umbriel nu avea o rețea securizată la nivelul cerut de protocolul solarian și știa că un hacker bun i-ar fi decriptat solicitarea în mai puțin de un minut. Iar o deplasare masivă de forțe într-un anumit sector ar fi iscat prea multe întrebări.

Putea, de asemenea, să solicite ajutorul Punctului Inchizitorial Local. Zece inși în sutane cenușii și droizii aferenți poate că nu ar fi suscitat prea mult interes din partea celor care nu aveau altceva mai bun de făcut decât să se holbeze la traficul de pe coridoare. Dar planul care îl făcuse să vină pe Umbriel era atât de secret, încât nici măcar Serviciul Inchizitorial nu fusese informat despre el. Iar șeful Punctului ar fi pus întrebări incomode, înainte de a se decide dacă să dea sau nu curs cererii sale. Chiar dacă, pe linie de comandă, Albin Apolinar Anselm îi era direct superior și putea chiar, în condiții extreme, să solicite înlocuirea lui din funcție.

Cea mai logică acțiune se dovedea a fi tot aceea a rămânerii sub masca de client al bazarului, interesat de vechi relicve

robotice, de dinainte de a Doua Expansiune cosmică. L-ar fi contactat pe Stradivarius din ipostaza unui părinte superior interesat de relicve sfinte, din perioada tehnicismului primitiv. Apoi l-ar fi determinat să deconspire *secretul sfânt* (presupunând că exista vreunul și nu vâna copite de cai morți) și l-ar fi momit cu o sumă extravagantă de bani, precum și cu bula emisă de Sfântul Părinte prin care i se iertau toate păcatele celui care ajuta Biserica într-o asemenea problemă. Bula i-ar fi permis lui Stradivarius să revină pe oricare dintre lumile coloniale ale Sistemului, mai puțin pe Therra. Era adevărat că, în adâncurile fără fund ale AI-ului său, Anselm deținea și antibula papală prin care Nico Angelemi Stradivarius era expulzat din toate coloniile creștine umane, iar Inchiziției i se cerea arestarea și interogarea lui, până la obținerea adevărului cu privire la *secretul sfânt*.

Împinse tava reciclabilă pe banda alăturată și aceasta pătrunse într-o deschidere semicirculară aflată în peretele din celălalt capăt al tejghelei de cristal. O urmări cu privirea câteva clipe, apoi tastă cifrele unui cont, din care contabilul AI să-și extragă suma de bani pentru plata consumației.

— Părintele Anselm? Albin Apolinar Anselm? Mă numesc Floyd Dismas, prospector independent și pază de corp, în timpul liber.

Anselm răsuci capul în direcția vocii. Era atât de surprins că îl cunoștea cineva în spelunca asta, încât uitase să respire și o tuse seacă îi umflă pieptul. Scuipă în șervetul de hârtie, pe care-l lăsă să cadă pe podea.

Floyd Dismas era un tip înalt, pătrățos, cu un cap lunguieț și îngust, dar cu fălci puternice, leonine. Părul negru, uns cu o peliculă specială antibacteriană și pieptănat neted către spate, era încadrat în dreptul ambelor tâmple de câte o pată de un roșu carmin, care i se întindea până sub nasul acvilin. Purta o salopetă albastră și Anselm își aminti că era simbolul celor liberi de contract. Pe dedesubt, avea o cămașă albă, cu gulerul înalt și desfăcut. Își ținea mâna stângă în buzunar și îl privea curios, cu capul lăsat într-o parte, așa cum se uită la tine o pasăre, care se simte în siguranță. Și părintele superior se întrebă dacă nu cumva acea notă de siguranță era oferită de arma ascunsă în fundul buzunarului.

— Eu sunt, răspunse după câteva clipe. Cu ce pot să-ți fiu de folos?

— Dumneata? Dismas păru că o să înceapă să râdă cu hohote, apoi se răzgândi brusc și zise: Eu sunt cel trimis să te ajute, Sfinția Ta.

— Serios?

Bărbatul cu fălci leonine îl privi calm, apoi își scoase mâna din buzunar și o întinse, în semn de salut. Anselm se ridică încet, îi prinse mâna între palme, apoi îi dădu drumul, fără să o strângă. Semăna la atingere cu pielea unei reptile adormite, rece și ușor umedă.

— Este vorba despre un accident care s-a întâmplat în urmă cu 20 de minute, pe una din sutele de ieșiri din Colonie. Mai exact, pe magistrala A 102, la intersecția cu artera bidonvillu-lui Magersatti. Un depozit pe roți s-a prăbușit de la nivelul unu, pe banda căruia rula, peste banda transportoare, unde ne aflam, domnul Stradivarius și cu mine. Pentru că sunt un amplificat, am reușit să sar de pe bandă în spațiul inter-tuburi și să revin pe partea cealaltă, exact când banda începea să se răstoarne, în direcția unde se prăbușise aparatul. Șeful se afla prins sub sistemul de tuburi de evacuare și numai capul îi mai rămăsese întreg. Spre norocul său, exact capul.

— Spre norocul său?

Celălalt aprobă, cu un sunet neclar. Anselm încercă să pună o altă întrebare, dar Dismas îl întrerupse cu un gest.

— Când m-a văzut, a închis un ochi și am știut ce dorea. Avem un protocol de securitate, înțelegeți? I-am scos ochiul și...

— I-ai scos ochiul?! se indignă Anselm.

— ...și l-am supus unei expertize de imagine, în prima cabină informațională liberă pe care am găsit-o în drum. Era un mesaj și o imagine 2D. Mesajul era pentru cardinalul Albin Apolinar Anselm. Iar imaginea era a ta. Te-am căutat imediat, prin sistemul automat de identificare, și am venit cât de repede am putut. Vrei să asculți mesajul?

— Nu știu, răspunse el, după câteva clipe, cântărind în minte ceea ce aflase. Nu știu dacă pot avea încredere în tine.

Floyd Dismas se uită la el de sus. Pe frunte îi alunecă o umbră.

— Pune-ți AI-ul să mă identifice și să verifice legăturile mele cu Nico Angelemi Stradivarius.

Anselm clătină din cap.

— O făceam, dacă era posibil. Misiunea în care sunt implicat m-a obligat să dezactivez această funcție. Nimeni nu trebuie să aibă acces direct la creierul meu.

Bărbatul se așeză pe scaunul din față și îi făcu semn să ia loc. Anselm sătu o clipă la îndoială, apoi se conformă.

— Nu avem mai mult de cinci minute, îi spuse, bătând cu arătătorul în ceasul digital din cristalul tejghelei. Cam atât mai au nevoie, ca să care ceea ce a mai rămas din fostul meu patron până la morgă și să identifice cadavrul. Apoi mă vor da în urmărire generală și vor intra în forță peste tot. Pisicile-negre-ale-subteranului. Nimeni nu vrea să dea ochii cu ele.

Chipul ușor măsliniu, cu buze subțiri și nas coroiat se strâmbă într-o expresie de clovn, care încearcă să plângă.

— Nu am altă soluție care să te lămurească despre bunele mele intenții, Sfinția Ta, decât mesajul pe care-l port. Trebuie să-l asculți și apoi voi deveni din nou liber de contract și voi dispărea din viața ta.

— Dacă ești de bună credință, probabil că te întrebi de ce ezit să zic da. Anselm se uită fix în ochii celuilalt. Ți-am spus că AI-ul meu este inactiv și că nu sunt decât metode de constrângere fizică și chimică pentru a intra în memoria mea. Fii convins că am fost pregătit și în aceste direcții. Sunt aproape imun la astfel de presiuni. Există, totuși, ceva care ar putea ajunge la secretul pe care-l duc cu mine – cuvântul. Este singura poartă pe care nimeni nu poate să o închidă, la contactul cu realitatea. De unde știu eu că mesajul pe care-l aduci nu este un troian, care caută să ajungă acolo unde nu trebuie ajuns?

— Este o posibilitate, presupun, răspunse Dismas, punându-și palmele pe masă. Nu am cum să te determin să crezi că sunt de bună credință. Dar am asta.

Vârî mâna dreaptă în buzunar și scoase de acolo o pungă mică de plastic, mânjită pe interior cu sânge. Scos din orbită, ochiul arăta ca o bilă veștedă. O puse pe masă și o împinse cu un deget în direcția lui.

— Cumva, bănuiam că nu o să ai încredere într-un mesager apărut din senin, așa că am cerut cabinei în care am extras mesajul și imaginea să-i facă și o identificare genetică posesorului său. Este imprimată pe cipul pungii.

Anselm răsuci punga spre el, cu fața crispată. Apoi ridică ușor din umeri și își retrase mâinile.

— Scrie, într-adevăr, că ochiul aparține genomului posesorului cu numele Nico Angelemi Stradivarius. Dar asta nu înseamnă nimic. Nu confirmă deloc povestea ta. Puteai să-l fi ucis chiar tu, ca să găsești, astfel, un motiv să intri în contact cu mine.

Dismas clătină din cap.

— Este o posibilitate. Dar nu am fâcut-o eu. Mai sunt numai două minute și zece secunde. Nu mă interesează să fiu prins, iar tu se pare că nu mă crezi. În șah, situația asta...

— Se cheamă pat. Da, cunosc jocul de șah.

— ...se cheamă pat, își termină el propoziția, parcă fără să bage în seamă întreruperea. Dar noi nu jucăm șah și, în viața reală, mai există o cale de a ocoli statismul – îți voi scrie mesajul și voi pleca. Este treaba ta, dacă vei vrea să îl citești sau nu. Eu mă achit de misiunea de serviciu și părăsesc Falstaff. De acord?

Anselm aruncă o pirivire circulară prin sală. Totul părea în regulă, cei cinci mineri continuau să bea și să se uite la ei pe sub sprâncene, iar salopetele verzi, nici bărbați, nici femei, mâncau cu gesturi economice și nu-și ridicau ochii de pe cristalele pe care rulau jurnale de actualități de pe Therra, vechi de câteva luni. Dădu din cap, străduindu-se să-și pună pe chip o mască neutră.

— Pare o soluție de compromis echitabilă.

Bărbatul cu cap lunguieț și păr negru scoase un stoker din buzunarul de la piept al salopetei și realiză o serie de traiectorii simbolice pe ecranul semisferic. I-l întinse.

— Se activează numai când pui degetul arătător pe centru. Am trecut și o adresă digitală, la care pot fi contactat. În caz de nevoie. Dacă nu o vei face în următoarele două ore, voi uita definitiv că ne-am întâlnit. Te sfătuiesc să părăsești în mare grabă sala asta, imediat ce am ieșit eu.

Se ridică, se înclină vag în direcția lui și se îndreptă către toaletă, mergând agale, ca un om care nu are altceva mai bun de făcut. Dispăru în spatele ușii metalice pe partea superioară a căreia era schițat un băiețel urinând într-o oală de noapte cu aspirație, urmărit de câteva priviri nepăsătoare.

Putea să fie un bluf. Sau putea să fie real. Nu avea timp să mediteze, așa că se hotărî să accepte sfatul. Se ridică de la

tejghea, luă stokerul cu un gest nesigur, îl vârî în buzunarul salopetei, se acoperi cu pelerina până în dreptul nasului și se îndreptă către ieșire. Ca la un semn, cei cinci mineri se ridicară, la rândul lor, și porniră în grabă după el. Până să ajungă pe coridorul central dintre mese, Anselm părăsise deja încăperea. Iar când primul dintre ei întinse palma către senzorul de palpare al ușii, alarma de blocare începu să țiuie și vocea stridentă a unei femei izbucni în țipete. Toată lumea își răstnrnă scaunele, întinzându-se pe burtă, cu mâinile lipite de ceafă. Din tavanul devenit brusc un fagure luminos, coborau prin tuburi gravitaționale pisicile-negre și fulgere globulare minuscule prinseră să sară în toate părțile, doborând tot ceea ce avusese nesăbuința să rămână pe verticală.

***

Vincelin-credinciosul, Bretanion-cruciatul și Longin-templierul așteptau cuminți sub indicator. Nimic din forma, dimensiunile și atitudinea lor nu arăta că nu aparțin rasei umane. Trei bărbați anonimi, abia ieșiți din serviciu, sfătuindu-se asupra locului unde să-și cheltuiască banii luați în tura de noapte. Ajuns în dreptul lor, cardinalul rosti parola, străduindu-se să o pronunțe cât mai clar, printre gâfâituri. Apoi comandă:

— Vehicul de transport.

Cei trei se repeziră unii spre alții, viteza mișcărilor fiind atât de mare, încât imaginea deveni difuză, ca și când ar fi fost văzută printr-o ceață densă. În mai puțin de trei secunde, orice asemănare cu condiția umană dispăruse. În fața cardinalului, stătea o roată de transport, cu un singur loc, aflat în centrul vehiculului. Anselm se așeză pe ea și indică direcția – magistrala A 102, intersecția cu artera bidonvillului Magersatti. Avea o singură cale de verificare a poveștii lui Dismas, aceea a identificării locului accidentului. Și asta numai dacă avea noroc să ajungă înaintea roboților de la descarcerare.

Drumul pe arterele subterane ale lui Falstaff se dovedea a fi destul de comod la acea oră, care preceda ieșirea din tura a treia. Ca orice colonie spațială, și acea de pe Umbriel respecta cu strictețe o serie de reguli comune, impuse de Administrația Spațială, printre care și aceea a lucrului în trei schimburi de câte

opt ore. Acest lucru respecta tiparul vieții umane therrane pe lumi care dispuneau de cronologii cu totul atipice.

După 16 kilometri de parcurs aproape în linie dreaptă, vehiculul trebui să ocolească grota Moremba și să urce la un nivel cu viteză limitată. Cu cât se apropiau de locația stabilită, cu atât circulația devenea mai aglomerată, iar ghidajele restrictive mai frecvente. Până când, în cele din urmă staționară pe un palier auxiliar, într-un convoi de vehicule magnetice, majoritatea conduse de pilotul automat.

Două posibilități, se gândi cardinalul, împreunându-și mâinile ca pentru rugăciune.

Prima: totul s-a petrecut așa cum a descris Floyd Dismas situația și atunci avem de a face cu un atentat asupra lui Stradivarius, menit să-l scoată din circulație mai înainte de a da ochii cu mine și de a-mi furniza... ce? Informații? Planuri incriminatoare? Nume și adrese ale celor care uneltesc împotriva ideii Papei de a determina umanitatea să accepte faptul că AI-urile, indiferent de forma materială pe care o îmbracă, dispun de o substanță eterică perfect asemănătoare sufletului, numită în termeni științifici „recul de masă electromagnetică”, și că, în consecință, au tot dreptul de a primi botezul și de a deveni entități inteligente creștine? Ori, pur și simplu, criminalii urmăreau să scoată din cursă un concurent primejdios pe piața artefactelor religioase? În acest caz, așa-zisul accident urma să fie, pe cât posibil, mușamalizat, iar accesul la informațiile privitoare la el restricționat și chiar interzis.

A doua: mi s-a întins o cursă, în care am fost obligat să cad, din lipsă de informații, de către cineva care a știut de sosirea mea pe Umbriel și de misiunea pe care am primit-o de la Prea Sfântul părinte. În acest caz, voi găsi accidentatul la locul lui și voi reuși să ajung în apropierea sa, iar liniile informative îmi vor fi permanent deschise, pentru completarea intoxicării.

Se uită pe geam, dar privirile îi zburară aiurea, în timp ce mintea întorcea când pe o parte, când pe cealaltă, ipotezele de lucru.

Sosise pe Umbriel, în urmă cu două zile, în urma unui zvon primit pe rețeaua internă a Scaunului Papal, după ce păcălise toate sistemele de securitate – un negustor de antichități robotice, din perioada de pionierat a zborurilor pe Selena, îi

comunica Sanctității sale Serenissime Paisie că achiziționase pe piața neagră a bazarului umbrian un artefact străvechi, care demonstra, fără putință de tăgadă, că adevărul conținut în Enciclica a II-a către Colonii, pe care Secretariatul General al Papalității se pregătea să o emită, este de necontestat: AI-urile dețineau capacitate spirituală. Dacă Sfântul Părinte era interesat de el, nu avea decât să trimită un reprezentant oficial, care să verifice autenticitatea artefactului, valoarea sa în raport cu informațiile cuprinse în Enciclică și să negocieze achiziționarea lui, înaintea altor clienți interesați. Reușise să ia urma personajului cu numele de Nico Angelemi Stradivarius, fără să atragă atenția asupra sa și a cercetărilor pe care le făcea. Iar acum constata că mai exista cel puțin o persoană, care știa despre sosirea sa și despre târgul inițiat de Stradivarius. O persoană (sau mai multe) care îl omorâse, într-un fel sau altul, pe negustor, iar acum devenea noul vânzător al artefactului.

Își simți palmele umede și le șterse de poalele pelerinei. Ochii i se focalizară și reuși să vadă luminile de poziție din față mișcându-se încet de tot. Chiar alături, într-un tub-propulsor, trei capete stăteau aplecate unul către celălalt, acoperite de glugile pelerinelor. Când tubul se puse în mișcare, cu o mișcare zvâcnită, capul cel mai apropiat de fereastra ovală se răsuci spre el și îi aruncă o privire rece. Anselm tresări violent și își lipi fruntea de propriul geam. Dar tubul prinse viteză și dispăru în întuneric, în timp ce roata sa de transport aștepta încă, înțepenită între două platforme de marfă.

Chipul acela... fusese al femeii cu pălăria aceea caraghioasă, asemănătoare unui cuib de colibri, din piața Honteea! Se îndrepta exact în aceeași direcție cu el. Către un mort, care dorise să-i vândă ceva Papei. Putea să fie o simplă coincidență. Sau nu? Coincidențele nu stăteau și ele în mâna lui Dumnezeu?

Într-un târziu, șirul de vehicule în care se afla încadrată roata sa se puse în mișcare, dar după mai puțin de 100 de metri se opri din nou. Brusc, un semnal luminos se aprinse în aer, undeva în față, iar vocea subțire a lui Vincelin îl anunță că autoritățile au decis să deschidă o cale de acces de rezervă pentru a fluidiza traficul. Drumul ocolea până în dreptul cavernelor Casablanca și Villareal, apoi făcea o buclă și revenea la traseul normal, nu foarte departe de intersecția magistralei A 102 cu artera

bidonvillului. Anselm hotărî să nu mai aștepte inutil și confirmă noua rută. Peste câteva minute, când ajunseră în dreptul deschiderii noului tunel, roata se desprinse din șirul nesfârșit de vehicule și pătrunse de una singură pe artera iluminată din loc în loc de luminile de avarie. După mai puțin de 200 de metri, Bretanionn îl anunță din nou că senzorii de distanță medie îi informează că tunelul este blocat de o bucată de gheață de argon, prăbușită din tavan.

Cardinalul își mușcă buza de jos. Ar fi trebuit să învețe să aibă răbdare, profesia și chemarea sa spirituală îi demonstraseră acest lucru de mii de ori. Cu atât mai mult cu cât credea din toată inima în principiul suveran al Bisericii Universaliene, conform căruia mâna lui Dumnezeu se simțea peste tot. Chiar și în acest ciudat incident, care îl bloca încă o dată, în drumul spre artefact.

— Ce facem? întrebă Longin-templierul, iar el șovăi îndelung, mai înainte să ia o hotărâre.

— Așteptăm.

Se gândi încă o dată, apoi conecta stokerul la interfața roții.

— Solicitați-i domnului Floyd Dismas un contact vizual și trimiteți poziția mea curentă.

După câteva secunde, Vincelin îi spuse că grosimea stratului de gheață în care era săpat tunelul nu permitea o recepție bună a imaginilor video, așa că persoana „solicitată deschisese numai un canal audio.

— Poți să-l securizezi?

— Sistemele de pe Umbriel permit o securizare de până la gradul șapte.

— Cred că este suficient, pentru moment. Deschide canalul.

Un pârâit ușor întrerupse liniștea cabinei minuscule, apoi vocea cu accent irlandez a lui Dismas păru să vină chiar din fața lui.

— Lucrezi până târziu în noaptea asta, nu, părinte Anselm?

— Cu toții lucrăm atât cât e nevoie, întru slava Celui Prea Înalt. Ești bine, Dismas?

Se auzi un râs spart, acoperit repede de fondul de paraziți.

— Dacă m-ai cunoaște mai bine, domnule cardinal, ai ști că bătrânul Floyd este mereu în formă.

— Nu asta am vrut să spun.

— Păi atunci spune exact ce dorești să spui. Bănuiesc că nu stai prea bine cu timpul.

Îi povesti ce făcuse, din momentul în care reușise să iasă din bar, dar nu-i pomeni nimic de grupul celor trei ajutoare ale sale.

— Mă aflu blocat într-un tunel lateral și am impresia că blocul de gheață nu s-a prăbușit întâmplător în fața mea.

— Un moment, mârâi vocea celuilalt. Trebuie să fac o verificare.

Trecură mai mult de două minute, perioadă în care Anselm stinse toate luminile, hotărât să economisească energia. La urma-urmei, nu știa cât avea să dureze aventura sa în subteranele Umbrielului și era bine să aibă o rezervă energetică la îndemână, deoarece nu se putea lipsi de ajutorul celor trei cruciați ai săi. Apoi, vocea reveni, cu o notă de nesiguranță, care nu-i scăpă cardinalului.

— Nu există niciun tunel de rezervă pentru fluidizare, în zona în care te afli acum. Cel puțin, nu unul care să fie trecut pe hărțile militare ale satelitului.

— Și atunci?

— Atunci, asta înseamnă că hărțile militare nu conțin toate informațiile pe care ar trebui să le conțină, iar tu te afli într-un perimetru de acces cunoscut de oficialități și nu ai decât să te întorci câteva sute de metri, până ce o să dai de o rampă de salvare, cu un semnal de ajutor, pe care îl lansezi și aștepți să fii găsit de o echipă de descarcerare. Sau...

Albin Apolinar Anselm mai mult simți decât știu că adevărata cauză a imobilizării sale acolo se găsea în fraza care urma să sosească după acel *sau*.

— ...nu autoritățile au săpat acest tunel și, în acest caz, ai putea să aștepți mult și bine o mână de ajutor oficial. Pentru că revenirea pe traseu nu este o opțiune de lucru, undeva vei întâlni aceeași cauză care te-a oprit acum din drum. Înțelegi?

— Nu sunt idiot! se înfurie și, neizbutind să-și înfrâneze agitația, izbi cu pumnul în bordul de termoplast.

În locul nevăzut unde se găsea, Dismas făcu o pauză.

— Dacă așa vrei să interpretezi... Eu sugeram numai că lucrurile care se petrec chiar acum cu tine și cu fostul meu patron nu sunt deloc întâmplătoare și că, probabil, aceeași voință a acționat în ambele cazuri. Dar asta e o treabă care nu cred că mă privește pe mine. Floyd Dismas este doar un

prospector independent, liber de contract, care se pregătește să părăsească bazarul și Lumea lui Umbriel, în căutarea unor aventuri mai interesante.

— Un moment... un moment, Floyd Dismas! Poți să rămâi în contact, până ce verific cea de-a doua ipoteză a ta?

— Ce m-ar determina să fac una ca asta?

— Ăăă... păi, să spunem un contract de pază de corp și de ghid pe Umbriel, până la sfârșitul misiunii pe care o îndeplinesc aici.

Dismas râse gros, apoi își drese vocea, acoperind paraziții.

— Ai noroc că sunt un tip tolerant, chiar dacă unii ar zice că nu sunt tocmai dus pe la biserică. Ultima afirmație, poți să o iei ca pe o glumă. În fine, sunt de acord să aștept zece minute.

Anselm închise comunicația din partea sa și îi comandă roții să ruleze înapoi, cu toate luminile aprinse. Scaunul cu ham se răsuci la 180° și vehiculul porni către locul pe unde pătrunseseră în tunel. Înaintau cu o viteză foarte mică, atenți la orice element, vizibil acum când ochiul putea să se oprească asupra fiecărui detaliu în parte, înainte de a trece la următorul. Nicăieri însă nu se zărea presemnalizarea niciunei rampe de salvare. Apoi, roata înțepeni brusc și Bretanion-cruciatul îl anunță că senzorii de distanță medie identificaseră la nici 150 de metri în față o prăbușire a tavanului, care obturase complet tunelul.

— Mai ești acolo, Dismas?

— Ești o adevărate pacoste, părinte Anselm. Poate că o să-mi pară rău că am dat ascultare instinctului și am încercat să-l servesc pe Stradivarius până la capăt. În fine, da, sunt încă aici. Să nu-mi spui că tocmai ai descoperit că s-a prăbușit tavanul!

— Chiar peste asta am dat.

— Aha!

Mai exista o posibilitate, cugetă cardinalul, în timp ce oprea din nou toți consumatorii care nu erau strict necesari. Floyd Dismas era chiar persoana care pusese la cale întregul complot și acum încerca să profite la maxim de imposibilitatea în care se găsea. Era posibil să fi aflat despre tranzacția pe care fostul său patron o punea la cale cu Sfântul Părinte Paisie, să-l fi înlăturat pe acesta din ecuație și să dorească să obțină tot profitul prin negociere directă, ținându-l sub presiune.

— Ce opțiuni ai, în acest moment?

Se apropia. Se apropia segmentul de negociere directă. Ce însemna, în acest context, preluarea inițiativei?

— Să rulez înainte și înapoi, cale de vreo două mii de metri. Până la epuizarea bateriilor. Opțiunile clasice, ca să spun așa. Există și o opțiune nonstandard – îți ofer un contract pentru serviciile de care te-am anunțat deja.

— Aș prefera... să-l numim, mai degrabă, *acord.* Vocea lui Dismas părea încordată. Un contract am avut cu Stradivarius și el m-a vârât în încurcătura asta, prin termenii-anexă.

Sprâncenele cardinalului se încruntară.

— Contract, acord – care-i diferența?

— Poți să mă crezi cârcotaș, dar cred că există o diferență. *Acordul* înseamnă că fiecare segment al angajamentului meu este tratat în mod separat. Și plătit separat, după încheierea fiecăruia. Dacă există ceva care nu-mi convine în relația dintre noi, sunt liber să plec imediat. Și nu există clauze-anexă.

— Totul pare simplu și descurcat, se strâmbă cardinalul. În fine... sunt de acord... cu *acordul.* Scoate-mă de aici, imediat!

Dismas râse și cardinalul și-l imagină ridicând din umerii săi lați.

— Ușurel, patroane! Mai întâi, să verificăm cum funcționează *acordul* ăsta.

— Nu înțeleg.

— Deja trebuie să-mi plătești 250 de soli-fluor pentru faptul că ai apelat la serviciile mele de locație și de identificare de persoană. Folosește adresa digitală pe’care ți-am lăsat-o și virează-i acolo. După aceea, putem să trecem la pasul următor al afacerii.

Anselm scrâșni din dinți, înfuriat. Fusese jucat pe toate degetele. Suma nu era exagerată, dar după ce avea s-o vireze, cine-i garanta că Dismas nu închidea frecvența și pleca, pur și simplu, lăsându-l baltă? Poate că tot jocul fusese pentru treaba asta, încă de la început. Era din ce în ce mai sigur că persoana celuilalt nu era cu totul străină de imobilizarea sa în fragmentul de tunel. Atunci își aduse aminte de mesajul din stoker și înțelese că exista o metodă de verificare a sincerității lui, chiar dacă nu infailibilă. Dar, cel puțin, era o metodă.

— În regulă, spuse, ai numai puțină răbdare să găsesc un punct unde semnalul să aibă o intensitate mai mare. Durează unu-două minute.

Subvocaliză o comandă pentru roată și scoase stokerul din buzunarul pelerinei. Îl porni, așezând degetul arătător pe centrul ecranului. Acesta se ilumină și realiză identificarea posesorului degetului – cardinalul Albin Apolinar Anselm. Apoi mesajul apăru pe tot ecranul și prinse să ruleze lent de la stânga la dreapta:

„13. Acela despre care sunt zise aceste lucruri face parte dintr-o altă seminție, din care nimeni n-a slujit altarului.

14. Căci este vădit că Domnul nostru a ieșit din Iuda, seminție despre care Moise n-a zis nimic cu privire la preoție.

15. Lucrul acesta se face și mai luminos, când vedem ridicându-se după asemănarea lui Melhisedec un alt preot,

16 .pus nu prin legea unei porunci pământești, ci prin *puterea unei vieți nepieritoare*.

17. Fiindcă iată ce se mărturisește despre el: *Tu ești preot în veac după rânduiala lui Melhisedec!*”

— Sfinte Dumnezeule, șopti bărbatul, mușcându-și buza de jos, *Scrierile Interzise*...

În anul 112 EC, papa Telesfor al IV-lea inițiase Conciliul de la Madrid, care interzisese, prin vot deschis, atingerea Sfintelor Scripturi de către oricare alte persoane umane sau entități inteligente nonumane, în afară de preoți, și, totodată, oprise publicarea și difuzarea lor în rândul maselor prin orice mijloace tehnice, vechi sau moderne. Măsura, de un extremism nemaiîntâlnit în ultimele două secole, fusese determinată de apariția unui număr uriaș de secte creștine, în ultima jumătate de secol. Fapt care condusese, implicit, la scăderea prestigiului și puterii Maicii Biserica. Mai mult, același Conciliu aprobase reînvierea instituției Inchiziției, a cărei misiune contemporană era aceea de a verifica cum este pusă în practică decizia Conciliului, precum și de a promulga listele de cetățeni therrani sau de coloniști care o încălcau și deveneau indezirabili în sânul Bisericii.

Anselm înghiți în sec. Nu-și mai amintea exact din care parte a Scripturilor făcea parte respectivul pasaj, avea să caute asta mai târziu, când i se va permite accesul la Rețeaua Monastică, dar știa că trebuia să fie una dintre Epistole. Poate cea către Corinteeni... poate cea către Evrei... Ce putea să însemne oare mesajul lui Nico Angelemi Stradivarius, negustor de relicve religioase, cartofor, distribuitor de identități false, aflat de 24 de ani pe lista de așteptare a Biroului Inciziției Romane? Era, așa

cum reieșea din interpretarea oficială a Scrierilor Interzise, atenționarea cu privire la apariția unui preot care urma să slujească într-o Nouă Biserică a lui Hristos? Un preot care avea să fie recunoscut după *ființa veșnică*, aceea care avea să-l investească cu har?

Cum poți oare să recunoști o asemenea ființă? Cum poți să știi că este nemuritoare? Faptul că ai putea să identifici, într-un fel sau altul, că a trăit și în secolele și mileniile anterioare nu înseamnă neapărat nemurire, ci longevitate. Era adevărat că, până atunci, nicio inteligență umană sau artificială nu se dovedise capabil să discearnă corect între longevitate și nemurire.

Cardinalul își petrecu limba peste buzele subțiri și le simți aspre și crăpate. Scoase din buzunarul ascuns al sutanei butelia plată cu alcool de migdale amare, trase o înghițitură zdravănă, apoi o ascunse la loc. Cel puțin, avea certitudinea unui fapt: decadentul acela de Stradivarius chiar îl adusese pe Umbriel într-o problemă care ținea de religie. Iar lui îi revenea misiunea de a descifra sensul misterios al acestei chemări. Și de a cheltui cât mai puțini bani din contul papal, deschis special pentru el la Banca Centrală de pe Umbriel.

Primul pas trebuia să-l facă însă pentru a ieși din situația în care se afla. Chemă tastatura virtuală, deblocă adresa contului, apoi efectuă viramentul.

— Mai ești încă acolo? întrebă, în cele din urmă.

— Nu știu de ce tot apari în viața mea, părinte, veni răpunsul, cu oarecare întârziere. Și numai în momente inoportune. Am văzut mișcarea financiară. Până acum, totul este în regulă.

— Și pasul următor?

— Sunt prospector independent, ai uitat? Cu banii pe care mi i-ai trimis, am să achit taxa de forare în perimetrul în care te găsești. Și, cu puțin noroc, cam peste trei ore voi apărea dintr-un perete lateral și îți voi arăta calea de ieșire. Până atunci, fă ceea ce știi cel mai bine: roagă-te. Pentru că, până să descurcăm întreaga afacere, vom avea mare nevoie de sprijinul Celui de Sus. Ha-ha! Așa cel puțin considera bietul domn Stradivarius, până să afle că Acesta nu era deloc interesat de persoana sa.

Cornul se închise și în aerul aproape rece rămase numai vibrația ultimelor sunete. Cardinalul respiră adânc. La urma-

urmei, sfatul nu era rău. Își scoase mătăniile din buzunar, se concentră asupra lui însuși și începu să rostească rugăciunea lui Isus: „ Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”.

***

Afacerea Stradivarius nu reușise să-i iasă cu totul din minte lui Anselm. Deși buzele rostiseră de aproape șase sute de ori rugăciunea, ea rula încă în fundalul gândurilor cele mai ininteligibile, nelăsându-l să se cufunde complet în profunzimea actului religios. Era convins că exista ceva dubios și neclar în abordarea ei inițială. N-ar fi putut spune ce anume, dar părea din ce în ce mai limpede că i se întinsese o cursă. Când Longin-templierul își drese vocea răgușită și îl anunță că un sfredel-tractor se apropia din partea dreaptă, într-un unghi de 62^{0}, își încheie rugăciunile convins că Dumnezeu îi trimisese gândul cel bun – Dismas era un borfaș și un ucigaș, care-și propusese să profite de prezența sa pe Umbriel pentru... În fine, rămânea să descopere exact pentru ce. Știa însă cum să abordeze acum relația cu el și la ce anume să fie atent.

Le ceru ajutoarelor sale să ia forma unor viermi-de-gheață, după care se înfășură mai bine în pelerină și ieși în frigul pătrunzător din tunel. Câteva zeci de secunde avea să aștepte într-o beznă completă, dar nu se temea de întuneric.

Viermii-de-gheață erau entități nonbiologice, aflate pe scara evoluției cu o treaptă mai jos decât începuturile vieții. Ale vieții așa cum o cunoșteau și o explicau oamenii de știință: dinamică, consumatoare de energie și producătoare de reziduuri. Nu aveau forma unor viermi adevărați, ci mai degrabă a unor filamente din argon sau potasiu, lungi de câteva zeci de metri, cu diametrul de sub un milimetru, rețele asemănătoare până la un punct cu plasele pescărești de pe timpuri. Se deplasau cu viteze relativ mari pe tavanele tunelurilor construite de oameni, folosind mica dar importanta diferență de temperatură dintre corpul lor și cel al diferitelor straturi de gheață pe care le străbăteau tunelurile, diferență care le permitea să se lipească sau să dezlipească de acestea de câteva sute de ori pe secundă. Nimeni nu știa să spună cum își obțineau energia pentru deplasare, deși câteva mii de exemplare fuseseră amplu

studiate, chiar din momentul primului contact cu ele. Pentru că erau complet inofensive și nu interferau deloc cu activitățile umane sau ale AI-urilor, nu li se mai acorda niciun fel de importanță, cu excepția acelor exemplare care fuseseră vândute în bazar ca animale de companie.

Când vârful sfredelului sparse gheața tavanului, umplându-l de așchii sclipitoare și de o pulbere brună, aproape că înghețase. Apoi aparatul se opri, suspendat la un metru deasupra căii de rulare și cupola sa sări în spate, acționată de un resort. O lumină-umbrelă, galbenă, învălui locul unde se găsea, însă nu reuși să o străpungă cu privirea pentru a se asigura că viermii-de-gheață dispăruseră. Silueta înaltă și pătrățoasă a lui Floyd Dismas aștepta nemișcată pe scaunul din stânga bordului de comandă, ca un arhanghel al dreptății. Anselm simți nevoia să-și facă o cruce, dar renunță în ultima clipă.

— Mergem pe jos sau te urci la bord?

Prinse marginea lată a capsulei cu mâna dreaptă și se săltă peste ea, căzând într-o parte pe scaunul liber.

— Dacă optam pentru prima variantă ce ai fi făcut?

Dismas îl privi, rânjind vag. Lumina puternică îi făcea fața ca de ceară.

— Te-aș fi pus să virezi încă 165 de soli-fluor pentru însoțire și protecție în spațiu închis, apoi m-aș fi întors la mine la birou să-mi iau haine adecvate. Aici sunt minus unsprezece grade Celsius, în caz că nu ai observat și, deși este o temperatură constantă, nu este cea mai indicată pentru sănătate.

Cardinalul dădu din cap, străduindu-se să-și dea seama ce nu era în regulă.

— Nu mă întrebi cu ce vehicul am ajuns până aici?

— Ar trebui?

— În fine, cred că nu. Închide capsula asta odată și scoate-mă într-un loc mai populat.

După un sfert de oră, capul-tractor pătrunse pe o arteră de evacuare, pustie la acea oră. Dismas îl opri și îl transformă într-un modul de deplasare orizontală. Când ieșiră în artera principală, prima structură arhitectonică pe care o depășiră se dovedi a fi Ambasada Joviană, o clădire tip fagure, cu fiecare celulă înclinată cu câteva grade, în raport cu precedenta.

— Ne găsim în apropiere de Terminalul Coimbra, poarta pentru trafic de mărfuri a lui Umbriel, îl lămuri prospectorul.

Facem o scurtă vizită, apoi ocolim parcul Unitarian și ajungem la biroul meu. De acolo, îmi va fi mai ușor să comand un charter de exterior.

Cardinalul își ridică privirea spre el, cu ochii negri surprinși, dintr-odată foarte treji.

— Nu ți-am spus încă nimic cu privire la acțiunile mele viitoare și deja știi că voi pleca într-o expediție, la suprafața satelitului. Ești cumva un fel de proroc, un cititor-în-viitor, sau pur și simplu cunoști informații despre care eu habar nu am și reacționezi în cunoștință de cauză?

Floyd Dismas tastă o comandă cu degetul arătător și se răsuci încet către noul său patron. Modulul se opri pe un pasaj de așteptare, intercalându-se între două platforme-turn, încărcate cu solenoizi. Suspină teatral, mijindu-și ochii și își puse palma dreaptă, mare cât o lopată, pe umărul firav al celuilalt.

— Dacă tot m-ai făcut să opresc aici, iar semnalul este maxim, fii bun și virează încă 220 de soli-fluor, la adresa pe care o știi. Tocmai urmează să plătești serviciul de descarcerare și pe cel de salvare de la îngheț și sufocare, plus transportul înapoi în Falstaff. După care, voi răspunde la întrebare.

Anselm icni, se înecă și tuși, încercând să-și decongestioneze traheea. Exact cum bănuise – sume mici, dar constant impuse, care vor sfârși prin a-i lichida contul. Probabil că, odată ajunși la biroul lui, un simplu pahar cu apă va costa 30 de soli. Pe de altă parte, era extrem de intrigat de siguranța celuilalt, de faptul că știa că va avea nevoie de un mijloc de deplasare în exterior. Cu o expresie vag surprinsă, îi comandă stokerului să realizeze virarea, apoi așteptă ca încheierea operațiunii să fie comunicată celuilalt.

— Asta înseamnă un acord și nu un contract, rânji Dismas. Fiecare parte poate să încheie colaborarea când dorește. Vrei s-o închei?

Pe cuvântul tău că exact asta înseamnă? Cardinalul își reținu un oftat. Era ușor să vorbești de despărțiri, când soldul tău tocmai se umflase cu încă 220 de soli. Își mușcă buza de jos, străduindu-se să zâmbească. Un zâmbet cam acru, dar zâmbet.

— Nici nu am început încă bine colaborarea, cum îi spui tu. Îmi datorezi un răspuns, presupun.

— Acum, lucrez pentru dumneata, cardinale Albin Apolinar Anselm. Acum, adică azi și poate chiar întreaga săptămână care

urmează, cine știe? Dar săptămâna viitoare am să fiu angajatul altcuiva, sper. Iar peste două săptămâni al altei persoane. Ca să pot face asta, am nevoie de două lucruri: de o relație foarte bună cu Securitatea Locală și de informații complete referitoare la angajatorul meu. Relația foarte bună se conturează în timp și distribuind multe șpăgi, acolo unde trebuie. De asta, serviciile mele sunt destul de piperate, după cum ai observat.

Cardinalul se strâmbă fără voie, dar bărbatul de lângă el păru să nu bage de seamă.

— Informațiile mi le capăt din cele mai așteptate și neașteptate surse. Astea mă străduiesc să ajungă la mine gratis, altminteri aș lucra numai pe datorie. Așa că, atunci când am auzit că fostul meu angajator urma să te întâlnească pentru a-ți vinde o relicvă tehnologică, i-am copiat, pur și simplu, memoria întregului comset. Sunt un hacker destul de bun, atunci când este nevoie. Și bine am făcut – comset-ul a fost paradit complet în accidentul care i-a luat zilele lui Stradivarius. În plus, am făcut o investigație neautorizată și prin memoriile Punctului Inchizitorial Local. Credeam că este vorba doar despre informații de rutină, când colo... Îi aruncă o privire încărcată de semnificații.

— Așa am aflat că persoana care-mi onorează cu prezența ei modulul de salvare este locul al doilea, după Papă, în ierarhia Bisericii Universaliene.

— Ei bine, cineva trebuia să ocupe și un astfel de post. Ce importanță are?

Prospectorul râse cu poftă, lăsându-și capul pe spate. În lumina difuză a bordului, părea un locuitor al gheții, ieșit să admire soarele mult prea îndepărtat.

— Ce importanță are? Ha-ha-ha! Bună întrebare. La fel de bună, ca și modestia. După ce mi-a trecut surprinderea, am hotărât că era vorba despre o treabă extrem de importantă, dacă Biserica își trimitea al doilea om ca putere să o rezolve. Și am început să mă uit cu alți ochi la fostul meu patron. Ce anume deținea el atât de valoros, încât să-și permită o tocmeală de bazar cu a doua structură a Therrei, după aceea a Administrației?

Ding-dong! Mâna dreaptă a lui Anselm zvâcni cu putere. Bărbatul observă cu întârziere și o ascunse sub pelerină.

Cuvintele lui Dismas tocmai deschideau o perspectivă extraordinară...

— Nu cumva...?

Celălalt râse din nou și înclină din cap.

— Ba da, într-un fel. Nico Angelemi Stradivarius nu era tocmai un cretin. Cretinii zac prin crâșme, nu se fac negustori. Și încă negustori buni. Pentru că, da, era un negustor bun. Evident că nu ținea relicva la el. Era conștient că, oricât de bine ar păzi secretul, el va răsufla pe undeva. Așa că m-a angajat pe mine, ca paznic și ca ghid. Am făcut mai multe drumuri exterioare, care, așa cum am bănuit încă din start, trebuiau să mă aburească pe mine. Abia penultima călătorie a fost cea adevărată, aceea la capătul căreia să ascundă relicva. Apoi, în urmă cu numai o zi-standard, am mai ieșit o dată, în apropiere, până la Colțul Jovian, după care a avut loc accidentul.

Cardinalul Anselm respiră abia cu o idee mai adânc decât înainte. Conlocutorul său îi spusese o mulțime de lucruri, dar, în același timp, nu-i spusese nimic. Tot nu avea idee unde se afla relicva. Dar știa măcar că ea exista și că era în siguranță, undeva, pe suprafața bântuită de furtuni și de explozii energetice a satelitului. Bani... se gândi o clipă. Bani... bani... bani...

— Și acum?

Dismas își strânse nările la bază, între degetul mare și arătător. Dintr-odată, părea extrem de atent și de preacut.

— Așa cum am spus deja, aruncăm o privire scurtă în Terminalul Coimbra. Este cam la 100 de metri, în față și pe dreapta.

— Ceva important?

— Habar n-am, răspunse sec celălalt. O simplă verificare. Prindeți centura.

Modulul zvâcni ușor în laterală, răspunzând comenzii primite și se deplasă rapid înainte, trecând milimetric pe lângă șasiul platformei cu solenoizi. Astroportul trimitea în interiorul lui Falstaff o clădire extrem de lungă, îngustă și înaltă. Cardinalul aprecie că erau cel puțin 150 de metri până la antena de dispersie de pe acoperișul plat, dar văzuse clădiri cu mult mai înalte pe lumile lui Saturn, așa că nu se simți copleșit. Ca să poată intra în Terminal, trebui să treacă, mai întâi, prin punctul de control, unde o duzină de scanere îl scotociră chiar și sub

piele, în tentativa de a depista arme sau droguri interzise. Dincolo de linia de lumină roșie, care marca începutul zonei de lucru a astroportului era o sală mică de așteptare și vreo 20-30 de stații, în care urcau și coborau permanent, prin tuburile de deplasare, droizi de sortare și vagonete inteligente, care transportau packuri cu mărfurile respinse la control.

— Stai jos, îi spuse însoțitorul, arătând cu capul către fotoliile goale. Poți să ceri o bere sau un suc de citrice. Ai tastele de comandă acolo unde pui mâinile. În principiu, verific o informație. N-ar trebui să dureze mult.

— În regulă, răspunse Anselm și se așeză pe locul cel mai apropiat.

Floyd Dismas dispăru în spatele unei uși, pe care era scris cu litere albastre flourescente: „Accesul permis numai personalului autorizat”. Anselm ridică din umeri: se părea că angajase un om, care era autorizat pentru toate slujbele posibile. Aruncă o privire către brațul drept al fotoliului, pe care zărise o tastatură monocromă. Ridică arătătorul ca să tasteze comanda pentru un pahar cu bere nefiltrată și... rămase cu el în aer. Ușa din față se trase în teaca metalică din perete, dispărând ca un abur dus de vânt, și ghidul său autorizat țâșni prin cadrul ei cu viteza unui sprinter pe final de cursă.

— Să mergem! gâfâi el apucându-l cu putere de un braț și smucindu-l din fotoliu.

Nu apucă nici măcar să se mire. Picioarele îl purtară aproape fără voia lui în urma lui Dismas și, în mai puțin de un minut, se găseau din nou în cabina strâmtă a modulului, care își presuriza instantaneu atmosfera și se înscrise pe linia de deplasare rapidă, ocolind câteva drovere, care așteptau să intre pe poarta astroportului.

Anselm scoase un șervețel umed dintr-un pachet și se șterse pe fața transpirată.

— Ce naiba a fost asta?

— Asta? Ghidul râse fără chef și făcu o corectură de direcție. A fost o retragere pentru cazuri de urgență.

— Nu credeam că te plătesc, ca să îmi spui ghicitori, ori de câte ori vreau să aflu un răspuns, se înfurie cardinalul. Mai întâi, mă duci, pe banii mei, în astroport, ca să-ți rezolvi, după toate aparențele, o problemă personală. Apoi, pe aceeași bani, mă pui în pericol și, când vreau să aflu ce se întâmplă, devii ironic.

Spuneai că suntem numai colaboratori, domnule Floyd Dismas. Oprește aici vehiculul, te rog. Colaborarea noastră încetează. Oricum, nu sunt tocmai sigur că toate chestiile pe care mi le-ai spus erau adevărate și nu făceai doar pe deșteptul, ca să mă impresionezi.

Dismas oftă și-și mișcă picioarele sub fotoliu. Îi puse mâna stângă pe braț, țintuindu-l locului.

— Sunt adevărate, zise. Iar felul în care le folosesc, ca să rezolv situații irezolvabile, este în mod sigur deștept.

— După felul în care o spui, așa, fără nicio modestie, nu-i prea deștept.

— Ei bine, eu cred că, totuși, este.

Își acoperi toată partea de jos a feței cu mâna liberă și pistruiată și strânse cu putere. Când ridică palma, pe obraji îi rămaseră mai multe urme roșii, de la forța cu care degetele apăsaseră pielea. Anselm le urmări fascinat cum dispar.

— Conform protocolului de colaborare, ei bine, da, ai dreptul să renunți la serviciile mele, oricând dorești. Nu cred însă că exact asta îți dorești acum, domnule cardinal. Dar ai dreptate când spui că vrei să afli ce se găsește în spatele unora dintre acțiunile mele, pentru că, da – le plătești pe toate, la pachet. Iar ele sunt realizate tocmai pentru a te servi pe dumneata și cauza pentru care ai venit pe Umbriel. Am făcut o pauză la Terminalul Coimbra pentru a verifica dacă domnul Richard Lopez s-a îmbarcat pe vreo cursă locală, în direcția lui Ariel sau Miranda.

Albin Apolinar Anselm rămase nemișcat, cu palmele pe genunchi, holbându-se la fața pătrățoasă, aflată la numai câțiva centimetri de a sa.

— Este posibil...? Cum ai aflat de Lopez și de faptul că intenționa să plece în direcția aia? gâfâi, îhtr-un târziu.

Dismas își flexă degetele prin aer, schițând un zâmbet.

— Chestie de logică elementară. Știam că Lopez se întâlnise de câteva ori cu Stradivarius, în perioada când acesta căuta o ascunzătoare pentru artefact. Este posibil ca artefactul să fi stat o perioadă chiar într-unul din depozitele lui din bazar. Apoi, tu ai sosit în Falstaff și te-ai dus glonț la Lopez. Culmea – ca să afli adresa lui Stradivarius. Pentru a se feri de surprize neplăcute în relațiile sale cu clienții, Lopez purta mereu după el un *ochi-de-urmărire*, care înregistra toate întâlnirile. Bătrânul borfaș voia să aibă situația în mână. Numai că nu știa cât de ușor se poate

sparge codul de acces al unui asemenea instrument. Așa că am văzut în direct întâlnirea dintre voi și am ascultat sfaturile pline de bun simț pe care i le-ai dat.

— Înțeleg, spuse celălalt, cu gura uscată.

Singurul secret care îi mai rămăsese erau cele trei ajutoare care ar fi trebuit să se țină scai de ei, atâta vreme cât puteau să recepționeze semnalul emis de stokerul aflat pe fundul buzunarului.

— În locul tău, n-aș exagera cu poza asta de dur, domnule cardinal. Umbriel este o lume stranie și, în mod clar, mult mai plină de primejdii decât Therra. Ca să supraviețuiești aici, ai nevoie de un prieten.

— Și de bani, adăugă cu acreală.

— Și de bani, conveni celălalt. Altminteri nu ne-am putea mișca. Iar lipsa dinamismului înseamnă moarte. Este ceea ce presupun că i s-a întâmplat lui Lopez. Pesemne că nu a avut un cont suficient de mare, ca să-și poată plăti biletul pentru a părăsi Umbriel. Baza de date l-a găsit imediat ce i-am introdus numele și numărul asigurării. Era într-una din toaletele pentru personalul Terminalului, împachetat într-un sac de plastic, gata să fie expediat cu primul transport de deșeuri la incineratorul coloniei. Nici măcar nu se osteniseră să-i scoată kipul de identificare. Avea capul așezat frumos în brațe, iar cineva îi crestase obrajii de la vârful buzelor în sus, încât părea că rânjește tot timpul. Acum cunoști întreaga fațetă a realității pentru care m-ai plătit. Mai dorești ceva?

— Un loc... ceva, unde să-mi vărs mațele, horcăi prelatul și se aplecă în față, împroșcând o parte din bord și din parbrizul semiconic cu un lichid verzui și acru.

În cele din urmă, stomacul încetă să-și mai reverse secrețiile, dar Anselm rămase încă o vreme cu fruntea lipită de parbriz. Când modulul se opri în dreptul unei clădiri cu două etaje, atât de lungi încât nu i se vedea niciunul dintre capete, își revenise aproape în întregime. Dar imaginea căpățânii lui Lopez, de forma unei cutii dreptunghiulare, sprijinit pe trei straturi consecutive de grăsime, nu voia să se stingă în spatele retinelor. Într-un fel, mardeiașul murise pentru că îi ascultase sfatul și se decisese să o șteargă de pe Umbriel. Numai că se hotărâse prea târziu.

Dismas coborî primul și îl ajută să se ridice în picioare, pe pavajul din sticlă fumurie.

— Ușa aceea indigo, îi spuse, aproape de ureche. După ce intrăm, modulul o să plece pe pilot automat. Dacă am avut o codiță după noi, se va lua după el și ne va lăsa în pace. Poți să mergi?

Dădu din cap. În timp ce punea pașii cu grijă, unul după altul, arunca priviri furișe spre tavan, sperând să zărească măcar o umbră din forma filamentară a *viermilor-de-gheață*. Nu reuși însă și îngrijorarea îi crescu la cote maxime.

Dincolo de ușa indigo, era un lift orizontal, care îi purtă în liniște, timp de aproape un minut, către dreapta. Se opri în fața unei uși, care imita ceramica scuturilor termice ale navetelor. Dismas își fixă ochiul într-un vizor și ușa se deschise încet, parcă pentru a le testa răbdarea. Apartamentul avea două camere, un hol și o baie. Se opriră în prima și Dismas se duse direct către o fereastră 3D arhaică și introduse un set de date pe tastatura de pe toc. Imediat fereastra se repoziționă, devenind un holoecran. Artera de pe care veniseră era atât de realist reprezentată, încât cardinalul se întrebă, pentru o clipă, dacă nu cumva visase că pătrunseseră în clădire. Strada era pustie și numai luminile de exterior care își schimbau treptat nuanța îi atrăgeau atenția asupra statutului de noapte din Falstaff.

Dismas manevră din nou tastatura și un șir fragmentar de cifre prinse să curgă pe o coloană, în stânga imaginii.

— Ha! Se pare că au descoperit că le-a violat cineva sacul cu mortăciuni! se strâmbă bărbatul. Este cod galben în întreaga Colonie și toți cetățenii umbrelieni, precum și cei care au afaceri în bazar, sunt consemnați la sol. Repezi un pumn în tocul lucios al ferestrei.

— Adică, altfel spus, mi-au fost blocate conturile și sunt urmărit în Rețea. Dar mai există o cale, mai există o cale... Dumneata, domnule Anselm, ești un vizitator și ai un statut special. Ai libertate de mișcare. Poți să închiriezi un *snooper* și să ieși la suprafață fără probleme.

— Singur?

— Sigur că da. Absolut singur, ca să nu dai de bănuit ceva. Evident că vei fi urmărit, fără să știi. Te urci în cabină, setezi direcția către craterul Sonora și eu te aștept acolo, cu clătite cu unt de arahide, calde și pufoase. Și o bere neagră rece.

După preferințe.

***

Snooperul era una dintre cele mai ciudate mașinării construite vreodată de om. Adaptat perfect la un mediu exterior extrem de dur, cu temperaturi medii de -l78° Celsius și cu furtuni cvasipermanente care măturau totul în cale, cu puterea unui pumn de fier, furtuni față de care uraganele therrane păreau simple adieri de zefir, „degetul arcuit” stătea în permanență atașat de pilonul lucios din crom-vanadiu, de dincolo de Poarta Troiană. Cei 42 de metri de parcurs în exterior, între colonie și platou, ar fi constituit coșmarul oricărui explorator polar. Dar, pentru că Albin Apolinar Anselm nu se considerase niciodată un explorator, folosise tubul gravitațional și urcase drept în pântecele lui. După care rămăsese singur.

Arăta chiar ca un deget îndoit, asta nu mai putea fi pus la îndoială, mai ales din interior. Cabina de comandă se găsea chiar în unghie, restul mașinăriei, lungă de 18 metri, fiind ocupată aproape în întregime de acumulatoarele de energie. Pentru că „degetul arcuit” funcționa pe baza energiei extrase din diferențele de temperatură pe care le crea forma sa aparte – în partea internă a curburii, gheața se afla pentru câteva secunde la adăpost de șuierul cumplit al furtunii și își reconfigura structura cristalină, pe o adâncime de sub un milimetru. Când ajungea din nou în bătaia turbată a vântului, fenomenul avea din nou loc, dar în sens invers. Energia pe care o elibera în cursul ciclului de dublă reconfigurare era absorbită de umbrela câmpului magnetic generat de *snooper.*

Ingenios, practic, dar cumplit de lent. Pentru a ajunge la Unthari, defileul vertical înalt de 556 de metri, dintre Gemene, cele mai adânci cratere de impact de pe Umbriel, avusese nevoie de 12 ore. Răstimp în care nu reușise să doarmă, să mănânce sau să restabilească o punte de contact cu trioul Vincelin-Bretanion-Longin. De fapt, habar n-avea dacă cei trei ar fi putut să funcționeze în condițiile nebune ale exteriorului. Nu reușise altceva decât să-și roadă unghiile și să se învârtă la nesfârșit în cușca insignifiantă a cabinei.

Nu întâmpinase nicio dificultate din partea Administrației locale, atunci când formulase solicitarea de a ieși din Falstaff.

Așa cum sugerase Dismas, statutul de înalt prelat îl scutea de o mulțime de inconveniente birocratice. Închiriase, cu o sumă piperată, dreptul de a folosi *snooperul* timp de o săptămână-standard, iar acum înainta, parcă la nesfârșit, prin bezna dintre cei doi pereți înclinați ai defileului. Furtuna urla în exterior, ca o fiară turbată, izbindu-se de stâncile ascuțite de gheață cu cele o mie de capete ale sale. Iar ninsoarea... ninsoarea era o nebunie multicoloră, pe care lumina albă a snooperului creiona tot felul de imagini absurde. Ningea cu de toate pe Umbriel: cu fulgi galbeni de clor, roșu-oranj de neon, verzui de fluor, galben fosforescent de radon.

Cardinalul își răsuci scaunul către dreapta, hotărât să nu mai arunce nici măcar o singură privire către hubloul ce arăta precum șevaletul unui pictor bolnav de policromie. Scoase stokerul și urmări o vreme semnalele lansate în furtuna din afară, ca element de ghidaj. Se îndoia însă de faptul că trioul izbutise să părăsească Falstaff. Și chiar dacă ar fi fâcut-o... cum ar fi putut să ia urma unui semnal atât de discret, când satelitul urla către Uranus o cacofonie indescifrabilă de imprecații, stârnind energii pe care nici nu le-ar fi crezut posibile?

Trebuia mai întâi să mănânce ceva, altfel ar fi căzut de epuizare, mai înainte de a ajunge la acel... Se aplecă și citi elementul direcțional – craterul Sonora. Când își îndreptă spatele, căutând din priviri cutia dreptunghiulară a refrigeratorului navei, o alarmă galbenă prinse să pâlpâie pe display și, concomitent, să țiuie enervant. Se răsuci către bordul în formă de potcoavă. Era o alarmă de proximitate, care semnala prezența unui element tehnologic, fabricat de om și marcat cu însemnele de identificare ale coloniei Falstaff. Orientă toate condensoarele de energie fotonică spre botul *snooperului* și își lipi fruntea de termoplastul rece al hubloului concav. Ce ar fi fost de văzut în coșmarul congelat de afară?

Alice albastre și galbene, mari cât unghia, se repezeau spre ochii săi, se izbeau de geamul înclinat și deviau în toate direcțiile, alcătuind un fel de spumă densă, care înghițea hulpavă totul. Și, brusc, îl văzu, preț de o clipă, între rafala care nu murise de tot și cea care începea să se nască: o sferă ancorată între doi pinteni de gheață, ale căror vârfuri se pierdeau în viscol. O sferă transparentă, din interiorul căreia îi făcea semne cu mâna un bărbat îmbrăcat în costumul argintiu

al prospectorilor de pe Umbriel – Floyd Dismas. Apoi cornul pârâi de câteva ori și vocea bărbatului din fața sa invadă cabina strâmtă:

— Te-am așteptat cam mult, domnule cardinal. Treaba asta o să te coste 280 de soli-fluor și ți-aș rămâne dator dacă ai reuși să faci livrarea în următoarele două ore.

Anselmo simți un junghi în piept – era prea frumos, ca să fie adevărat. Apoi râse și izbi direcționalul cornului cu palma.

— Eu nu prea vorbesc cu străinii, domnule Dismas.

Și era atâta ușurare în tonul vocii sale, încât cabina păru dintr-odată un loc miraculos, în care se puteau întâmpla și minuni.

— Asta este bine. Dar cu mine vorbești, nu?

— În momentul acesta, ești singura persoană importantă din viața mea și sigur că o să vorbesc cu dumneata. După ce o să reușesc să virez afurisiții ăia de bani.

— E bine că gândești pozitiv, domnule cardinal. Îmi place cum sună partea aceea finală, cu virarea afurisiților de bani. Parcă mă remontează, după toate porcăriile prin care am trecut. Ești atât de drăguț, încât să videzi sasul, ca să pot intra cu țopăitorul meu?

Operațiunea dură cu mult mai mult decât își imaginase el. Rată de patru ori oprirea *snooperului* în zona de absorbție, distanța maximă care ar fi permis pungii de vid să absoarbă sfera, apoi constată un blocaj al ușii interioare a sasului, ceea ce ținea într-un fel de logica bunului-simț (mijlocul de locomoție extern nu mai fusese utilizat de aproape doi ani therrani, iar reviziile tehnice se făcuseră de mântuială).

În fine, treaba se încheie cu bine și Floyd Dismas dădu năvală în cabină, scuturându-și costumul de acele de gheață, care pătrunseseră în interior odată cu sfera. Își petrecu palmele mari peste obrajii roșii, străduindu-se să înlăture efectele frigului.

— Aproape că uitasem cât de bine poate să fie înăuntrul unui *snooper*, spuse și-l bătu pe spate pe cardinal, cu atâta putere, încât acesta se zgâlțâi, de parcă viscolul ar fi năvălit odată cu ghidul său înăuntru. Ai făcut livrarea?

— Mă străduiesc, mormăi el, căutându-și stokerul. Numai Dumnezeu le poate face pe toate deodată.

— Asta e o glumă bună de-a voastră, a popilor, nu? Dismas scotoci prin refrigerator și scoase un baton nutritiv. Ar trebui să

râd, presupun. Dar nu-mi reușește întotdeauna. Mai ales când sunt înghețat.

Cardinalul izbi în ecranul stokerului, fără să zică nimic. Celălalt mușcă din baton și își șterse buzele, cu dosul palmei, de umplutura lichidă, de culoare verzuie.

— Eu... mi-am încheiat misiunea. Banii s-au dus din cont. Problema e cu semnalul. Nu am idee când va ajunge unde trebuie.

— La naiba cu semnalul! rânji celălalt. Își face treaba și fără grija noastră. Ești pregătit să înfrunți ceea ce va urma?

— Nu înțeleg.

— Privește acolo, sus. Pe creasta Geamănului din stânga. Dacă te tragi doi pași mai încolo, ai să vezi ceea ce vreau eu să vezi.

Anselm puse stokerul în buzunarul pelerinei, apoi se poziționa pe locul indicat. Dismas mirosea vag a clor și a transpirație. Nu reuși să zărească nimic altceva, cu excepția vârtejurilor colorate pe care furtuna le izbea în „degetul arcuit”, străduindu-se să-l răstoarne.

— Este vreodată liniște pe satelitul ăsta? bombăni el și nu știu dacă în vocea sa era tristețe sau resemnare.

— Numai când Uranus intră în ocultație cu Oberon. Câmpul magnetic al lui Obe devine mai puternic și întrerupe fluxurile energetice care se arcuiesc permanent între Umbriel și tăticul său Uranus. Atunci furtunile se potolesc și lumea bună părăsește Falstafful pentru a ieși la plimbare. Dacă ai fi încercat să închiriezi *snooperul* într-o asemenea perioadă, ai fi aflat că Trezoreria Papală este mult prea săracă pentru a-ți putea finanța expediția. Iar pentru plata serviciilor mele ar fi trebuit să mai adaugi un „zero” la coada cifrelor actuale.

Ghidul se plecă mult peste bord, împrăștiind picături de apă peste tot. Cardinalul luă una dintre ele pe vârful degetului și o privi în lumină.

— Fulgii ăia nu sunt din gaz înghețat?! întrebă mirat.

Dismas întinse mâna și-l trase către el.

— Lasă observațiile științifice pentru altădată, Sfinția Ta. Sau crezi că hidrogenul și oxigenul din apă sunt altceva decât gaze? Uită-te acolo, sus, mai bine, și spune-mi ce vezi.

Acolo, sus...

Albin Apolinar Anselm căscă gura uluit. Apoi întinse palma și șterse geamul de câteva ori, lăsând în urmă dâre de umezeală. Acolo, sus, părea că plouă cu artificii. Un jet uriaș de lichid se arunca dincolo de buza răsfrântă a crestei și, după aproape trei sute de metri se spărgea de un obstacol nevăzut, devenind o ploaie luminoasă, care îngheța după câteva clipe, transformându-se în acele colorate pe care furtuna le azvârlea în trupul blindat al *snooperului*. Înghiți în sec. Era o adevărată minune dumnezeiască, la vederea căreia prelatul simți un sentiment straniu, ca atunci când inspirat de Sfântul Duh scria un psalm extraordinar, pe care însă îl rătăcea și nu și-l mai reamintea niciodată.

— O cascadă de gaze? șopti și vocea i se păru rece și străină.

— O cascadă de neon, da. Singura din acest sistem stelar. Din câte știu, singura din întreaga regiune, până la limita sistemului Pladentarius.

Prelatul își lăsă bărbia în jos și îl privi neîncrezător.

— Cine ar putea să cunoască lucrurile astea? Administrația Spațială oferă certitudini cartografice numai până la sateliții neptunieni Triton și Nereida.

Floyd Dismas râse sec și îl sili să privească din nou în sus.

— Este un fenomen unic de congruență a două elemente straniu de diferite. Neonul îngheață la temperatura de -l59 grade Celsius, dar spre crestele Gemenelor urcă un șuvoi de metan fierbinte, din centrul magmatic al lui Umbriel. Din cauza lui, cele două cratere sunt pline cu neon lichid, care se scurge peste buzele lor, către adâncul defileului Unthari. La 292 de metri mai jos, se întâlnesc cu furtuna ținută la sol de câmpurile magnetice ale satelitului, îngheață și se transformă într-o rafală de alice colorate, extrem de tăioase.

— Are... are un nume?

— Prietenul tău Richard Lopez i-a spus foarte plastic Cascada Cailor. Își închipuia cum ar sări el, cu un pur sânge arab, peste cei 46 de metri care separă Geamăna Alfa de Geamăna Beta. Ba chiar se gândea, la modul cel mai serios cu putință, să înființeze o casă de pariuri, în acest scop. Nu a mai apucat.

— Cascada Cailor... repetă prelatul, clipind, cu retinele îndurerate de atâta frumusețe. A fost nebun.

— Da, dar un nebun interesant. De vreme ce a socotit de cuviință să ascundă artefactul exact aici.

— Aici, unde? în Alfa sau în Beta?

— Dacă aș ști, crezi că am mai purta discuția asta aici? Ne-am fi tocmit în bazar și poate că te aflai deja pe drumul de înapoiere.

Își lăsă bărbia în piept, se eliberă de apăsarea palmei ghidului și se trase doi pași înapoi. Când își ridică privirile către Dismas, constată că acesta stătea aplecat atât de mult, încât aproape că ajungea cu fruntea la nivelul umerilor lui. Dar nici el nu se mai uita prin hublou. Parcă se pregătea să sară. Apoi Anselm realiză că trupul celuilalt era complet nemișcat.

— Ești bine? șopti, dar nu îndrăzni să se apropie de el.

O alarmă tehnică prinse să își agite luminile pe stratul de avertizare din plafon.

— Au fost momente când m-am simțit și mai bine, replică Dismas, apoi căzu pur și simplu într-un genunchi. Nu te speria, apucă să zică, mai înainte ca un abur rece să apuce să se răsucească în jurul corpului și să-l facă aproape invizibil.

— Ce să fac? țipă cardinalul speriat, trăgându-se un pas înapoi.

— Nimic ilegal, râse gros vocea celuilalt, dinăuntrul coconului de ceață. Cel mai bine ar fi să iei loc pe un scaun și să aștepți. De regulă... nu durează mai mult de unu-două minute.

— Pe toți sfinții! Nu ești un therran, nu-i așa?

— Ți-a luat destul de mult timp, ca să constați o chestie destul de evidentă! hohoti ghidul, iar coconul prinse să se rotească din ce în ce mai repede, risipind un fel de scame albicioase prin toată cabina. Să spunem că nu sunt chiar un locuitor al Therrei.

Brusc rotația încetă, aburul dispăru și prin perdeaua de fire albicioase, care își continua coborârea exrem de lentă către podea trupul celuilalt se ridică în poziție verticală. Alarma își întrerupse avertizarea luminoasă. La doi pași de el, cu un surâs disprețuitor agățat vag de buzele roșii, stătea... femeia cu fața angelică și picioare lungi din piața Honteea. Pe cap, purta aceeași pălărie micuță, cu bareta trecând pe sub maxilar, acoperindu-i parțial părul blond, coafat cu bucle mari.

— Dumnezeule! se înfioră cardinalul și strânse pleoapele.

Le deschise, după câteva clipe, dar mirajul refuza să dispară. Dădu din degetele palmei stângi, de parcă s-ar fi așteptat ca aerul stârnit de degetele sale să îi destrame imaginea. Scamele

de abur se învârtejiră puțin, apoi își continuară foarte lenta plutire către podea.

— Nu poate fi real, îngăimă, în cele din urmă. Ești un duh necurat. Unul dintre cele despre care Sfintele Scrieri ne învață din veac că au însoțit istoria umană, ca să corupă sufletele noastre nemuritoare.

— Ha-ha! râse femeia și își umezi buzele lascive cu vârful limbii. Parcă ai fi preot...

— Piei, Satană!

— Lumea de pe aici îmi spune, de obicei, Shifty. Și nu mai fi atât de... reticent? Pierdut? Speriat? Nici nu știu prea exact care dintre cuvintele limbajului vostru ți se potrivește. Aceasta este doar una dintre miile de întrupări sub care omenirea m-a cunoscut de-a lungul istoriei. Acum 2230 de ani, într-un loc numit Ghaza, semenii tăi mă numeau Maria. Dar asta este deja o altă istorie.

— Nu! exclamă, fără voie. Nu mai rosti nici măcar un cuvânt!

— De ce nu? râse din nou femeia Shifty și îi făcu semn cu arătătorul să se apropie. Aveam impresia că voi, dreptcredincioșii, v-ați bucura să vă întâlniți eroii religioși. Mă înșel cu mult, nu-i așa?

— Cum este posibil, Doamne, cum este posibil? urlă bărbatul căzând în genunchi. De ce trebuie să ne pui din nou la încercare? Am respectat regulile tale, am crezut din toată inima în poruncile pe care ni le-ai dat, am ridicat Biserica dincolo de legile omenești. Și atunci de ce? De ce mai e nevoie de alte probe? De alte limite?

— Nu acel Dumnezeu, pe care-l invoci, v-a trimis această încercare, părinte. Vocea femeii suna blând, aproape copilăros, în atmosfera încremenită, în care scamele de aburi ajunse pe podea se destrămau, lăsând urme întunecate pe suprafața de polipren. Dacă tu crezi că e vorba despre o încercare a credinței, fie... este o încercare a credinței tale, nu a credinței omenirii. Întinde mâna, te rog.

Prelatul oftă, știind că nu va găsi în el puterea să se împotrivească până la capăt. Arăta foarte bine pentru un reprezentant al Diavolului. Purta o pereche de pantaloni ușori, de unică folosință, de culoare ruginie, cu talie înaltă și strânși pe gleznă, pantofi fără toc, o cămașă largă, cu imprimeu maro cu alb și o eșarfă cafenie. Ochii mari și limpezi, de culoarea

oțelului, aceeași pe care-i zărise preț de o clipă în tunel, aveau o expresie ușor speriată, dar nu mai mult decât s-ar fi putut aștepta orice om aflat în preajma ei. Buclele ce îi ieșeau de sub pălărie îi atingeau umerii la fiecare mișcare.

— Se pare că îți creez numai probleme, râse ea, sticlindu-și dinții albi, în lumina blândă a plafonierelor. Dacă aș putea simți asta, ți-aș spune că îmi pare rău.

— Habar n-am ce te-ai aștepta să-ți răspund, gâfâi Anslem, simțind o bură de lacrimi acoperindu-i ochii. Dacă mai este ceva ce trebuie să aflu, spune-o acum, cât încă nu am leșinat și nu te consider o nălucă, împotriva căreia va trebui să-mi blochez simțurile naturale.

— În regulă, spuse femeia. Dacă te ajută cu ceva... nu sunt nici Dumnezeu și nici Diavolul. Ori vreuna din încarnările despre care pomenesc cărțile voastre sfinte.

Chipul cardinalului tresări și începu să se albească nefiresc.

— Am... am... jură că măcar... exiști.

Mâna lui Shifty se ridică către gură și rămase acolo, iar ochii ei extrem de puri îl priviră pe deasupra ei.

— Tu ai putea să faci lucrul ăsta, cardinal Albin Apolinar Anselm? Știi măcar ce înseamnă cu adevărat verbul a exista?

De data asta, Anselm simți cu adevărat nevoia să tragă dintr-o țigară adevărată și, dacă nu ar fi cedat singurul exemplar pe care-l avusese vreodată pentru serviciile decedatului Richard Lopez, l-ar fi folosit cu siguranță acum pentru a-și liniști nervii.

— Poate că habar n-am, răspunse, lingându-și buzele uscate. Iar tu mai bine ți-ai da cu niște fard în obraji. Arăți ca zâna zăpezilor, atunci când primăvara scoate urșii din bârlog.

— Adevărat?

S-a răsucit puțin într-o parte și și-a privit reflecția în hublou. Când s-a întors, avea un chip de zână de-abia sculată din somn.

— E mai bine așa? De fapt... cred că nici nu contează prea mult, afară nu se află nicio echipă de primire, putem să lăsăm fandoselile astea pentru altădată. Dacă va mai exista un altădată.

— Să înțeleg că ieșim?

— Înțelegi bine și repede. Întinde mâna, e a doua oară când te rog.

Cardinalul își strânse mâinile la spate și se dădu un pas înapoi.

— De fapt, dacă mă gândesc bine...

Shifty întinse brațul și își puse degetele lungi pe pelerina umedă. Spațiul din jurul lor văluri ușor, ca într-un vis a cărui margine se petrece peste cea a visului următor. În clipa următoare, se aflau în plină noapte arctică, pe bordura foarte lată a unui lac, deasupra căruia luceau constelațiile unui cer străin. Din partea dreaptă se ițea discul imens al unei planete de culoare indigo închis, peste fața căreia se învârteau trei inele gălbui. Foarte departe deasupra capului, o altă planetă se mișca rapid, pe o traiectorie curbă, spre stânga.

— Oberon, ghici uluit Anselm.

— Oberon, da, aprobă femeia, strângându-l ușor de umăr. Iar spre centru, drept în sus, Ariel se pregătește de culcare. Ai un noroc extraordinar, știai? Am ieșit chiar în ochiul uraganului. Toată pacea și splendoarea asta va mai dura circa un sfert de oră. După care îți vei fi dorit cu toată ființa să nu fi ajuns niciodată pe vârful Gemenelor, la cumpăna cascadei.

Anselm se clătină o clipă, apoi își reveni și privi în jur, cu ochii unui om de-abia trezit din somn. Se simțea obosit și secătuit de puteri. Își mușcă buza, ca să se asigure că nu visează, dar o simți ca pe o bucată de sticlă. Oftă și întinse brațele cu precauție, până ce palmele i se lipiră de pereții transparenți ai...

— Este un câmp de forță. Asta ca să definesc cu termenii pe care-i folosiți voi, un... obiect dintr-o lume care nu vă aparține. Și tu, și eu, amândoi avem nevoie de o protecție împotriva mediului ostil de afară. Nu te uita așa la mine, crezi că dacă sunt ceea ce voi numiți un extraterestru asta înseamnă că pot să supraviețuiesc în orice condiții? Aici, am adoptat trupul unei ființe umane, deci exist în parametrii unei ființe umane.

— Nu ești Dumnezeu, spuse încet de tot cardinalul, privind-o cu atenție.

Femeia râse și își lăsă într-o parte capul, cu pălăriuță cu tot. Zâmbea atât de șăgalnic, încât celălalt simți un fior cald învăluindu-l ca o boare.

— Și nici Diavolul. Ori vreun duh necurat, cum m-ai catalogat, la început.

— Asta nu o voi ști niciodată, șopti bărbatul.

— Nu, nu o vei ști, susură femeia. Mai bine, privește în jos. Nu are rost să pierzi spectacolul. Ești singurul om din Sistemul Sol

care vede așa ceva. Este ceva la fel de rar pentru voi, oamenii, precum un diamant din argon.

Anselm o ascultă, își aplecă fruntea și o lipi de peretele translucid al sferei. Shifty se trase puțin într-o parte pentru a nu-i îngusta câmpul vederii. Neonul lichid părea să fiarbă în cupa uriașă de piatră, de la picioarele lor. Curenți de adâncime, care ascultau de legi fizice încă nedescoperite, nășteau valuri înalte, care se spărgeau de creasta tăioasă și se prăbușeau în adâncul întunecat al defileului Unthari. Miriadele de stropi, de diferite dimensiuni, se colorau brusc sub luminile reflectate de cei patru mari sateliți uranieni – Titania, Oberon, Ariel și Miranda, transformându-se în cea mai frumoasă ploaie colorată pe care o văzuseră vreodată ochii umani. Femeia Shifty nu exagerase, Anselm știa că avea să rămână și pentru următoarele milenii singurul spectator la spectacolul cosmic pus în scenă de forțe pe care nu avea cum să le înțeleagă.

— O cas... cadă cerească! se bâlbâi el, după un timp, mijindu-și privirile pentru a împiedica lacrimile să curgă la vale, pe obraji. O priveliște numai pentru zei.

Întoarse fruntea în direcția ei. Shifty privea hipnotizată, la rândul ei, către învolburarea de gaze din fața lor.

— Există zei?

Femeia își scutură capul și buclele mari, blonde se mișcară încet de la stânga la dreapta.

— Există și zei, zâmbi ea. Și ceva cu mult deasupra zeilor.

Pentru că nici chiar zeii nu ar fi putut să organizeze un astfel de spectacol pentru tine, cardinale. Imaginează-ți o civilizație care este cu 100.000 de ani mai evoluată tehnologic decât este umanitatea în acest moment. Le-ai putea înțelege doleanțele, aspirațiile, creațiile?

Bărbatul se gândi o clipă ce să răspundă, apoi renunță. Simțea că îl durea capul de efortul de a-și ține gândurile în ordine. Se mulțumi doar să ofteze.

— Bănuiam, zâmbi femeia blondă și pălăriuța păru că îi alunecă într-o parte, pe luciul părului. Dar dacă această societate ar fi mai evoluată cu un milion de ani? Vocea i se transformă în șoaptă. Sau cu un miliard?

Anselm înghiți în sec.

— Cred că... nu i-am putea deosebi de forțele naturii pure.

— De forțele naturii pure... repetă ea. Frumos spus, domnule Anselm. Stăpânii mei, care ne-au creat pe noi, zeii, pentru a explora spațiul și timpul, în numele lor, s-au născut odată cu Universul, în clipa fără de timp a Bangului inițial. Ei stau acum pe marginile Universului, așa cum noi stăm acum pe buza Geamănului-Beta. Veghează la mersul înainte al evoluției. Omenirea voastră, domnule cardinal... trebuie să facă un pas înainte. Acum. Va trebui să accepte ideea că viața, fie ea și artificială, cum vă place să o numiți, are dreptul la un suflet. Acceptați asta și primiți AI-urile în sânul Bisericii pe care o păstoriți. În felul acesta, unul dintre scopurile pentru care a fost permisă apariția voastră pe scena istoriei va fi atins.

Cardinalul tremura. Încercă să-și adune gândurile, simțind cum spaima se răsucește în el, asemenea neonului din cupa de la picioarele lor. Apoi reuși să spună, cu un glas ciudat, subțirel:

— O să... așa pur și simplu? Adică... O să mă întorc pe Therra și o să le spun – gata, de mâine, compurile, roboții, androizii, droizii, cyborgii și dronele vor avea dreptul să primească taina sfântă a Botezului?

— Nu trebuie să mergi pe alt drum, decât pe cel pe care ai mers întotdeauna, Sfinția Ta. Ce își dorești, ca să crezi? Să vezi minuni? Întinde brațele!

Albin Apolinar Anselm văzu cum, fără voia sa, brațele i se ridică până în dreptul umerilor. Crucea de brațe, se cutremură. Apoi simți vârful ascuțit al piroanelor sfâșiindu-i cu sălbăticie pielea și agățându-i oasele fragile din podul palmelor, încercă să urle, dar nu reuși să-și descleșteze maxilarele. Zări cu coada ochiului sângele șiroindu-i printre degete și știu că totul se petrecea aievea. O durere surdă îi urcă dinspre stomac spre gât și împroșcă totul în jur cu vomă. Ca un bețiv de dormitor, apucă să-și spună, înainte să leșine.

Deschise ochii. Leșinul nu durase decât o clipă. Stătea în continuare în picioare, cu brațele întinse. Dar palmele erau netede și niciun strop de sânge sau de vomă nu se zărea pe nicăieri.

— Nu-i chiar atât de rău, râse un glas gros, de alături.

Lăsă brațele în jos și răsuci capul. Femeia Shilty surâdea, iar chipul ei avea un aer de înțelepciune rece.

— Poate că ar fi cazul să te uiți pentru ultima oară în sus, îl sfătui ea.

Își propuse să nu se mai mire de nimic și ridică, ascultător, capul. Oberon căpătase o culoare albastru smălțuit și părea cu mult mai mare decât adineauri. Era chipul unui copil sălbatic, care se pregătea să joace o șotie unui fluture. Sau unei gaițe. Apoi Sycorax, satelitul de cianură, îi puse o pată neagră chiar în dreptul frunții și mirajul încetă.

— Spectacolul se apropie de sfârșit, părinte. Nici chiar zeii nu pot schimba mersul înainte al lucrurilor. Cheamă-ți acoliții, te rog.

Dădu să deschidă gura și să protesteze, dar își dădu seama că ar fi fost zadarnic. Deși se găseau atât de departe de Falstaff, iar condițiile atmosferice din jur erau teribile, Anselm știu că apelul său va funcționa. Numai că urma să aibă de așteptat, până cei vor ajunge până la ei. Zile? Săptămâni? Ridică din umeri, vârî mâna în buzunarul pelerinei, răsuci stokerul și își frecă degetul pe suprafața lui.

În clipa următoare, furtuna de dincolo de defileul Unthari dădu primul semn de viață, azvârlind peste ei un braț de furie neagră. Oberon își pierdu jumătate din față și imaginea femeii de alături deveni ușor cețoasă, asemenea unui vis pe cale să se destrame. Apoi capetele filamentoase ale celor trei viermi-de-gheață apărură la picioarele lor, pipăind nesigure prin atmosfera de gheață.

— Unește-i într-un triunghi și comandă-le să se arunce în lacul de neon.

— Nu pot să fac așa ceva! se răsti el, speriat de propria-i îndrăzneală. Sunt uneltele Sfintei Biserici, nu proprietatea mea.

— Tocmai de aceea, spuse femeia, cu blândețe și se apropie până la un deget de obrazul lui. Mirosea a flori de iasomie și a verbină. Tocmai de aceea, trebuie să rămână în posesia Bisericii și în mileniile ce stau să vină. Fă cum îți spun și vei avea toate minunile pe care dorești să mi le ceri...

Stătea acolo, în sfera translucidă și lipsită de substanță, respirând zgomotos, cu buzele strânse și nările mici, palide, tremurând. Chipul îi era alb, atât cât permitea stratul de fard, aplicat cu îndemânare de profesionist.

Anselm trase adânc aer în piept, conștient că nu avea variante de ales. Subvocaliză o primă comandă și viermii-de-gheață luară din nou forma uneltelor docile, care îl urmau peste tot, asemenea unor câini de pază. Coardele vocale se încordară

din nou și cei trei se uniră într-un triunghi perfect, care profită de energia violentă a brațului furtunii și se lăsă purtat până departe, în largul cupei de piatră. Un val se înălță din adâncuri, atinse triunghiul și îl trase sub suprafața agitată. Icni, de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

— Nu a fost niciodată un artefact ascuns în adâncurile lacului, nu-i așa?

— Acum, este, răspunse, palidă, femeia.

— Nu înțeleg, se bâlbâi cardinalul.

— În anul 9624 al Erei Cosmice, omenirea va înceta să existe sub forma biologică pe care o cunoașteți astăzi. Nu înseamnă că va pieri, ci numai că se va transforma. Dar cu 552 de ani mai devreme, credința religioasă însăși va suferi o mutare fundamentală, iar pentru asta umanitatea va avea nevoie de o minune.

— Va avea nevoie de artefact, bâigui cardinalul Anselm, simțindu-și saliva ca pe o otravă. Un artefact magic, pe care tocmai i l-am oferit.

— De aceea ți-am spus mai înainte că ai fost singurul om din Sistemul Sol care a văzut acest spectacol cosmic. Pentru că ființa care va urca aici, alături de mine, în 9624 EC, nu va mai fi una tocmai umană. Ochii tăi au văzut un spectacol rar și l-au înțeles, în toată splendoarea sa. Benzile vizuale ale aceluia nu vor mai percepe aproape nimic din cromatica aceasta extraordinară. Iar el nu va înțelege altceva, decât că eu nu sunt zeul pe care-l aștepta.

— Și acum?

Deasupra, palma furtunii continua să se strângă, înghițindu-l aproape complet pe Oberon. Anselm se întoarse către însoțitoarea sa. Alături însă nu se afla nimeni. Urlă, se zbătu, izbi cu pumnii în sfera translucidă, gemu, blestemă, afurisi, chemă în ajutor și, într-un final, căzu în genunchi și începu să se roage, cu ochii închiși. Sfera se clătină sub apăsarea unei forțe nevăzute, apoi se desprinse din loc și începu să se rostogolească, incredibil de lent, de-a lungul peretelui vertical, primind în plin izbiturile milioanelor de alice colorate.

***

— Va trebui să așteptați până se termină ședința. Audiența dumneavoastră a fost reprogramată pentru ora 12:20. Puteți lua o băutură de la barul nostru. Sau să comandați ceva de mâncare, prin curier. Ne cerem scuze pentru întârziere, dar nu ați lăsat o adresă unde să puteți fi contactat, în caz că se întâmplă lucruri neprevăzute.

Domnișoara Laura Zwersky-Zosim era un droid, serie a cărei producție încetase în urmă cu 10 ani. Înaltă, roșcată, îmbrăcată în salopetă neagră, cu gulerul tivit cu fir auriu și părul lung strâns într-un coc, sub o rețea de iridiu fosforescent. Frunte îngustă, nas drept și ochi ușor codați, nu era tocmai un ideal de frumusețe, dar corespundea perfect scopului pentru care fusese proiectată – treburi de secretariat și relații cu clienții.

Anselm nu avea chef nici de băutură, nici de mâncare. Trebuia doar să obțină aprobarea Administrației locale pentru a părăsi Falstafful și apoi Umbriel, în direcția Therrei. Și singurul mod prin care putea realiza asta era acela de a apela la serviciile Punctului Inchizitorial Local.

Dădu din cap, în semn că a înțeles, și se retrase în capătul celălalt al sălii de așteptare, lungi și înguste. Rămase o vreme în picioare, cu cotele rezemate de rama lată a unei ferestre false, care proiecta pe suprafața geamurilor imagini în direct cu teribila furtună ce mătura exteriorul.

Avusese nevoie de un noroc teribil pentru a reuși să orienteze sfera în cala *snooperului*, împotriva forței uraganului, și de zece zile standard pentru a se reîntoarce la bază. De mai multe ori, „degetul arcuit” fusese pur și simplu măturat din drum și împins cale de mulți kilometri în lateral (uneori, când reușea să intre în legătură cu stațiile orbitale, AI-ul *snooperului* indica o apropiere considerabilă de craterul Wunda, amplasat în apropiere de ecuatorul satelitului). Pentru a reveni pe traseul de întoarcere avusese nevoie de mai multe ajustări manuale de direcție și pesemne că numai faptul că se rugase continuu, timp de mai multe ore, atrăsese bunăvoința divinității asupra ființei sale păcătoase și reușise, într-un final, să intre în zona de supraveghere militară și să primească ajutorul a două tractoare șenilate uriașe.

Acum se afla aici, așteptând bunăvoința unui funcționar oarecare, care domnea ca un despot peste mărunta sa satrapie, știind că enormele distanțe spațiale îl feresc de represalii, și

meditând la cât de ciudată fusese existența sa în ultima perioadă. Se întorcea pe Therra, fără să fi rezolvat, practic, nimic. Cheltuise o mulțime de bani din trezoreria papală pentru a se plimba până pe Umbriel și a admira o cascadă de neon. Nici măcar nu încerca să găsească o justificare pentru sumele azvârlite aiurea, în contul acelui impredictibil soldat al norocului, care fusese Floyd Dismas. Ce avea să-i spună Papei? Că discutase cu reprezentantul celei mai bătrâne civilizații din Univers despre cum ar trebui să se comporte oamenii cu AI-urile? Suna atât de nebunește, încât renunță chiar să se și gândească la asta.

Pe de altă parte, însuși faptul că reușise să demonteze eșafodul acestei afaceri, demonstrând că nu exista niciun artefact străvechi, care să determine luarea unei decizii religioase în privința AI-urilor, constituia o reușită în sine. Și amâna *sine die* o rezolvare. Dacă Dismas nu i-ar fi...

Chiar atunci, o parte din peretele aflat în dreapta sa deveni transparent și o ușă clasică, din metal, se materializă în el. Canatul din dreapta avea aplicat un înger din fier forjat, care dădea din aripioare și ridica în ambele mâini o torță cu flacără albă. Domnișoara Laura Zwersky-Zosim se ridică în picioare și se înclină adânc în direcția prelatului apărut în prag.

Sf. Evgarin II Sotter era un bărbat scund, cu piele măslinie, ochi negri, strălucitori, perciuni lungi, prea lungi chiar, și o mustață neagră, care se arcuia elegant peste buzele subțiri. Purta o cămașă albă, cu monogram în formă de cruce, pe buzunarul de deasupra inimii, și pantofi albi, al căror vârf ascuțit ieșea de sub poala sutanei negre, brodată cu fir auriu. Gâfâia ușor, holbându-se prin sala de așteptare, ca și cum nu ar fi văzut prea bine, din cauza luminii palide.

— Am fost înștiințat că... Se răsuci brusc către secretară:

Cine este domnul care solicită audiența?

Laura Zwersky-Zosim își împreună palmele, într-un gest de penitență.

— Cetățeanul therran Albin Apolinar Anselm, Sfinția Voastră.

— Cetățeanul therran Albin Apolinar Anselm, repetă în surdină Sf. Evgarin II Sotter.

Își prinse capul între palme și rămase nemișcat, preț de câteva clipe. Apoi își ridică fruntea, părând să fi luat o hotărâre.

Păși dincolo de prag și ușa se dematerializă imediat în urma sa. Se apropie cu pași mici de locul unde aștepta cardinalul, îngenunche în fața lui, gata-gata să se împiedice în sutană. Prinse mâna cu degete albe, lungi, și sărută piatra roșie a rubinului, de pe montura inelului de cardinal.

— Sanctitatea Voastră să ierte și să binecuvânteze, spuse el cu voce dogită. Abia în urmă cu câteva minute, am aflat că vă aflați pe Umbriel, într-o misiune sacră.

— Serenissimul Paisie se află pe Therra, își scutură Anselm mâna, încercând să se elibereze de strânsoarea lipicioasă a palmelor celuilalt.

Dar Inchizitorul Local nu slăbi presiunea degetelor.

— Sanctitatea Voastră Serenissimă să ierte și să binecuvânteze, repetă el formula clasică de întâmpinare, din cadrul ritualului universalian. În cabinetul meu particular, pe birou, se odihnește cilindrul aflat în interiorul unui *cărăuș-de-informații*, care a plecat în urmă cu zece zile de pe Therra. Serenissimul Paisie Roboticianul și-a încetat umila existență pusă în slujba Domnului, iar în locul său Conclavul Vaticanului a ales un succesor la tiara papală. Numele extras din urnă de către Selectorul Aleator Divin a fost cel al Înalt Prea Sfințitului Cardinal Albin Apolinar Anselm. Sunteți noul Papă, Serenissime. Am dreptul să solicit să fiu cel dintâi binecuvântat de către Harul Vostru Ceresc.

Anselm simți un fior străbătându-i corpul, asemenea unui șarpe înghețat, care se trezește din amorțeală sub razele calde ale soarelui. Își eliberă palmele și făcu semnul crucii deasupra capului inchizitorului. Ceva nu era tocmai în regulă, își spuse, înghițind în sec. Ceva nu se lega cum trebuie în această poveste.

— Pot să văd documentul Conclavului? întrebă, cu ochii acoperiți de bura unei tristeți greu de înțeles.

— Îl am chiar aici, Serenissime.

Sf. Evgarin II Sotter se ridică în picioare, clătinându-se, se scotoci pe sub pulpana sutanei și scoase un sul lung și subțire. I-l întinse, cu fruntea aplecată.

Anselm îl atinse cu rubinul inelului și acesta se aprinse în roșu-vânăt pentru câteva secunde. Era, cu adevărat, un act emis de Conciliul Vaticanului. Nimeni nu avea capacitatea tehnică de a imita un sul de hârtie, în a cărui compoziție se aflau

inserate câteva grame din pământul sfânt al Mormântului. Îl derăsuci, cu grijă, trecând peste cele două clame de siguranță, care l-ar fi transformat instantaneu în cenușă, dacă ar fi încăput pe mâini străine Maicii Biserica. Textul prinse să apară din neant pe suprafața albă, ușor curbată:

„13. Acela despre care sunt zise aceste lucruri face parte dintr-o altă seminție, din care nimeni n-a slujit altarului.

14. Căci este vădit că Domnul nostru a ieșit din Iuda, seminție despre care Moise n-a zis nimic cu privire la preoție.

15. Lucrul acesta se face și mai luminos, când vedem ridicându-se după asemănarea lui Melhisedec un alt preot,

16. pus nu prin legea unei porunci pământești, ci prin *puterea unei vieți nepieritoare*.

17. Fiindcă iată ce se mărturisește despre el: *Tu ești preot în veac, Albin Apolinar Anselm, după rânduiala lui Melhisedec*”

— Dumnezeule! murmurară înspăimântate buzele sale, iar mâna dreaptă făcu semnul crucii în aer. Epistola către Evrei. Textul din veac, ales să autentifice Papii...

Chiar atunci vocea subțire a stokerului, murmură ceva neînțeles în buzunar. Îl scoase, cu mișcări tremurate, și atinse amprenta degetului mare de suprafața lucioasă de metal a ecranului.

„Îți doreai să vezi minuni, ca să ai credință? Minunile se plătesc, Serenissime. Întotdeauna. Pentru că viața însăși înseamnă mișcare, iar mișcare presupune energie. Banii au produs dintotdeauna energie, în lumea voastră. Așa că treaba asta o să te coste 560 de soli-fluor și ar fi tare bine dacă ai reuși să faci livrarea în următoarele două ore, pe aceeași adresă digitală, cu care am lucrat până în prezent. Zeii fie cu tine, Sanctitate!”.

Închise emisiunea și vârî stokerul la loc, în buzunar. Ridică din umeri. Viața era o minune continuă, la urma-urmei, nu? Se răsuci către inchizitor.

— Am nevoie de acces total la contul Punctului ăsta Inchizitorial. Și de o navă către Therra, cât mai urgent posibil.

Dincolo de pereți, Falstafful își continua imperturbabil agitația, asemănătoare furtunii ireale de la suprafață. Artefactul din cascada de neon, își spuse în gând Anselm. Până la urmă, exista un artefact, care punea bazele unui viitor straniu, lipsit de

credința religioasă. Femeia aceea... Shifty... avea să distrugă o religie veche de peste două milenii și jumătate.

Se uită spre domnișoara Laura Zwersky-Zosim și știu că avea să fie o credincioasă perfectă. Zâmbi și se îndreptă spre ieșire, lăsându-l pe Sf. Evgarin II Sotter cu capul plecat.

Săritorii fricii

Oriunde în univers, așteptarea produce nervozitate, accelerarea metabolismului, gânduri disparate, spaime răbufnind dintr-un trecut considerat consumat și, evident, sudalme. Iar la capitolul acesta Raymond Western Landrey se considera un adevărat expert. Un expert care consumase trei pachete de batiste igienice, tamponându-și fruntea și fața, deși climatizarea sălii de așteptare funcționa în mod normal; un expert care dăduse ocol poate de 30 de ori mesei ovale din mijloc, mutând mereu locul ceștii de cafea dinspre centru către margine și invers, și evident care rostise, în surdină, peste o sută de înjurături diferite una de cealaltă.

Când secretarul pătrunsese printr-o ușă-instant, care se decupase în perete chiar în dreapta sa, Landrey tocmai încerca să rotească farfurioara în jurul ceștii, fără ca aceasta să se miște și fără ca lichidul negru dinăuntru, de care nu se atinsese, să se risipească în stropi, pe suprafața lucioasă din lemn de tec a mesei.

În celălalt capăt al sălii de așteptare existau un palmier-morișcă bătrân, cu frunze palmate mai mari decât capul său, câțiva arbuști ornamentali și, printre ei, mai multe bucăți de stâncă neprelucrate. Pe etichetele metalice, fixate la bază, se afișa proveniența – Niobe. Landrey bănuia că aparțineau decopertărilor unei mine de suprafață, care pe satelitul Therrei erau considerate reziduuri, dar pentru care clientul imperial trebuie că plătise câteva mii de soli de argint pentru fiecare bucată. Secretarul se opri în dreptul unui Calamus de un verde întunecat și tuși încet, ca să-i atragă atenția.

— Majestatea Sa Imperială Frederiko Alonso Lothar Barbarossa I, rege al Sfântului Imperiu Catolic Hispano-German, duce de Boemia și Sardinia, conte de Saxa, prinț moștenitor de Peloponez și baron de Sachsen, vă transmite prin subsemnatul rugămintea să mai așteptați puțin, întrucât întrevederea pe care o are în acest moment cu membrii Consiliului Restrâns al Coroanei s-a prelungit în mod neașteptat.

Secretarul era un om adevărat, nu un biot, iar Landrey se văzu obligat să admită că persoana sa avea măcar atâta greutate, încât să determine funcționarea protocolului superior

al Casei Regale. Înclină din cap, în fața bărbatului blond, cu părul legat într-o coadă subțire la ceafă și cu ochelari cât se poate de veritabili pe nas.

— Aș putea primi un coniac?

Secretarul reflectă un moment sau se prefăcu că o face, apoi își îngustă pupilele ochilor.

— În Palat, nu se consumă băuturi alcoolice, decât dacă Majestatea-Sa ordonă în mod special acest lucru.

— Majestatea-Sa ți-a ordonat să nu îmi servești un coniac, la cerere?

Secretarul se încruntă și îi aruncă o privire disprețuitoare. Rayomnd Western Landrey se prefăcu a nu o remarca.

— Regret, nu pot să o deranjez pe Majestatea-Sa cu o astfel de... solicitare, răspunse el, într-un târziu, împreunându-și degetele în dreptul fracului impecabil.

— Îl plătesc, zise celălalt, scoțând din buzunar o linie de credit mototolită. Banii de pe Phoebe au curs de schimb oriunde pe Therra.

— Îmi pare rău, domnule Landrey, dar nu cred că...

— Ah, domnul detectiv a acceptat scuzele mele și nu a plecat, cum ar fi fost de așteptat. Sullivan...

— Majestate... se înclină adânc secretarul.

— Adu-i, te rog, domnului, un Bourbon, din anul 32 EC, dacă nu te superi. Din cel care se găsește în sertarul frigo al biroului meu. Ba nu, adu două, cred că domnul Raymond Western Landrey îmi va permite să ciocnesc cu domnia-sa pentru misiunea pe care tocmai a încheiât-o.

Secretarul Sullivan se înclină încă o dată, la fel de adânc, și ieși. Landrey ar fi putut să pună pariu că ambele plecăciuni aveau exact același număr de centimetri, în raport cu podeaua. Cu podeaua imperială, se corectă, întrebându-se ce atitudine să adopte față de un rege, el, care din adâncurile genealogiei sale fusese dintotdeauna un republican convins.

Regele pufni în râs. Era un bărbat înalt, costeliv, cu umărul drept puțin mai coborât decât cel stâng și cu ochi sașii. Mantia subțire, dintr-un polimer violet, prinsă de umeri cu fibule masive de argint, îi atârna strâmb, într-o parte.

— Nu trebuie să te complici cu niciun fel de protocol al Casei Regale, domnule Landrey. De altfel, pe mine mă inhibă atât de mult aceste reguli, încât adesea nu-mi amintesc deloc ce trebuie

să fac în cutare sau în cutare situație. Noroc că Sullivan are toată chestia asta în sânge și mă trage de mânecă.

Se apropie de palmierul-moriscă și întinse mâna dreaptă.

— Chiar îmi face plăcere să te cunosc personal, domnule Landrey. Ești puțin altfel decât mi-am închipuit și chiar puțin altfel decât în reprezentările holo. În privința etichetei. .. Dădu din mână. Poți să-mi spui *domnule Frederik*. Dar numai când suntem, ca acum, între patru ochi.

Landrey își linse buzele și înclină din cap.

— Bună ziua, domnule Frederik. Îmi pare rău... Făcu o pauză, oftă și reluă: îmi pare rău că nu știu cum să mă comport cu un rege. E prima oară când sunt invitat de unul pentru discuții. Înțelegeți, de regulă, pentru orice fel de angajament sau de aranjament, se pun de acord între ele două programe inteligente – al meu și al clientului. În cazul de față...

— În cazul de față, clientul a solicitat o ieșire din tipare, nu, domnule Landrey?

Detectivul dădu din cap, mulțumindu-se să-l urmărească din priviri. Regele îi lăsă mâna și se îndreptă șchiopătând ușor către unul dintre scaunele ale mesei.

— Îmi pare rău... trebuie să mă așez, piciorul îmi cam dă de furcă. Poți să iei loc oriunde dorești, domnule Landrey.

Detectivul clătină din cap.

— Mulțumesc, prefer să stau în picioare. Încă nu am obosit.

— Cum dorești. Așteptarea este meseria cea mai grea, nu-i așa?

Celălalt îl privi, fără să răspundă. Va să zică, așa arăta un rege... Cam slăbănog, cam cocoșat, cam șchiop și nițel cam molâu. Ce naiba, trăiau doar în Era Cosmică, științele medicale înregistraseră progrese uriașe, iar ingineria genetică făcea adevărate minuni! Un rege ar fi avut puterea și banii să facă orice din corpul său. Sau nu?

Raymond Western Landrey își plecă privirile precaut. O vorbă veche spunea că, la drum lung, era bine să nu te grăbești. Exista vreun motiv întemeiat pentru care un rege să arate în halul acela? Altul decât întâmplarea încrucișărilor genetice dezastruoase sau un accident straniu, cu o mulțime de efecte secundare. Cum ar fi fost ca Majestatea Sa Imperială Frederiko Alonso Lothar Barbarossa I să își fi dorit în mod expres o astfel de înfățișare? La ce naiba i-ar fi folosit?

— Meseria pe care o practic eu este una cu adevărat grea, domnule Frederik. Dar nu mă plâng, atâta vreme cât aduce bani. Așteptarea... Ridică din umeri. Este un risc pe care trebuie să mi-l asum.

Ușa-instant se deschise din nou, de astădată în apropiere de rege. Secretarul intră, aducând o tavă de cristal, pe care era așezată o carafă din jad verde și două pahare de culoarea opalului. Turnă în pahare, se înclină, așeză unul în fața regelui, dădu ocol mesei și îl puse pe cel de-al doilea în fața vizitatorului, fără să-și ridice ochii la el. Mirosea a parfum de ienupăr, descoperi înveselit detectivul, trăgând aer în piept. Unde găsise o asemenea esență?

— Poți să aștepți în biroul de alături, Sullivan. Deocamdată nu mai este nevoie de serviciile dumitale.

Secretarul se mai înclină o dată și dispăru dincolo de cadrul ușii, care-l urma supusă peste tot.

— Și acum?

— Ah, da, era vorba să închinăm pentru misiunea pe care tocmai ai încheiat-o, domnule Landrey.

— Western, corectă acesta.

— Pardon?

— Pentru partenerii de afaceri, numai Western. Sau West.

Cum doriți, Majes... domnule Frederik.

Regele ridică paharul.

— Pentru afacerea Thelos! Și pentru cel care a făcut-o să eșueze!

Landrey se aplecă puțin deasupra mesei. Regele îl privea cu un ochi prin cristalul opalescent. Și zâmbea. Detectivul ridică paharul, la rândul său, înjurând trivial în gând. Afacerea Thelos îl păgubise de vreo 15.000 de soli și îi omorâse unul dintre cei mai buni angajați. Fusese, de fapt, adevăratul motiv pentru care acceptase întâlnirea de față, fără să știe ce fel de misiune i se oferă.

— Pentru cel care a făcut-o să eșueze! rânji și înghiți lichidul de culoarea castanei coapte.

Sughiță și simți cum obrajii îi iau foc, dar își menținu rânjetul la locul lui.

— Trebuia să aibă și el parte de un discurs funebru, nu?

— Cum spui dumneata. Regele gustă din pahar, apoi îl puse pe masă și continuă: Am cercetat statisticile. Cele oficiale, se

grăbi să precizeze. Conform acestora, este singurul eșec din ultimii zece ani.

— Încă nu îl consider un eșec, mormăi și bău restul lichidului, cu mai multă precauție, de data aceasta. Afacerea Thelos se află încă în derulare. Până spun eu *stop!*

— Dar dumneata te afli aici, zâmbi delicat regele.

— Să zicem că este vorba despre un interes material. Landrey puse paharul gol pe masă, lângă ceașca de cafea.

— Trebuie să pot finanța o continuare a acesteia, nu?

— Mda. Ești un omuleț ciudat, domnule Western.

Ridică din umeri. Persoana regală i se părea încă și mai ciudată, dar cine mai putea fi considerată o persoană normală?

Și, la urma-urmei, ce însemna normalitatea? Un cuvânt scris cu cărbunele pe zid de un psihiatru, care se trezește într-o dimineață singur în biroul său, iar ușile tuturor celulelor stau lipite de perete.

— De ce, Majestate? Adică, domnule Frederik...

— Ți-aș putea oferi vreo zece presupuneri. Și oricare dintre ele ar fi corecte, nu?

— Asta chiar că este o afirmație... ciudată?

— De ce nu l-ai omorât, domnule Western? Ai avut o ocazie cât roata carului. Și se pare că nu ai profitat deloc de ea.

Landrey înghiți în sec. Pe chipul său palid apărură câteva cute, iar glasul gros îi deveni aproape un mârâit.

— De unde știți de asta... ăăă... domnule Frederick?

— Ha-ha-ha! râse regele, deloc discret de data asta, ridicând o mână în dreptul gurii. Serviciul de rege are și el avantajele lui. Doar nu-ți închipui că am citit în presă!

Raymond Western Landrey clătină dîn cap: nu, nu-și închipuia. Dar scena se petrecuse în camera motoarelor unui transportor de linie, în apropiere de Ceres. Nava era condusă de un AI Convertibil și de 12 cyborgi, aflați în subordinea acesteia. Nu existau ochi de înregistrare, verificase personal treaba asta. După care fiecare se suise pe flotorul său și toată lumea plecase în direcții opuse. Iar transportorul se izbise de stânca asemănătoare cu un cartof, de care stătuse ancorat, atâta vreme cât se purtaseră tratativele.

— Să spunem că am avut motivele mele. Oricum, presupun că nu am fost invitat aici pentru a-mi depăna memoriile.

— Isteț băiat. Domnule Western, specializarea dumitale... Regele oftă. Specializarea dumitale este să găsești persoane. În general, persoane dispărute fără voia lor.

— Destul de exact.

— Doresc să dispun de serviciile dumitale, exact în acest scop. Cu un singur amendament: persoana care mă interesează a dispărut cu voia sa.

— Spuneați că serviciul de rege are avantajele lui. De ce nu apelați la Serviciul Secret?

— Poate pentru că încerc să țin secretă afacerea, mai ales față de Serviciul Secret?

— Cred că ar mai merge un pahar, Ma... domnule Frederik.

Regele îi făcu cu ochiul și bătu din palme. Ușa-instant se deschise exact în locul unde dispăruse ultima oară și Sullivan apăru în prag, cu ochii mijiți.

— Te rog să-l mai servești pe domnul detectiv cu încă un pahar de coniac.

Sticla apăru în mâinile omulețului, ca prin miracol. Sullivan făcu trei pași, se aplecă, turnă cu o gravitate studiată, puse dopul de cristal la loc și așeză sticla alături de pahar.

— Majestatea Voastră mai are vreo dorință?

— Doar să te întorci în birou.

Se înclină și ieși. Ușa se pierdu în perete. Landrey sorbi din pahar, cu atenție, apoi îl puse la loc pe masă.

— De ce m-ar interesa o astfel de afacere? Fie ea și regală?

— Suma de 20.000 de soli de argint, convertibili oriunde în Sistem, ar putea reprezenta un motiv de interes îndeajuns de puternic, încât să te facă să savurezi cum trebuie coniacul?

20.000 de soli de argint pentru găsirea unei persoane? Pentru cifra asta, de regulă, se cerea scoaterea din circulație a unui mahăr și a acoliților săi. Acoperea riscurile, drumurile, achiziția de armament și asigurările medicale pentru orice fel de accident. Bărbatul pocni ușor din limbă, fără să deschidă gura și împinse ceașca cu farfurioara cât mai departe de el.

— Să spunem că, pentru moment, mi-ați trezit interesul. Suma asta merită oboseala de a aștepta detaliile.

— Suma asta merită cu mult mai mult, domnule Western.

Regele înclină capul într-o pare. În spatele său, palmierul-morșică își agita frunzele palmate, atins de un curent de aer.

— Poate reușiți să fiți puțin mai clar.

— Sigur... aș putea să încep prin a-ți spune că persoana respectivă face parte din familie... că a fost răpită și s-a cerut răscumpărare... că a fugit de acasă, dintr-o dezamăgire în dragoste... că s-a certat cu o parte a familiei și a preferat să evadeze cine știe pe unde...

Landrey își îngustă privirile.

— Și?

— Adevărul e că este o afacere de stat, domnule Western. Pentru a afla detaliile, trebuie să urmăm protocolul, până în cele mai mici amănunte. Nici eu, cât sunt de rege, nu pot să-l ocolesc, în acest caz. Iar protocolul impune aplicarea Soluției Mnezice.

Soluția Mnezică era un standard medical, conceput pentru ștergerea selectivă a amintirilor. Existau mai multe tipuri de punere în practică, cea mai uzitată fiind aceea a unui câmp magnetic-radieră, care ștergea rezonanța magnetică a amintirilor pentru care era setat. Un procedeu nedureros și neinvaziv. Aplicabil numai cu acordul scris al celui care-l solicita. Garantat medical pentru lipsa complicațiilor ulterioare.

Landrey se uită deasupra capului conlocutorului său, spre vârfurile copacilor.

— Soluția Mnezică? De când au ajuns persoanele secrete de stat... ăăă... domnule Frederik?

Regele își frecă palmele de brațele fotoliului, exact ca un agent de vânzări, nerăbădător să încheie o afacere bună.

— Dacă ți-aș spune, mai înainte să mă asigur că vei uita ceea ce ai auzit aici, te-aș transforma într-un trădător și aș fi obligat de litera legii să te ofer justiției, domnule Western. Mai întâi, trebuie să accepți clauza.

— 20.000 de soli reprezintă prețul misiunii în sine. El nu acoperă și clauza.

— Bună încercare! râse regele și-l amenință cu degetul. Din păcate, nu eu fac oferta financiară, ci ministerul de finanțe. Aceasta e suma disponibilă pentru o astfel de misiune și ea nu este negociabilă.

— Pot să-mi consult consilierul? Este închis, conform protocolului care mi s-a impus la intrarea în palat. Dar poate fi pus la curent cu discuția purtată, din înregistrările oculare. Astea sunt permise, m-am interesat.

— Da, sunt permise, repetă regele puțin încordat. Dinții îi sclipeau printre buzele subțiri. Cred că nu reprezintă o încălcare a protocolului. Ai două minute pentru treaba asta.

Se ridică și se îndreptă șontâcăind către copacii din hârdaiele uriașe de sticlă. Ridică o foarfecă de tuns iarba și începu să curețe fibrele uscate ale frunzelor.

Raymond Western Landrey ridică mâna către paharul din fața sa, dar renunță în ultima clipă. De fapt, habar n-avea ce să-l întrebe pe consilier. Era în mod evident interesat de misiune, suma considerabilă pentru orice fel standarde i-ar fi permis o mulțime de lucruri și, mai înainte orice, să reia blestemata de afacere Thelos. Și s-o încheie.

Exista, la fel de evident, și partea neclară și, cumva, neplăcută, cu ștergerea selectivă a memoriei. Știa că astfel de lucrări se fac foarte curat, că nu rămân sechele și, mai ales, că nimeni nu poate să umble prin alte straturi ale memoriei decât cele pentru care a fost îndrituit. Soluția Mnezică era garantată de către Administrația Spațială, orice operațiune de acest tip fiind supervizată de serviciile ei medicale, în timp real. Dar manevratul calupurilor magnetice de amintiri nu era o chestie care să te dea pe spate de bucurie.

Își răsuci de trei ori ochii de la dreapta la stânga, într-un unghi de 90^0, așteptă cinci secunde și repetă exercițiul în sens invers. Urechile lui auziră un declic, dar știa că numai urechile lui îl percepeau, așa era construit segmentul de intrare în program, îl anunța că era pregătit de funcționare.

Apoi consilierul se înființă în colțul din dreapta al fiecărui glob ocular. Dură câteva secunde până când nervul optic se adaptă și cele două personaje distincte alunecară una peste alta, devenind o singură imagine Era un bătrânel mărunțel, cu părul alb zburlit în toate direcțiile, stând în fund și cu brațele în jurul genunchilor. După câteva clipe, ridică fruntea și se uită la el.

Stranie situație, se gândi Landrey, fără să clipească. Cineva care se uită la tine dinăuntrul propriilor tăi ochi! Trebuie că, undeva, cândva, un programator beat făcuse o glumă proastă.

— Așa e, deșteptule! țipă la el bătrânelul. 20.000 de soli și gata, ți-a luat piuitul.

— Te-am solicitat pentru o consultare legislativă, nu pentru o părere personală, bombăni el. Și nu-ți mai modifica înfățișarea,

după cum ți se năzare, e și așa destul de obositor să știi că mai există cineva în ochii tăi!

Einstein avea acum părul negru, drept și lung, prins cu o bentiță la spate. Bărbia pătrățoasă aproape că nu te lăsa să-i vezi buzele țuguiate, așa cum faci când ai vrea să pupi un copil.

— De ce nu? Trăim într-o federație uluitoare de state, unde este permisă modificarea fizionomiei și chiar a personalității.

— Da, dar pentru cetățenii cu drept de vot.

— Ești mârlan! țipă bătrânelul și păru i se albi și se zbârli la loc, într-o clipă. Mereu ții să-mi amintești că sunt numai un program.

— Păi, ești numai un program, răspunse repede Landrey. Ne putem ocupa, în sfârșit, de problema mea?

— Halal prieten! se plânse celălalt. Nimeni nu mai ține cont de sentimente, știai? Mai bine nu mă apelai. La naiba cu tine și cu afacerea ta de 20.000 de soli!

— Ok, poți să-ți modifici forma, dacă asta te binedispune...

Părul lung, legat în coadă, reapăru instantaneu. Einstein-indianul își împreună mâinile în față, se înclină politicos și întrebă:

— Manitou, stăpâne! Cu ce-ți poate fi de folos umilul tău slujitor?

— Vreau câteva opinii referitoare la Soluția Mnezică. Cât de largă este baza de utilizare?

Indianul își ridică palmele, parcă pentru a opri șuvoiul de întrebări.

— Foarte largă. Practic, oricine are dreptul să solicite dreptul de a o utiliza. Dacă cel asupra căruia urmează să se aplice își dă acceptul în scris, într-un cadru legal, supervizat de Administrație.

Landrey se frecă pe obraz cu o unghie.

— Ce se întâmplă cu calupurile de amintiri extirpate? Sunt distruse?

— Nu. Sunt depozitate... stai o clipă.

Bătrânelul se răsuci și pipăi aerul din spatele său cu toate degetele. Reveni.

— Așa. Deci, sunt depozitate într-o bancă, după ce, în prealabil, au fost duplicate, iar noile calupuri au fost stocate și pe suport biologic.

— Nu înțeleg.

— Știu, rânji Einstein. Oamenilor în carne și oase le pică fisa mai greu. Ha-ha!

— Ești bun să treci la explicații? întrebă cu acreală.

— Mda. Simplu, geniule! Se duc la matriță și mai trag o copie după celebrul Raymond Western Landrey, apoi îi implantează seturile de amintiri. În felul acesta se păstrează ca în creierul original.

Landrey simți că se îngălbenește.

— Există... ăăă... un asemenea depozit biologic?

Einstein ridică din umeri, scoase din buzunar o scobitoare și își făcu de lucru cu ea printre dinți.

— Cam de 80 de ani. În momentul acesta... așteaptă puțin! Trase o linie de parcă ar fi șters aerul de praf cu degetul... În momentul acesta, sunt stocate, în mod oficial, 1.217.892 duplicate.

— Cam puțin, făcu ironic detectivul.

— Doar nu te așteptai ca toată populația umană să-și facă ștergeri de memorie, nu?

— Mda. Și ce rost au duplicatele astea... mă rog, întregul depozit, dacă am semnat că renunț la acele amintiri?

— Ah, păi nu renunți definitiv, nu știai? Numai pentru o perioadă de 30 de ani. Apoi, plătești o taxă și le poți recupera. Practic și elegant. Mai mult, urmașii tăi pot să le capete în același mod, dacă tu nu le dorești în timpul vieții.

— Aha! Din câte știu, amintirile pentru care semnezi sunt șterse la o dată stabilită de comun acord.

— Exact, căscă bătrânelul, afișând o mină plictisită.

— Păi, până la acea dată, nu poți să-ți faci propriile copii după amintirile respective?

Bătrânelul țâțâi admirativ din buze și îl amenință cu degetul.

— Hopa! Omul legii caută metode s-o înșele...

— Mai bine ai răspunde la întrebare.

— Mititelule, cine a inventat chestia asta s-a gândit la toate. Chiar și la varianta pe care ai propus-o tu mai devreme. După ce semnezi, ești tratat într-un câmp baric scăzut și înfofolit în câteva câmpuri magnetice generative. O să ai memoria clipelor pe care le trăiești, dar nu le vei putea împărtăși în niciun fel. Nimănui. De câte ori încerci, intri într-un fel de ceață. Simplu, nu?

Raymond Western Landrey tăcu. Adevărul era că dorea banii. Dar la fel de adevărat era și faptul că nu știa în ce se băga. La sfârșitul afacerii, exista riscul să se trezească implicat într-un proces, iar el să nu aibă habar despre capetele de acuzare.

— 20.000 de arginți...

Einstein clătină din cap și se metamorfoză într-un casier de bancă, îmbrăcat în costum negru, cu mânecuțe albe de dantelă și cu papion la gât. Făcu gestul numărării banilor.

— Isus să fii și tot ai ceda pentru suma asta!

— Sfatul tău?

Casierul se aplecă ușor către el.

— Prietene, eu i-aș lua și aș fugi. Nu, zău, i-aș lua. Rezolvări se pot găsi, până la urmă.

— Mda, până la urmă. Te poți retrage. Am să las deschisă calea pentru înregistrare tot timpul cât sunt în palat. E bine așa?

Einstein rânji.

— Ție trebuie să-ți fie bine, geniule, nu mie. Eu, oricum, sunt un simplu progămel, nu? Dacă te rad pe tine, mă încarcă altcineva și gata. Deși parcă mi-ar părea rău să te pierd de mușteriu. Ne-am înțeles acceptabil, până la urmă. Adio sau la revedere?

— Du-te dracului! bombăni bărbatul și lovi cu palma în masă.

— Ați spus ceva, domnule Landrey?

Regele așeză foarfecă pe marginea de piatră a unuia dintre vase și se apropie de masă.

— Am... ei da, cred că sunt de acord cu Soluția Mnezică. Unde este contractul?

***

După teribilul șoc militar din anul 56 EC, soldat cu dezmembrarea Lunii în trei bucăți, Phoebe, Niobe și Dione, în urma *Războiului de 87 de minute*, umanitatea mai trăise două evenimente cruciale, de-a lungul prăpăstiosului drum al expansiunii cosmice: „fabricarea” doi ani mai târziu a lui Johann Frederick Griffith Mendel, prima clonă umană realizată direct în formă adultă, și distrugerea în anul 99 EC a Coloniei Marțiene Olympus, de către o armadă federală.

Omenirea se schimbase profund, mai ales după ce fusese obligată de nenorocitul acela de retrovirus să-și ucidă

compatrioții, Raymond Western Landrey era sigur de asta. Spațiul cosmic se dovedise nu atât un teren bun de cucerit, de către nestatornica și irascibila rasă umană, cât mai ales o entitate curioasă să-i cunoască pe cei care tocmai îndrăzniseră să se ridice în genunchi și să-și salte privirile către stele. Curioasă să se joace cu ei, așa cum știa ea.

Își roti ochii de două ori, întrerupând fluxul de informații, întinse mâna, apucă doza de tonic și sorbi o gură din lichidul ușor acidulat. Apoi puse doza în lăcașul ei, se lăsă confortabil pe speteaza fotoliului și se întoarse la procesul de asimilare.

Datele despre Imperiul Catolic Hispano-German erau extrem de detaliate, împărțite pe clase de interes: geografie, demografie, economie, politici economice, sistem politic, cultură, societate, știință și tehnică imperială, familia regală. Răsfoi, la întâmplare, prin câteva domenii – 8.850.000 km^2, ăsta era un teritoriu a cărui dimensiune trebuia să dea de gândit multora; aproape 203.000.000 de locuitori, cu o rată a șomajului de sub 4% și un sistem educațional derulat în șase trepte, de-a lungul întregii vieți productive a adultului; o economie axată în special pe industriile IT, pe producerea de cyborgi industriali polifuncționali și pe extraordinara *praștie cosmică* a celebrului proiectant Vasili Elianov-Makarrenko.

Landrey opri din nou derularea procesului și îl apelă pe Einstein. Acesta se înființă neașteptat de repede, împrăștiind minuscule baloane colorate și fulgi din părul acoperit cu o cușmă uriașă de spumă.

— După ce te... ăăă... speli, ești drăguț să cauți pentru mine câteva informații despre *praștia cosmică?*

Bătrânelul pufni, scoțând un balon mare pe gură, apoi se scotoci în buzunarul de la piept al halatului și îi întinse o coală mare de hârtie. Procesul era atât de real, încât Landrey simți textura aspră a acesteia între degete și chiar auzi foșnetul vag pe care-l produse, atunci când văluri o clipă prin aer.

— Domnul Frederick s-a gândit că o să ai nevoie de asta și mi-a dat-o la plecare. Și acum consider că prezența mea nu mai e necesară...

Și dispăru într-o învolburare de clăbuci.

Detectivul se uită lung la foaia dintre degete. Ar fi putut jura că este reală. În urmă cu câțiva ani, celebrul caz al gemenilor Șafarenko-Movia se încheiase în Muzeul de Preistorie al Erei

Cosmice și acolo avusese în mână, timp de 10 minute, un caiet cu calcule matematice al unui fizician, pe nume Niels Bohr. Hârtia aceea foșnea exact ca documentul pe care-l ținea acum între degete. Document care nu era hârtie, ci numai un norișor de electroni, obligați să ia forma respectivă de un câmp de forță.

Praștia cosmică era. un proiect ambițios referitor la mineritul asteroidal și la combinații de trasee cosmice, care-l aveau în centrul lor pe uriașul Jupiter. Folosindu-se de o anumită periodicitate în pozițiile pe care căpătau în raport cu Planeta Roșie, cu Europa și Ganymede, Makarrenko identificase câteva „unghiuri de fugă” care permiteau oricărui obiect intrat prin capătul dinspre Jupiter al culoarului cosmic proaspăt deschis să capete o accelerație suficient de mare, încât să scape de atracțiile lor combinate și să se lanseze în direcția Pământului. În funcție de dimensiunea asteroidului, de distanța de lansare în raport cu Jupiter și de locația în spațiu a Therrei față de Jupiter, în acel moment, distanța putea fi parcursă într-un interval de timp cuprins între 18 și 110 ani. Noutatea absolută a proiectului consta în juxtapunerea a doi factori: lansarea în ritm susținut a *minelor* și începerea lucrărilor de exploatare și prelucrare a lor pe perioada drumului către Therra, astfel încât la destinație să ajungă nu asteroidul, ci produsele finite, în interiorul unei structuri minerale goale. Mai mult, *praștia cosmică* nu putea fi utilizată decât de cel care deținea algoritmul de calcul al acelui culoar cosmic, orice eroare, fie și de o milionime de procent trimițând *mina* direct în Soare.

— Au fost încercări, îi răspunse Einstein la întrebarea nerostită, deschizând o fereastră în aer și scoțându-și părul alb, zbârlit, prin ea. În special din partea Pactului Celor Nouă. Peste 30 de ani s-au chinuit să descifreze algoritmul, dar nu au făcut altceva decât să bombardeze Soarele cu meteoriți. Nu că i-ar fi făcut vreun rău...

— Am înțeles că Elianov-Makarrenko era, totuși, un simplu proiectant de structuri spațiale, înainte de asta.

Bătrânelul își duse mâna la ochi, ca și când s-ar fi uitat după cineva, într-o zi cu prea mult soare.

— Întâmplarea. Buna, draga, extraordinara întâmplare, într-o noapte de nesomn, a fost orbit de ideea de geniu, ha-ha!

— Mda. Landrey cocoloși hârtia și o aruncă într-un colț. Aceasta se transformă într-o ceață ușoară, apoi se disipă în aer. Cât poate să câștige Imperiul din exploatarea asta minieră? Totuși, nu e vorba de inginerii peristhaltice și nici măcar de vreo mină de diamante.

— Ha-ha! rânji Einstein, după care sări prin fereastră lângă fotoliu și se apropie de el.

În clipa următoare, imaginea sa pâlpâia cuminte în colțul ochilor. Suficient cât să dea dureri de cap Administrației Spațiale.

— Crezi că pirații ăia au apărut așa, din scoarța vreunui meteorit?

O întâlnire cu pirații cosmici, asta îi ceruse regele Frederiko Alonso Lothar Barbarossa I. O întâlnire, unde să îl identifice pe Andrea Silvermood-Hata, cunoscut și sub porecla de Meteorul Negru, și să îi înmâneze o propunere de înghețare a conflictului izbucnit între cele două părți, în urmă cu 24 de ani, și soldat cu crâncena bătălie de la 33 Polyhymnia, un asteroid din Centură, cu diametrul de 60 km.

— Aici scrie că 49 de nave piraterești de gherilă s-au confruntat cu 54 de nave de patrulare și de linie, aparținând forțelor paramilitare ale Imperiului, conduse de colonelul-baron Ansbach Mannheim Roaldo. Ce reprezintă chestia asta, „forțele paramilitare ale Imperiului”?

— După cum știi, Therra reprezintă o confederație de state, conduse de Organizația Națiunilor Spațiale și de Administrația Spațială. Einstein deschise o ușă albă și apăru în pragul ei, îmbrăcat în halat negru, desculț și cu un uscă-tor de păr în mâna dreaptă. Îl îndreptă spre el. De când s-a înființat Forța Spațială Federală, niciun stat nu a mai primit permisiunea de a poseda armată proprie. Așa că au reapărut milițiile, polițiile militare, poterele de toate felurile, forțele speciale și, bineînțeles, pentru cei care-și puteau permite să ofere solde, forțele paramilitare. Iar Imperiul, crede-mă, are de unde să ofere solde. Ție nu ți-a oferit deja una?

— Scuze, credeam că vorbesc cu programul meu consilier Einstein. Acum, dacă tot ai pornit morișca, ce-ar fi să-mi povestești câte ceva și despre 33 Polyhymnia, ca să nu mai pierd eu timpul parcurgând linear informațiile.

— Cerule! se holbă la el bătrânelul și azvârli cu uscătorul spre capul lui.

Iluzia era atât de veridică, încât Landrey smuci din cap într-o parte, ferindu-se.

— Cum naiba de te mai poți suporta pe tine însuți? De ce nu hohotești de propria-ți milă, până ți se udă cămașa aia cu monogram pe guler?

Detectivul Raymond Western Landrey se lăsă pe spate, ignorând pata rece de transpirație de pe spate.

În general, lumea se împărțea în două categorii: persoane care nu folosesc *consilieri,* care sunt liniștite, pline de probleme, beau cafea, se droghează cu Excelsio, au familii clasice, lasă testamente după deces și au calitatea că sunt destul de puține numeric; și persoane care utilizează *consilieri,* se enervează permanent pe prestația acestora, sunt agitate, hiperactive, călătoresc mult în spațiu, nu ocupă posturi de conducere și trăiesc peste medie, atunci când nu intervin accidente; acestea reprezintă 90% din populația Sistemului Sol, iar el se număra printre ele. Singura consolare consta în faptul că Einsteinul său era numai obraznic, nu și ranchiunos.

— În regulă, am să asimilez singur. Dar să știi că este un mod murdar de a lupta.

Einstein își recuperase cumva uscătorul și acum îl vârâse în părul vâlvoi.

— Du-te dracu’!

— Dacă mă gândesc bine, pot să fac o reclamație la firma aia de idioți care te-au livrat cu instrucțiuni incorecte. Atac cu mână armată, cum sună?

— N-ai tu inima aia! rânji cu toată gura bătrânelul.

— Nu, admise, celălalt. Dar tot am s-o fac, dacă nu-mi spui unde mă aflu acum.

— Asta e simplu. Bătrânelul opri uscătorul, îl scutură în aer, transformându-l în batistă și își suflă nasul în ea. Blestematul ăsta de curent, mereu mă face să răcesc. Ei bine, unde crezi? N-ai părăsit palatul regal. Și nici măcar sala de așteptare a acestuia.

— Asta înseamnă că am acceptat afacerea.

— Și că interfața mea lucrează de zor cu interfața programului Secretariatului General al Imperiului. Iar pe tine te mângâie niște câmpuri magnetice generative. Acceptarea

contractului înseamnă, automat, că lista informațiilor principale îți este setată în subconștient, iar tu vei avea acces la ele numai prin intermediul meu. Obligația mea este să ți le furnizez la cerere, dar numai în ordinea cronologică a necesităților tale. Când te vei trezi, să nu uiți asta. Pentru că o să pierzi vremea solicitând, dacă nu a sosit momentul să ți le împărtășesc.

Continuarăm să schimbăm insulte blânde, până ce Einstein ridică mâna, cerând pace.

— Mi-e frică, rosti el cu glas ruginit.

Landrey se holbă la el, dar nu spuse nimic.

— Mi-e frică, pur și simplu, că o să dai în primire, în timpul contractului ăsta, iar pe mine nu m-ai trecut nicăieri în testamentul tău de torționar bătrân.

***

Părea un amator. Înalt de doi metri, solid ca un taur bătrân, bine înfipt pe picioarele lui, dar cu un centru de greutate absolut aiurea, era de ajuns să îți împingi puțin umărul stâng în sternul lui și îl aruncai peste cap, cu o simplă figură de Tai Aikido Dojo. Ochi albaștri, nas ușor turtit, sprâncene groase, arcuite permanent a mirare. Mâini ca niște lopeți, vârâte în mănuși cu degete retezate. Rânjetul ieftin provenea, probabil, din sentimentul de putere pe care ți-l conferă o armă mare ce doarme liniștită în centiron. Ceva mai târziu, s-a dovedit că se înșelase în aprecieri: nu o armă mare, ci un arsenal complet, din care nu lipsea decât tunul cu protoni și fulguratorul Roch, îl îmbrăca de sus până jos, asemenea unei armuri inexpugnabile.

Se numea Ikky Ventura. Sau cel puțin, așa se recomandă, când se așeză, alături de el, la rând pentru a completa formularele de părăsire a Therrei. Comerciant de armament, evident. Iar în timpul liber, gardă de corp pentru cine îi dorea serviciile. Vorbea într-una, graseind ușor, și se legăna înainte și înapoi, asemenea cerșetorilor din vadul intersecției în treflă, de pe Majo Nekke.

Landro se întrebă dacă să-l înjure pentru a-l expedia mai ușor sau să-l accepte, până ce părăseau zona ghișeelor și apoi să-l trântească de un perete și să-i explice cum e cu centrul de echilibru. Se hotărî pentru cea de-a doua soluție.

— Și acum cine te-a angajat? vru să știe, în timp ce atingea diferitele simboluri de pe suprafața albastră a bordului înclinat spre ei.

— Regele Barbossa decontează cheltuielile! rânji el, făcându-i cu ochiul. Cinci miare ar trebui să acopere multe, nu crezi? Inclusiv protecția ta.

Landrey se holbă la el, rămânând cu mâna în aer.

— Ce mama dracu’ croncăne huiduma asta aici? își apelă consilierul.

Einstein apăru tacticos, de după un colț, mestecând dintr-un sandviș. Avea părul pus pe bigudiuri și mustățile date cu pomadă. Se fixă în colțul ochilor, apoi își trase un scaun și se așeză.

— Are dreptate, confirmă. Face parte din contract. Este gardă de corp, fost veteran în războiul de pe Phoebe și în revolta de pe America-Deimos. A luptat în Forța Spațială Federală încă de la înființare. A fost lăsat la vatră în urmă cu 12 ani, după începerea conflictului dintre Imperiu și Silvermood-Hata, când Marina Spațială a intervenit în ajutorul convoiului imperial. Un proiectil energetic l-a retezat pe jumătate, dar costumul pe care-l purta era dotat cu AutoDoc și 1-a menținut în viață, până ce a fost recuperat. L-au reconstituit pe stația medicală de pe Vesta, l-au pensionat și i-au plătit călătoria până pe Therra. Așa că, plictisindu-se de viața monotonă de civil, s-a recalificat și și-a oferit serviciile Imperiului. Care, simțindu-se cumva obligat, îi încredințează din când în când câte o misiune. Precum cea de acum.

— Precum cea de acum, bombăni Landrey. Închide-te!

Își coborî mâna și tastă seria de simboluri următoare.

— Ce drăguț din partea Majestății-Sale Regale! făcu el, într-un târziu, străduindu-se să-și stăpânească nervii. Exact asta îmi lipsea: un umăr pe care să plâng, la nevoie. Cel puțin, ai idee în ce rahat te-ai băgat?

A tăcut pentru moment. Landrey îi auzea respirația grea.

— Te așteaptă necazuri, prietene. E preferabil să ai o armă care să-ți protejeze spatele, când Hata ăla va hotărî să-ți țintuiască boașele pe hubloul navei sale. Prin exterior.

— Mai bine te-ai ține departe de mine, durule! rânji detectivul, amuzat. Soldățoii ăștia duri, ca tine, sunt extrem de fragili și se sparg din nimic.

— Nu mă tenta, bombăni celălalt, urmărind codurile de pe folia-ecran, care i se derula înainte.

În sala vastă, situată la marginea celor șase piste, nu se mai afla nicio ființă vie. Doi cyborgi așteptau pe un palier, prinși de zid cu cordoane de cauciuc. Undeva, foarte departe în față, dincolo de banda transportoare care se mișca goală, un scuter electric al Pazei Astroportului era parcat în poziție de așteptare, cu luminile aprinse. Prin hubloul uriaș, seara senină de toamnă scotea din iarbă farurile de ghidaj, sunetul ascuțit al unei alarme de proximitate și fluturii de noapte. De când Taoyuan International Airport fusese modificat și transformat în astroport, toți locuitorii părăsiseră în grabă zonele rezidențiale din jur.

O abureală, se strâmbă Landrey, nu era vorba, totuși, despre un astroport adevărat, ci numai de un aeroport mai complex, utilizat de navetele spațiale, care făceau curse regulate către centura de Stații de Tranzit. Asta urma să facă și el acum – să se îmbarce pe... Căută informația pe banda de afișaj a cartelei magnetice pe care o primise, după ce terminase de completat simbolurile operaționale. Pe *LaxDex*, descoperi, până la urmă. Apoi să se transfere pe Stație și să aștepte cursa de retur a trenului imperial de minereuri. La urma-urmei, o călătorie de aproape trei luni, doar în compania lui Einstein, nu era chiar o plăcere. Cât de idiot putea să fie Ikky Ventura, ca să reușească să-l plictisească mai mult decât el?

Hotelul *Canadian Head* era o clădire albastră, numai cu două niveluri, aflată chiar pe colțul dinspre pistele foarte late ale cosmoportului. Ieșiră din sala de protocol, coborâră în pasajul subteran, apoi urcară scările rulante direct în incinta hotelului. Landrey trebuia să-și ia din camera unde dormise peste zi geanta din piele de porc, în care avea schimburile, cele trei rânduri de matrițe pentru identități false, portofelul cu carduri și trusa medicală pentru urgențe. Ikky nu trebuia decât să-și ia rămas bun, deoarece, așa cum îi spusese pe când schimbau benzile în subteran, întotdeauna avea tot necesarul la el.

Holul recepției era plin până la refuz cu bărbați, îmbrăcați în haine lejere de călătorie și răsuflarea mirosind a băutură. Câteva femei, cu unghii pictate în tonuri țipătoare și buze rujate în trei culori, stăteau picior peste picior pe fotoliile gonflabile din dreapta barului și râdeau strident. În colțul cel mai îndepărtat, o

trigramă palpabilă înfățișa cinci cântăreți de culoare, îmbrăcați în smokinguri desuete, lălăind o melodie de jazz din altă epocă.

Landrey îl trase de mânecă pe însoțitorul său și îi spuse să îl aștepte acolo, până ce coboară cu bagajul. Nu avea rost să atragă atenția că erau doi, în caz că fusese pus sub urmărire. Uriașul dădu din cap, în semn că era în regulă, și se strădui să-și aprindă o țigară de contrabandă, pe care o extrase dintr-o tabacheră cât palma, placată cu jad.

Trecu repede pe lângă pupitrul cu servicii de corespondență spațială și merse până la colțul unde începeau scările clasice din metal, cu balustradă din lemn de tec. O blondă platinată, cu o pereche de sâni imenși, abia ascunși sub un corsaj alb, stătea în fund și căuta cu disperare printre pliurile înclinte spre stânga ale treptei.

— Ai pierdut ceva? întrebă, mai mult ca să nu treacă fără s-o bage în seamă.

— O agrafă cu diamante, îi răspunse, cu o voce îngroșată din cauza fumatului și ridică înspre el doi ochi mari și verzi, încețoșați de lacrimi. Chess o să mă arunce de la balcon, dacă află că i-am făcut asta, chiar înainte de spectacol.

Landrey nu comentă. La urma-urmei, o căzătură în gol de la etajul unu sau doi, nu era tocmai o tragedie, dar puteai să-i spui asta unei femei?

Se aplecă din politețe, prefăcându-se că studiază terenul, dar aruncând priviri furișe către sânii provocatori. Brusc, simți cum mâna cu care se ținea de balustradă îi fuge în jos, iar trupul i se smucește cu violență către tavan. Se răsuci în aer cât de mult îi permise palma fermă care îl ținea de încheietură, pentru a atenua șocul izbiturii de trepte. O secundă mai târziu, se găsea întins pe burtă, cu mâna stângă răsucită la spate și cu un genunchi așezat pe gât. Din nas îi curgea un firicel de sânge și abia reușea să respire.

— În locul tău, nu m-aș zbate prea mult, fiule. Fiecare mișcare îți apropie traheea de sol și nu va mai dura mult, până ce vei fi lipsit cu totul de aer.

Vocea răgușită nu mai părea înlăcrimată. Landrey se apăsă cu putere în umărul proptit în podea, sperând că o va surprinde neatentă, dar izbitura pumnului ei în cap îl năuci.

— Ce-i în dovleacul ăla al tău, fiule...? Nu ți-am zis să nu te zbați?

Genunchiul apăsat pe gât se lăsă încă și mai jos, cu presiunea unui piston.

— Mi-a venit o idee, anunță vocea, apropiindu-se de urechea sa dreaptă. Sper că nu te superi că-ți spun „fiule”, dar se întâmplă că am avut o educație ceva mai spartană, asemănătoare cu acea a călugărițelor din Era PreCosmică.

Landrey gâfâi ceva ce ar fi putut însemna orice.

— E bine atunci. Deci ideea sună așa: îmi spui ce caută unul ca tine într-un palat regal și eu sunt gata să trag 5 centimetri genunchiul mai la stânga. După răspunsul tău, putem să continuăm târguiala. Cooperezi?

Putea să spună nu? Nu avea cum, din cauza genunchiului și a unei iminente crize de oxigen. Gâfâi din nou și apăsarea slăbi puțin.

— În regulă, începem să ne înțele...

Landrey nu mai auzi restul propoziției. Trupul său înregistră o ușurare bruscă de greutate și trase cu putere aer în plămâni. O secundă mai târziu, percepu cu toate simțurile o troznitură înfiorătoare chiar deasupra capului său și reuși să se rostogolească într-o parte, mai înainte ca trupul inert al femeii să se rostogolească pe scări, moale ca o cârpă. O palmă cât o lopată îl apucă de umăr, îl smuci în sus și îl așeză în fund. Ikky Ventura se așeză alături, împingând cu cotul în sânii ce atârnau într-o parte, ieșiți din corsaj. Își scoase tabachera din buzunar și o deschise cu un pocnet.

— Problema ta, Western, este că ai o încredere prea mare în femeile cu țâțele mari. Își scoase o țigară, o învârti între degete și o vârî în colțul gurii. Știi cât mă costă un set de 12 bucăți? Aproape 300 de soli. Și din cauza târfei ăsteia, am pierdut una din care abia apucasem să trag două fumuri.

Strânse pumnul stâng și o izbi în cap, ca un mai. Acesta săltă pe treaptă, lăsând în ea o adâncitură ușoară. Landrey icni, simțindu-și stomacul ghem.

— Credeai că e o femeie, tipule? Ha-ha, bioinginerii ăștia sunt dați dracului!

Trase încă un fum și îi întinse țigara maronie.

— Hai, pufăie o dată, te liniștește!

O duse la gură, cu degetele tremurând încă ușor. Trase cu putere și fumul îi înecă plămânii, fâcându-l să tușească. Ikky o recuperă cu îndemânare și clătină din cap.

— Dacă nu-l vedeam pe tipul de la recepție că te urmărește cu privirea, nu mă prindeam de fază. Și așa, aproape că am ajuns prea târziu, se pare că ai rămas fără glas.

— Nnu... Landrey scuipă chiar lângă coapsa dezgolită a cadavrului. Mă doare gâ... tul, dar... îmi revin. Cine naiba e asta?

Uriașul împinse cu piciorul în corp și acesta se rostogoli pe treapta de mai jos.

— Cred că ai vrut să întrebi ce naiba e asta. Un bioid, un schelet de droid umanoid pentru lucrul în spațiu, peste care au crescut masă musculară și piele artificială. Își obține energia printr-un proces care imită fotosinteza. Nu poate să acționeze, dacă nu-și petrece măcar patru ore la soare. O perioadă de viață de sub doi ani tereștri. Dacă nu este distrus iremediabil, un bioid poate fi reciclat de mai multe zeci de ori.

Detectivul întinse mâna, luă țigara și trase din ea de două ori. Tuși ceva mai puțin, iar degetele nu îi mai tremurau.

— Pari să știi destul de multe despre ei.

— Știu. Ikky Ventura rânji. Când eram sub arme, am luptat alături de câțiva. Au suficient creier pozitronic, cât să susțină o conversație banală, iar dacă sunt setați pe o problemă, au o eficiență de invidiat. Fătuca asta aproape că te-a scos din circulație. Ce voia?

Landrey își pipăi gâtul. Parcă nu mai trăgea nimeni cu rașpelul prin interiorul său. Râgâi și scuipă din nou.

— Era interesată de discuția mea cu Majestatea Sa.

— Bănuiesc că nu s-a recomandat.

— Nu cred că îi stătea în obicei să facă astfel de conversații, înainte de acțiune. A pomenit totuși un nume – Chess. Se poate să fi fost numai o acoperire.

— În regulă, grăbește-te să-ți recuperezi bagajul, iar eu o să încerc să arunc o privire prin registrele recepționerului. Poate scrie pe acolo ceva despre Chess ăsta.

Drumul până la etajul doi era complet liber, dar Landrey nu scoase mâna din buzunarul cu pistolul. Culoarul și cele 24 de uși erau cufundate într-o lumină verzuie. Pe banda digitală a ușii sale, cineva tastatse „Nu deranjați”, dar nu se chinui să afle cine. Decodorul magnetic funcționa, ușa se trase în fanta din perete, iar luminile de ambient se aprinseră imediat ce detectară mișcare. Patul retractabil era scos, iar salteaua spintecată în trei locuri. Servanta multifuncțională avea toate

sertarele împrăștiate pe podea, iar măsuța pe rotile era aruncată în cada din baie. Deasupra ei zăcea geanta, cu fermoarul rupt și câteva mărunțișuri căzute pe fundul căzii. Nu se vedeau nicăieri matrițele și portofelul.

Landrey înjură și expedie un șut în trusa medicală. Lucrurile nu stăteau bine pentru nimeni. Cât timp se mai găsea pe astroport, iar apoi în timpul zborului suborbital, nu avea nevoie de altă identitate, în afară de aceea pe care o furnizase deja protocolului de securitate al companiei de transport. Problemele aveau să înceapă abia când urma să solicite permis de îmbarcare pe trenul de minereuri. Cine mama-dracului era atât de insistent interesat de afacerea în care se băgase?

— Nu știu nimic! strigă de undeva de foarte departe Einstein, refuzând să-și facă apariția. Lucrez, așa că te rog să nu mă deranjezi. Dacă ai întrebări legate de viața ta actuală, întreabă-l pe noul tău amic musculos.

Ce putea face altceva, decât să se întoarcă în holul recepției? Ridică din umeri, luă trusa medicală și o vârî în geantă, închise fermoarul și se grăbi să iasă, mai înainte ca vreo alarmă să înceapă să sune pe undeva, trimițându-i pe cap Paza Astroportului.

Recepția era încă tixită de oameni și de fum, în ciuda pereților cu funcție filtrantă. Ikky Ventura stătea cu ambele coate rezemate de tejgheaua cromată și privea spectacolul, trăgând pașnic din mucul de țigară atârnat în colțul buzelor. Scaunul rotativ al recepționerului era gol. Landrey îi aruncă o privire interogativă.

— Sau nu știa nimic sau n-a vrut să spună, zâmbi amuzat uriașul. Zicea că doamna cu sânii mari acum a intrat pentru prima dată în hotel, motivând că se uită după cineva.

— După mine, mormăi Landrey, aruncând geanta hărtănită pe un scaun. Mi-au scotocit bine camera și m-au lăsat fără mai multe lucruri. Printre care și fără identitate. Unde e flăcăul?

Ikky ridică din umeri.

— I-am pus căluș și l-am legat cu propria-i curea de un vas de WC. Nu cred să iasă prea curând de acolo, dar ar fi bine să ne grăbim să prindem cursa, până nu vede careva că absentează.

Se ridică greoi și înhăță o doză cu bere din suportul special, unde stătea la rece. Din profil, nu mai părea chiar așa de amator, iar centrul său de greutate era exact unde trebuia,

realiză Raymond Western Landrey, lăsându-l să treacă înainte și să-i deschidă drumul prin masa de trupuri. La urma-urmei, poate că era cu adevărat un paznic bun și, deși nu-i cădea bine deloc, putea să admită că se înșelase.

Undeva în față, un careu de proiectoare își ridica săbiile albe pe verticală, urmărind luminița roșie, pâlpâitoare, a navetei care cobora încet, mărindu-se cu fiecare clipă.

***

După 25 de minute de când părăsiseră Degalmo Tower, unde detectivul Raymond Western Landrey declarase în fața unui funcționar morocănos al Serviciului de Tranzitare că i se furaseră matrița de identitate și permisele de călătorie în interiorul Sistemului, mașina electrică oprise în fața unei clădiri albe în formă de L, cu două etaje și curmali înalți în fața arcadei în stil maur a intrării principale. Dincolo de ea, în curtea interioară, era o explozie de vegetație, dominând portocalii ale căror flori albe miroseau amețitor. Peste tot, răsturnate parcă la întâmplare, urne de jad, amfore din granit, cu buza ciobită, pitici monstruoși turnați dintr-o spumă sintetică de culoarea mucegaiului selenar și capete de tigri, ieșind din solul acoperit de mușchi și de ferigi cât palma.

Biotul Serven, care-i condusese până acolo, se înclină politicos, îi rugă să aștepte și dispăru în spatele pomilor.

— Cine locuiește în cocina asta nenorocită?

Ikky Ventura își scoase tabachera, dar nu o deschise, mulțumindu-se să se joace cu ea. Stătea pe marginea unei bănci de marmură îngălbenită și zâmbea.

— N-ai auzit de Delgamo Inc., bănuiesc.

Detectivul ridică din umeri.

Meseria îl purtase printr-o mulțime de locuri, unele mai stranii decât altele: văzuse cascadele contorsionate de argon de pe Cordelia, gheizerele de sute de kilometri înălțime, formate din particule de apă înghețată, de pe Enceladus, covoarele roșii de lavă, de peste 500 de kilometri lungime, de pe Io, pe care o companie marțiană încerca să le transforme în oglinzi, cu care să ilumineze o parte dintre sateliții neptunieni; văzuse cel mai mare crater de pe Oberon, Hamlet, cu cei 206 kilometri ai săi în diametru, prin care oamenii de știință militari intenționau să

foreze un puț de aducțiune către miezul satelitului, pentru a-l umple cu lavă în stare lichidă; se întâlnise cu tot felul de oameni, cu președinți ai unor corporații gigant, cu generali de armată, cu miliardari care-și duceau viața exclusiv în spațiu, cu sărăcimea de la periferia marilor aglomerări urbane, cu deținuți și condamnați la moarte... fișierele lui Einstein erau nesfârșite, unele dintre ele urmărind genealogia unor indivizi până într-o istorie despre care nu se știa mare lucru, dar care exista și dădea bătăi de cap celor care se încumetau să pătrundă în meandrele ei. Evident, în Sistem trăiau miliarde de indivizi, despre a căror existență nu avea habar. Iar Delgamo se afla printre ei.

— Un colonist parșiv, zise sec celălalt. Se zice că i-a ucis pe toți colegii din celula care fusese repartizată în Hellas Planitia, în căutare de minerale critice, după ce descoperiseră vâna de lantan și ceriu; apoi a ascuns toate urmele celulei în rigolitul roșu al deșertului și s-a refugiat pe Deimos-America. După 10 ani s-a întors pe Marte, cu documentul de achiziție al arealului explorat în buzunar și, după câteva decopertări de suprafață, a vândut mina celor de la Egan & Allamater pentru o sumă care i-a permis să cumpere 23 de asteroizi în Centură. Printre care și pe Ceres.

— Ceres! Credeam că numele ăsta e legat strict de cel al lui Andrea Silvermood-Hata...

Ikky se uită în direcția lui pe sub gene, apoi își întinse picioarele lungi pe banca goală.

— Atunci ai înțeles de ce am venit mai întâi aici. Dacă există cineva pe lumea asta care să mențină un fir de legătură cu domnul Hata, atunci Nublar Delgamo este acela cu siguranță.

Chiar în clipa aceea, Serven își făcu apariția pe sub arcada maură și se îndreptă către ei, cu spatele atât de drept, că parcă ar fi înghițit unul din cele 12 catarge pentru flamuri ale Stației. Se înclină numai o idee înspre ei și le spuse că stăpânul său nu-i poate primi, deoarece nu își făcuseră programare.

— În mă-sa, cu programarea ta cu tot! se răsti Ikky, sărind de pe bancă. I-ai spus cine-l caută?

Biotul nici măcar nu tresări. Avea un surâs sardonic pe buzele subțiri și o sclipire malițioasă în ochi. Evident. Îi spuse și că Delgamo îi văzuse prin *supraveghetor*.

— Stăpânul a spus că nu primește nicio persoană neprogramată. Vă sugerează să îi solicitați, mai întâi, o întrevedere domnului Oleg Fromsett și abia după aceea să vă faceți prin InterCom o programare de vizită.

Ikky îi aruncă o privire ciudată detectivului, apoi se aplecă amenințător către biot.

— Unde-l găsim pe Fromsett ăsta?

— Nu aveți niște maniere tocmai adecvate unui solicitant de întrevedere cu stăpânul Delgamo, domnule.

— Nu-i nimic, rânji fostul militar, bătându-l cu palma pe obraz. Nu intenționez să i le vând. Unde spuneai, deci, că-l putem găsi pe ticălosul ăla?

Serven nu mai zâmbea. Ochii săi căpătaseră culoarea oțelului și Landrey se întrebă dacă nu cumva avea de gând să încalce Prima Lege, cea care stipula interdicția de a vătăma o persoană umană.

— În Zona Epsilon, domnule. Fiecare Zonă dispune, la intrare, de un serviciu de informare, care vă va îndruma la locuința de serviciu a persoanei căutate. Să aveți o zi bună, domnilor.

Se răsuci perfect pe călcâie și dispăru în spatele arcadei.

— Cine-i Oleg Fromsett ăsta?

— Un bun prieten al tuturor celor care au probleme cu Serviciul de Urmărire Persoane al Administrației.

— Sunt siderat! se strâmbă detectivul. Vrei să spui că unul dintre noi este urmărit, în clipa asta?

— Păi cam asta am spus. Cu o singură corectură. Ikky Ventura rânji din nou și își izbi pumnul uriaș de palma cât o lopată. Nu unul dintre noi, ci foarte exact domnul Raymond Western Landrey se află în vizorul Serviciului.

— Imposibil! Consilierul m-ar fi avertizat asupra sistemelor de urmărire.

— Consilierul tău nu te mai poate avertiza în legătură cu nimic, presupun. Când ai avut ultima discuție cu el, ce ți-a spus?

Landrey își prinse tâmplele între palme, străduindu-se să se concentreze.

— Cred că mi-a zis că lucrează și că nu vrea să fie deranjat.

— I s-a mai întâmplat vreodată să lucreze atât de mult la punerea în acord a două protocoale de serviciu?

Detectivul stătu o clipă nemișcat. O briză ușoară, venită dinspre niște guri de vânt bine mascate în pereți îi înfoia părul.

— Nu cred. Nu-mi dau seama prea bine, niciodată nu am acordat prea multă importanță toanelor lui Einstein.

— El trebuie să fie spionul. Bărbatul tropăi puțin, ca pentru a-și pune sângele în mișcare. Atacul acela de pe hol al *bioidului,* coroborat cu spargerea camerei de hotel și cu dispariția matrițelor tale de identitate, au avut un singur scop: să ascundă implantarea unui virus-informatico-biologic, prin care să-ți fie identificată permanent poziția. Se pare că există cineva al dracului de interesat de locurile de plimbare ale persoanei tale, amice.

— Cum ajungem în Zona Epsilon? Fostul soldat ridică din umeri.

— Pe Stație nu te poți mișca decât cu mașina electrică sau cu metroul. Dacă ne grăbim, sugerez să luăm metroul.

***

În jurul Therrei anului 179 EC, se învârteau 12.436 de Stații de Tranzit, care gravitau pe trei orbite importante: Laplanche 0101, cu altitudinea de 9879 km, Borgia Serenissima T-2, cu altitudinea de 14562 km, și Intihuatana Magenta, cu altitudinea de 22.897 km. Cele mai multe, mai exact 7.994, se găseau pe ultima, fiind utilizate pentru lansări către interiorul Sistemului Sol.

Stațiile de pe orbita Intihuatana făceau parte din categoria Plus, toroizi cu diametrele cuprinse între doi și șase kilometri, cu gravitație proprie și câte 64 de porturi de acces-lansare, situate în corole de câte patru, la capătul fiecăreia dintre cele 12 axe. Deasupra lor, la aproape 400 de metri, dar sub centura de supraveghere orbitală, era fixat tubul transparent al metroului. Mijlocul de transport funcționa, practic, în vid, tubul având numai rolul de a-l proteja de micrometeoriții care reușeau să treacă de scutul defensiv al platformei. Trenurile opreau la terminalele de la toate axele, făcând un ocol complet al Stației în 55 de minute.

Landrey nu folosea pentru prima oară metroul unei Stații, dar la toate călătoriile anterioară geamurile fuseseră opacizate, la solicitarea pasagerilor. Acum, nu se găseau în vagon decât ei doi, iar stelele străluceau atât de puternic, încât te dureau ochii. Detectivul bănuia că, în interiorul masei plastice care servea

drept geam presurizat se găsea un sistem inteligent de amplificare a luminii pentru a apropia corpurile cerești observate.
Se scurseseră deja 18 minute și metroul trecuse de primele șase stații. *Lumina-curgătoare* din stația Marriott arunca o strălucire albă, necruțătoare, asupra băncilor retractabile, a containerelor de deșeuri reciclabile și a tuburilor de extracție ale celor patru lifturi. Bărbatul care aștepta în picioare pe peron era slab, cu păr cenușiu neted, ochi ascunși în spatele unor lentile-purtătoare și gesturi distante. Purta un costum de lucru în exterior, roșu cărămiziu cu pete negre, cu fermoarul închis până la gât. În spatele lui, la câțiva pași dincolo de conul de lumină, doi *bioizi* solizi se uitau cu nepăsare în direcția lor. Landrey era sigur că dacă ar fi dus o mână spre buzunar, cel mai apropiat dintre ei ar fi sărit prin geam și l-ar fi imobilizat pe scaun, mai înainte să aibă timp să respire.
— Nu-mi place cum se uită indivizii ăia, spuse, aproape fără să miște buzele.
Ikky rânji profesional și le aruncă o căutătură provocatoare.
— Sunt blânzi ca niște păpușele, ricană. Atâta timp cât nu-l deranjezi cu ceva pe maestrul păpușar care-i conduce.
— Nu am de gând. Ziceam și eu așa...
Cei trei urcară și se îndreptară spre mijlocul vagonului. Bărbatul cu păr cenușiu se așeză pe un scaun aflat pe partea opusă celei pe care stăteau ei, astfel încât să-i aibă sub ochi tot timpul. Ikky Ventura se aplecă ușor către detectiv, cu privirile fixate pe mâinile celor doi paznici, care rămăseseră în picioare.
— Facem pariu că domnul cu lentile are treabă cu noi?
Vorbise atât de încet, încât Landrey făcu un efort, ca să-l audă.
— De unde ți-a venit ideea?
— Să-i spunem o presimțire... Trenul are patru vagoane și toate au fost goale, când a intrat în stația Marriott. Dar el s-a urcat fix în acest vagon.
— Extraordinară teorie! murmură detectivul. Te-ai gândit că poate se simțea singur și voia să mai vadă și alte chipuri decât fețele inexpresive ale gărzilor de corp?
Ikky clătină din cap, neîncrezător. Detectivul observă că degetele de la ambele mâini ajunseseră în apropierea buzunarelor, mișcându-se cu viteza unui melc, ieșit la plimbarea

de seară. Deschise gura să mai spună ceva, dar nu mai apucă. Bărbatul ridică degetul arătător de la mâna dreaptă și îi amenință prietenește cu el.

— Nici măcar să nu clipiți, puișorilor! Iar tu, soldat, ai grijă ce faci cu degetele alea, pentru că or să ia calea containerului de gunoi, dacă mai înaintează fie și numai cu un centimetru.

— Și cine o să facă minunea, piesele alea de muzeu, care se feresc să-ți calce umbra? zise Ikky întinzându-se în scaun, râzând. Ar fi trebuit să fie măcar șase, ca să aibă vreo șansă.

Bărbatul își trase lentilele-purtătoare spre vârful nasului și râse, la rândul său.

— Piesele de muzeu mă păzesc pe mine și, câtă vreme nu o să faceți gesturi necugetate la adresa subsemnatului, nu au treabă cu voi, nici măcar dacă le-aș adresa un ordin direct.

— Gardieni de proximitate, înțelese fostul soldat.

— Exact. Ție însă o să-ți stâlcească mutra sistemul defensiv al vagonului. A fost modificat puțin, înainte de această cursă. Așa că te sfătuiesc, încă o dată, să nu-i dai ocazia.

Landrey aruncă o privire piezișă spre celălalt. Ikky părea atât de copleșit de ceea ce auzise, încât spinarea i se cocoșase vizibil, iar mâinile îi atârnau pe lângă el. Se gândi că, de data asta, chiar a încurcat-o. Oftă și se foi, așezându-se mai bine în scaun. Cineva dorea ceva de la el și încerca să obțină asta cu forța.

— Ar fi bine să ascultați cu atenție, pentru că nu avem timp pentru amănunte, ori repetări. Numele meu este Oleg Fromsett și am fost rugat de un bun prieten să vă ajut să ajungeți pe terenul meu. Numai că asta este o chestie nițel cam complicată, dat fiind faptul că terenul meu se mută în permanență, pentru ca să nu intru în conflict cu Securitatea Stației. Acum, pentru 12 minute, am decis că terenul meu va fi acest vagon, așa că am luat măsura de a elibera trenul de alți pasageri și de a-l pregăti pentru o oprire neprevăzută.

— Să nu-mi spui că poți să oprești un tren-metro al unei Stații de Tranzit, acolo unde îți dorește inima! se arătă uluit Ikky.

— Ba cred că da, răspunse Oleg Fromsett și își împreună palmele. Domnule Ventura, este ultima oară: direcționalul de arme al vagonului este setat pentru orice mișcare mai lungă de cinci centimetri și mai rapidă decât o clipire de ochi. Nu poți să-l păcălești, cu atât mai mult, cu cât nici măcar nu ai idee unde a

fost mutat. Mai mult, bănuiesc că o să vă doriți ca aceste 11 minute și 14 secunde care au mai rămas să se scurgă cât mai încet posibil, ținând cont de ceea ce am fost rugat să fac. Și acum puneți amândouă mâinile pe bara de susținere și să nu îi dați drumul orice s-ar întâmpla.

— Fă ce spune! strigă Ikky, repezindu-se asupra barei metalice și strângând-o cu putere între degete. Detectez o frânare neautorizată.

Trenul se smuci brusc spre înapoi, în timp ce corpurile lor zvâcniră spre înainte, conform legii inerției. Landrey aproape că zbură din scaun, însă mâna de fier a paznicului său personal îl prinse la timp de umărul drept și îl împinse la loc cu putere. Nu se auzea niciun sunet, iar asta era chiar mai rău decât un scrâșnet rău prevestitor de fiare contorsionate. La naiba, se găseau în spațiu, realiză el, iar șina pe care navigau era un simplu câmp de forță. Frânarea dură mai multe secunde, lungi cât o zi de post, apoi trenul se opri, pur și simplu, încremenind în bezna neagră din jur. În spate, Stația era luminată ca un pom de Crăciun. Oare ce daruri le aducea Moșul, în schimbul aventurii, al transpirației și al bătăilor ccelerate de inimă?

Oleg Fromsett se sprijini cu brațele pe bara de protecție. Era omul cel mai „cenușiu” pe care-l văzuse vreodată detectivul, cel mai lipsit de elemente retenibile. Ca o fantomă, își spuse. Atât numai că nici fantomele nu prea aveau ce căuta pe Stațiile de Transfer, fără o matriță de identitate.

— Sper că nu vă rețin de la ceva important, domnilor?

— Oho, râse cu acreală Ikky, suntem cinici în după-amiaza asta. Aruncă o privire degajată în jur, dar foarte atentă. Ești un tip plin de puteri necunoscute, domnule Fromsett. Cred că ești obișnuit să faci bani buni, cu genul ăsta de afaceri.

— Ha-ha! Vă rog să mă scuzați, nu este ceea ce pare. Adică nu, nu mă ocup cu răpiri și răscumpărări, dacă asta ți-a trecut prin cap, soldățelule. Fac bani buni, da, dar din altceva. De exemplu, mă ocup printre altele și cu oferirea de identități noi acelora care au avut proasta inspirație să și-o piardă pe cea veche. Iar chestia asta, într-adevăr, costă.

— De unde știi că eu nu m-am gândit exact la același lucru?

— După schima ochilor. Și după sărurile din transpirația palmelor. Sistemele cu care sunt dotat pot să facă analize complexe în fracțiuni de secundă.

— Aha!

— Să încercăm altă variantă, reluă el, cu o veselie aparentă. Prietenul de care pomeneam mai înainte mi-a spus că aveți probleme cu un sistem de urmărire. Pot să verific?

Landrey se holba când la Ikky, când la Fromsett, simțind cum i se împietresc trăsăturile feței. Era ca un fel de jucărie, disputată de doi copii certăreți, care puteau chiar să o sfâșie, fără să-i acorde prea mare atenție, pentru că important era doar ca unul dintre ei să-și afirme întâietatea. Se ridică, fără să spună un cuvânt, și dădu să se apropie de bărbatul în salopetă cauciucată.

— Nu te mișca! îl avertiză, brusc, acesta. Mai întâi de toate, lasă ambele mâini în jos, fără gesturi bruște. Bioizii mei sunt setați pentru a preîntâmpina mișcările rapide. Acum, poți să te apropii, dar cu pași foarte mărunți. Așa... Foarte bine, așează-te, aici. Întinde brațul și pune-ți palma peste palma mea. Fără mișcări bruște. Așa... Durează aproape un minut, așa că va trebui să ai răbdare.

Se întâmpla ceva, la nivel fizic, într-adevăr. Landrey simțea sute de înțepături ușoare pe întreaga suprafață a palmei, ba chiar și mai sus, până aproape de încheietura mâinii. Apoi, o mulțime de fire albe, subțiri ca razele de lumină, ieșiră din mâna celuilalt și se înfipseră în pielea lui, în punctele în care se manifestaseră înțepăturile.

— Te deranjează?

— Nu foarte tare, răspunse. De ce? Poți să întrerupi și să rezolvi altfel problema?

Lentilele-purtătoare deveniră albastre, cu o tentă vagă de cenușiu metalizat.

— Este o metodă invazivă nedureroasă de depistare a intrușilor bacterieni, viruși și retroviruși, agenți fungici, protozoare și segmente nucleonice. Dacă vreunul dintre elementele aflate pe lista paramedului meu te-a invadat, o să avem imediat idee cu ce avem de-a face. Și, ca să răspund la întrebare, nu, pe teritoriul pe care ne găsim acum nu am altă cale de a rezolva această problemă.

Ikky Ventura își drese vocea, trei scaune mai departe, fără să facă vreo mișcare.

— Da, domnule Ventura?

— Aș putea să întreb cine plătește această... operațiune? Pentru că domnul Raymond Western Landrey nu și-a manifestat nicio intenție, în această privință.

Lentilele-purtătoare căpătară o tentă verzuie și se ridicară cu aproape un centimetru pe linia nasului. Purtătorul lor râse sec.

— Sunt trei operații, dacă preferați să le numim astfel: o identificare de agent intrus, eliminarea lui și obținerea unei noi matrițe de identitate. Primele două reprezintă un bonus din partea casei, în numele prieteniei ce mă leagă de persoana pe care ați vizitat-o mai devreme. În privința ultimeia, va trebui să ne tocmim puțin. Deocamdată însă, după cum vedeți, luăm lucrurile în ordine. Nu mișca, domnule Landrey.

Domnul Landrey nu îndrăzni nici măcar să clipească. Oleg Fromsett își luă mâna stângă de pe bara de susținere și o așeză pe gâtul lui. Înțepăturile se repetară, iar detectivul simți un ușor protest din partea stomacului. Acidul gastric, amestecat cu începutul de vomă, avea un gust acru-amar și îi arse gâtul. Scrâșni din dinți, dar nu se mișcă. O privire furișă către Ventura îl asigură că acesta privea cu interes profesional întreaga operațiune. Deși nu putea să facă, practic, nimic, în caz de pericol.

— Pentru o zi de marți, este prea multă lume și nimeni nu dansează.

— Poftim?! făcu neîncrezător detectivul, holbând ochii la lentilele-purtătoare.

— Vezi ceva ce nu-i în regulă? Fromsett râse sec înainte să continue: Este o frază dintr-un film de epocă. Nu-ți bate capul... Voiam să spun că l-am găsit. Este un retrovirus Spumavirinae. Un virus spumos, dacă pot să spun așa. Își folosește revertranscriptaza pentru a produce ADN din ARN-ul celulelor tale. Noua secvență de ADN este prinsă de genomul tău cu o enzimă, numită integrază. Numai că nu se comportă ca un retrovirus obișnuit. Acesta vrea să se reproducă pe el, în celulele tale, cu ajutorul lor. Spumosul care te-a infestat a comandat celulelor tale să producă nu ADN, ci o emisiune energetică suplimentară, pe care o lași ca o coadă în urma ta. Orice transmițător obișnuit, începând cu simplele amplificatoare de

voce, folosite în unitățile de producție și terminând cu stațiile pentru conversații spațiale, o preiau, în mod automat, o amplifică și o transmit mai departe.

— Mai departe, unde?

Ikky își lăsase capul într-o parte și își lingea buza de jos. Întrebă mai departe:

— Cine poate să fie interesat de deplasările unui detectiv care, de regulă, elucidează cazuri de trădări în dragoste, de dispariții inexplicabile de pe puntea vreunui vas de linie sau legate de vreo moștenire, departe de a fi fabuloasă?

Bărbatul cu păr cenușiu se uită atent la el, pentru o clipă, apoi reveni la operațiunea pe care o executa.

— Nu e treaba pentru care am fost angajat soldățelule. Cine dispune de un astfel de sistem de urmărire trebuie că are o grămadă de bani de cheltuit. Să nu-ți închipui, cumva, că un retrovirus spumos e o găselniță ieftină, pe care o cumperi în orice prăvălie de mahala. Pentru inserarea lui, este nevoie de o mănușă din piele artificială, în care el să nu se poată instala și să fie obligat pentru a trăi să migreze în orice picătură de sânge pe care o găsește în calea sa. În general, pentru operațiuni ca aceasta, sunt preferați *bioizii,* la ei neexistând pericolul autocontaminării.

— Aha! făcu scurt Ikky Ventura și se lăsă pe spate.

Cei doi gardieni de proximitate se încordară brusc, iar mâinile le părăsiră barele de susținere.

— Ușurel, băieți, nu e musai să iasă scandal, numai pentru că spătarul scaunului e prea departe de spinarea mea.

— Te-ai mișcat oleacă prea rapid pentru gustul lor. Gata, domnule Landrey, am făcut inoperant sistemul de urmărire. Să nu înțelegi că am distrus retrovirusul. El a rămas în sistemul tău imunitar și e capabil să devină din nou activ. Dar numai dacă va primi din exterior o nouă comandă. Închide ochii, te rog. Așa. Acum încordează-ți mușchii brațelor și... gata.

O mie de puncte îl înțepară simultan pe Landrey în palme și pe spatele mâinii, dar durerea nu părea insuportabilă. Deschise ochii. Fromsett se lăsase, la rândul său pe spate, și îl privea ușor amuzat.

— E-n regulă? Pot să plec?

Bărbatul își trecu podul palmei peste bărbie. Îi spuse că, din punctul lui de vedere, era în regulă. De acum înainte, nimeni nu

mai avea acces la locația sa momentană. Și mai aveau exact patru minute și douăzeci de secunde, până când metroul urma să se pună iar în mișcare. Rezolvaseră două probleme din trei. Ultima consta dintr-o matriță și o sumă de bani, într-un cont.

— Am auzit că există matrițe de identitate false, spuse detectivul, privindu-și mâinile cu neîncredere. Lucrez de vreo 14 ani în branșă, dar de văzut, nu am văzut niciuna.

Celălalt își strâmbă buzele.

— Nu există matrițe false, domnule Landrey. Există numai identități umane care au fost modificate pentru a corespunde matrițelor. Procedeul este standard; el se aplică tuturor cetățenilor Sistemului, când împlinesc vârsta cerută de lege.

— Adică... Lui Landrey îi căzu falca. Vrei să spui că... Nu pot să cred că...

— Nimeni nu crede. Tocmai de aceea matrițele nu sunt imitabile. Când celulele tale ating pragul de dezvoltare care să le permită modelarea matriceală, li se impune un anumit prototip de personalitate. Ca adult, ajungi ceea ce ai fost desemnat să ajungi, copil fiind. Poți să mă crezi, am lucrat la așa ceva. Sunt unul dintre cei care au adus îmbunătățiri sistemului. Mai dispun de o serie de matrițe, cu care am plecat, atunci când m-am retras.

Bărbatul zâmbi șters.

— Sunt, într-adevăr, un om obișnuit să facă bani buni cu genul ăsta de afaceri, așa cum a intuit paznicul tău. Și, acum, ascultă. Un corp nu poate suferi mai mult de trei transformări, într-o viață. Atât permite moștenirea genetică a umanității. Este vorba de transformările pe care le trăiește identitatea ta personală și într-o viață lipsită de matriță. Numai trei: copilărie, maturitate și bătrânețe. Corpul ți se transformă și antrenează modificări de personalitate, uneori dramatice. Pentru că prima personalitate ți-ai trăit-o până în clipa când ai atins pragul de dezvoltare, iar cea de-a doua personalitate ți-a fost impusă deja de Administrație, fără consimțământul tău, nu mai ai acces decât la o singură modificare matriceală. Majoritatea absolută a populației habar nu are despre asta. Unii, așa ca tine, ajung la mine și o solicită. Uneori, sunt de acord cu treaba asta. Alteori, refuz, oricât de mare ar fi oferta financiară.

Raymond Western Landrey își privi din nou mâinile. Mai întâi, îl manipulase domnul Frederik, împingându-l în această

aventură. Apoi îi schimbase din nou traseul fostul soldat Ikky Ventura, intervenind brutal în viața sa, fără să-i ceară părerea. Un necunoscut îi furase identitatea, obligându-l să se tocmească pentru una nouă. În fine, un alt necunoscut îi oferea o identitate, obligându-l să se transforme, practic, într-o altă persoană.

— O nebunie, spuse el, în cele din urmă. Am de ales?

Celălalt ridică din umeri. Arătă cu un deget către banda orară a vagonului.

— Aproape întotdeauna există posibilitatea de a alege. Poți să refuzi și să pleci, cu vechea ta matriță, dar pe care nu mai ai posibilitatea să o probezi, fără decodor. Asta înseamnă că nu vei putea părăsi niciodată Stația de Tranzit și că va trebui să-ți găsești o altă modalitate de a-ți câștiga existența. Nu vei fi singurul în ipostaza asta, ai să vezi. La urma-urmei, poate să devină chiar plăcut să trăiești numai pe o stație orbitală. Contraopțiunea este să plătești, să te transformi, să primești decodorul și să-ți vezi de drum. Singură moartea are numai o opțiune. Iar tu mai ai încă un minut și zece secunde, ca să te hotărăști.

— M-am hotărât, oftă și apoi ridică din umeri. A mai rămas problema financiară.

— Nu a rămas nimic. Fixează retina pe ocularul acesta și vei vedea cum 4.500 de soli de argint vor trece din contul tău în contul meu.

— Înțelesesem că prețul e negociabil.

— Tocmai l-am negociat.

De fapt, nu existau alternative și afacerea matrițelor false tocmai pe asta se baza. Nici nu încasase efectiv banii și trebuia să cheltuie o bună parte din ei.

— Există o garanție a funcționării noii matrițe? întrebă, încercând, inutil, să tragă de timp.

— Dacă nu vei putea părăsi Stația, prietenul tău, soldățelul, va ști unde să-l găsească pe prietenul meu.

Brusc, un tremur abia perceptibil scutură vagonul, perpetuându-se în linie și asupra celorlalte. O lumină slabă, portocalie, se aprinse asemenea unei balize, între stele.

— Naveta mea, spuse Oleg Fromsett și se ridică în picioare. Mă tem că nu au rămas mai mult de 35 de secunde din timpul afacerii, domnule Landrey. Dacă virezi banii, ne suim cu toții în navetă, mergem la clinică, efectuăm modificarea de

personalitate și vei fi transportat gratuit până la prietenul nostru comun.

— La cât timp după transplant matrița va deveni operațională?

— Habar n-ai cum funcționează chestiile astea, nu? Fromsett râse. Aș putea să-ți vând orice, pentru că nu ai avea de unde să știi că te-am înșelat.

— E preferabil să nu încerci, mârâi Ikky Ventura și ochii îi căpătară culoarea oțelului. Altfel, nu vei mai avea răgaz să-ți cheltuiești câștigurile.

— Nici nu mi-am propus, făcu un gest de împăciuire celălalt. Matrița este funcțională din prima secundă, în care operațiunea s-a încheiat. Poți să te prezinți liniștit în fața oricărui port de identificare a personalității. Dar când anume produce ea transformarea propriu-zisă în interiorul tău asta e greu de spus. Este în funcție de parametrii fizici personali. De propria ta chimie, altfel spus. Poate să fie într-o oră sau poate să se întâmple peste câteva luni. Nimeni nu-ți poate oferi o garanție.

Landrey aruncă o privire către vagoanele din față, care își sclipeau nepăsătoare luminile de avarie. Oftă și ridică din umeri.

— Dă-mi ocularul acela, te rog.

Naveta, asemănătoare unei linguri răsturnate, continua să se apropie, transformând totul într-o baie de lumină portocalie, în scaunul său, rezemat cu coatele de bara de susținere, Ikky Ventura privea scena cu un surâs vag pe buzele devenite aproape o linie subțire.

***

Clădirea albă, cu arcadă în stil maur pe latura mică, se transformase într-o complicată construcție, cu pereți de culoare ocru, care-i aminteau detectivului de un palat arab, cu multe curți interioare, legate între ele prin vestibule lungi, mărginite de șiruri de coloane.

Ca și cum sosirea lor ar fi fost deja anunțată, biotul Serven îi aștepta în spatele coloanei de marmură din dreapta. Era îmbrăcat într-un smoking negru, demodat, cu revere lungi și cu buzunarul din dreptul inimii tivit cu alb. Ținea în mâna dreaptă o tavă de argint, pe care odihneau două pahare de cristal, pline cu apă minerală.

Fostul soldat se dădu jos primul din mașină, se întinse din toate oasele, căscă, apoi îi făcu semn și lui să coboare.

— Cred că, de data asta, nenorocitul de Nublar o să catadicsească să ne primească. Și-a trimis sluga cu apa ritualică.

— Cu ce?!

— Nublar Delgamo se recunoaște musulman practicant. Religia asta cere un ritual de purificare corporală, mai înainte de a intra într-un loc sfânt. Am avut de-a face cu mizerii de-astea, în timpul înăbușirii *mișcării de resurecție coranică* din Valea Athabasca, pe Marte.

Își scoase chiștocul pe care-l morfolise în colțul buzelor până atunci și-l aruncă peste capotă. Se uită la celălalt și-i zise încet:

— Să faci exact ce fac și eu. Nici un gest în plus. Musulmanii sunt niște țipi ciudați.

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre biot. Luă paharul din stânga, își turnă în podul palmei apa gazoasă, se clăti pe mâini și pe față, apoi se descălță de bocanci, își vârî șosetele în ei și turnă apă peste degetele de culoare argintie. Observă privirea surprinsă a detectivului și îi zise, fără să se întoarcă:

— Pari foarte interesat de pielea mea.

Landrey ridică din umeri.

— Rareori, pielea artificială are culoarea asta.

— Am fost reconstruit cu o piele deosebită. Uneori, militarii au avantaje față de civili. Am preferat o piele cu inserție metalică. Practic este o platoșă ambulantă. Și acum ia-ți paharul și să ne grăbim, cât timp Delgamo nu se răzgândește.

În spatele zidului cărămiziu, se afla o *patio* de formă pătrată, care avea latura din dreapta plină cu vase uriașe din granit, cu leandri înfloriți. Un miros dulceag vălurea pretutindeni, iar Raymond Western Landrey abia se stăpâni să nu se strâmbe, în mijloc, se înălța o statuie, reprezentând un efeb aplecat în față și ținând în brațe o amforă aproape cât el de mare, pe gura căreia curgea un fir de apă. La picioarele sale, un lac minuscul adăpostea doi nuferi albi și câteva broaște. Dincolo de grupul statuar, în umbra zidului, se găsea o bancă masivă din bronz, iar alături de ea o măsuță pe rotile, plină cu sticle, pahare și câteva trabucuri. Fața bărbatului îmbrăcat în burnus alb, nu se vedea din spatele voalului, dar detectivul ghici că este foarte gras și că

transpira din greu, în ciuda volumului dat la maxim al sistemului de condiționat aerul.

— V-ați oprit când și unde nu trebuia, le spuse el, cu un glas unsuros. Serven, te rog să-i conduci pe domnii aceștia până aici. Trebuie să-l scuzați, este un biot universal, din primele seturi livrate spre vânzare publicului. Îi lipsesc o mulțime de sinapse adaptative, banale la seturile actuale. De aceea, nu am reușit niciodată să-l civilizez cât mi-aș fi dorit. Este de ajuns, mulțumesc, Serven, poți să te duci să ajuți în grădină.

Biotul se înclină stângaci, luă tava cu cele două pahare și dispăru în spatele unei arcade duble, din partea stângă a *patioului.* Gazda le făcu semn să se așeze alături de el, pe banca lungă.

— Se întâmplă ca exact acum să fie momentul în care, de pe Stație, devine vizibilă încrucișarea orbitelor lui Phoebe și Dione. Deși este un spectacol bilunar, nu mă satur niciodată să-l privesc. Nu aveți decât să ridicați capetele, Allhambra și-a deschis deja trapele exterioare, iar calitatea transparenței cupolei de deasupra noastră este una excepțională. Spectacolul durează aproape cinci minute. Între timp, dacă doriți o băutură, aveți tot ce v-ați putea imagina pe măsuță și în barul de sub ea. Întindeți mâna și vă autoserviți.

Ikky încuviință, dând din cap, și întinse mâna către un recipient metalic transparent, plin cu coniac. Își turnă o porție generoasă și sorbi din pahar, fără să mai aștepte să fie poftit a doua oară. Detectivul clătină din cap și își ridică privirile către cupola aflată la peste o sută de metri deasupra lor.

Stația de Tranzit se deplasa la limita a două orbite-Numon, într-un plan înclinat cu 12^0 față de Centurile Van Allen. Fiind geostaționară, deplasarea sa se făcea cu viteza de rotație a Pământului, rămânând în poziție fixă deasupra unei insule minuscule, pe care o bănuia a fi Noua Zeelandă. Acum ar fi fost bun afurisitul de Einstein, își spuse el înciudat, simțind un fel de gol negru în colțurile ochilor.

— Ei, da, e chiar Noua Zeelandă și, dacă m-ai apelat numai pentru confirmare, atunci chiar că m-ai avut, la faza asta!

Bătrânelul deschisese o fereastră minusculă într-un zid alb, uriaș, și își scosese părul zburlit dincolo de ea, privindu-l de sus.

— Ce surpriză! se strâmbă Landrey, încercând să-și ascundă bucuria. Am auzit că ai fost bolnav.

— Ce surpriză? se răsti căpățâna la el și ochii îi sclipiră răutăcios. Te-ai grăbit să te dai mare în fața femeii ăleia și m-ai infectat cu un nenorocit de virus, de care nici măcar acum nu sunt tocmai sigur că am scăpat. În fine... Își clătină capul, apoi continuă: Știu că nu am scăpat, e numai izolat și neutralizat.

— Poți să-l verifici pe Nublar Delgamo? Rezident pe Stația de Tranzit Alaveea 1121.

— Sigur că pot să-l verific pe Dublar Delgamo, rezident pe Stația de Tranzit Alaveea 1121, îl maimuțări Einstein. Numai că o să am acces fix la informațiile de pe Rețele. Adică numai la cele cu sistem de accesare liber.

— Fă-o chiar și așa.

— Tu ai spus-o.

Și dispăru. Retina se limpezi și imaginea Pământului albastru de deasupra o umplu cu repeziciune. Din cauza cupolei hemisferice, care funcționa ca o lentilă de telescop, zona deasupra căreia staționau permanent apărea asemenea unei hărți cvadridimensionale, iluminată când și când de străfulgerările meteoriților. Mult spre dreapta, aproape de locul unde curbura Stației se unea cu cerul negru, limbul stelei Sol ardea ochii, umplându-i de milioane de puncte luminoase. Spre stânga, în josul piciorului uriaș al Stației, unde se găseau depozitele, se arcuia linia groasă a Commonwealth of Australia, un loc unde detectivul Landrey nu călcase niciodată.

Chiar atunci, Phoebe cea întunecată se repezi dinspre piciorul Stației, eclipsând Australia și făcând să se aprindă luminile automate de avarie ale Stației. Cea mai mare dintre cele trei bucăți ale fostei Selena, se găsea la numai 45.104 de kilometri în plan vertical și, pentru aproape un minut, acoperi întreg orizontul de așteptare. Dacă ar fi folosit un amplificator ocular, Landrey ar fi putut să zărească luminile de poziție ale marelui astroport Umberto Eco, situat exact pe partea dinspre ei. Un amplificator ocular presupunea însă un regim special de viză de tranzitare și, de aceea, nu-și pusese niciodată problema de a achiziționa unul.

— N-am văzut niciodată Phoebe atât de aproape deasupra capului meu, fluieră încet Ikky Ventura, golind al doilea pahar cu coniac. Încă puțin și aveam impresia că o să mă aleg cu un cucui.

— Locul ăsta e un fel de refugiu împotriva cucuielor, îi răspunse liniștit Delgamo, fără să-și coboare privirile.

— Ai amplificatoare, nu?

— Îmi permit, dădu din cap celălalt. Nu pot părăsi Stația, deci nu am nevoie de dispense speciale pentru ele. În Allhambra, nu mă întreabă nimeni de unde le am.

— Credeam că...

— Acum urmează momentul cel mai important al Încrucișării, îi tăie vorba Delgamo, fără să-și coboare privirile. Din păcate durează extrem de puțin, din cauza vitezei foarte mari de orbitare a lui Dione.

Cu numai 289 de kilometri în diametru, Dione era supranumită „glonțul lui Dumnezeu”, din cauza vitezei înspăimântătoare cu care ocolea Therra. Practic, în perioada de 21 de zile, 4 ore și 13 minute, în care Phoebe executa o rotație completă în jurul planetei, Dione reușea să o ocolească de 36 de ori. Ori de câte ori își încrucișa traseul cu surorile ei mai mari, producea asupra acestora serii de mici cutremure, care scuturau scoarța sateliților aproape fără încetare. Mai mult, când ajungea la numai 64.211 de kilometri de Phoebe, între cele două *surori* cosmice se întrețesea, pentru câteva zeci de secunde, un pod arcuit de electroni, realizând cea mai mare și impresionantă făclie din Sistemul Sol.

— Asta voiam să vă arăt, spuse încet Nublar Delgamo, ridicând amândouă brațele spre fenomenul luminos misterios. Eu îi spun *cădelnița lui Mahomed* și faptul că v-ați aflat împreună cu mine sub tămâierea ei cerească, în aceste clipe, reprezintă semnul divin că trebuie să vă ajut în acțiunea voastră.

— Ți-am spus eu că e un *musli* țăcănit, șopti fostul soldat la urechea lui Landrey, în timp ce se apleca pe lângă el, ca să-și umple al treilea pahar cu coniac.

Apoi podul se stinse, Dione își continuă cursa nebunească, dispărând în spatele cupolei, iar Phoebe rămase aparent neclintită, ocultând puținele constelații apărute la ora aceea. Delgamo își coborî brațele și se răsuci către ei.

— Ei bine, domnilor, cred că Allah ne-a arătat Calea. Rămâne numai ca noi să o urmăm.

— Cred și eu că i-a arătat Calea! rânji Einstein, așezându-se pe o piatră, cu claia de păr ciufulit tremurând, mișcată de un

vânt invizibil. După ce am terminat cu Rețeaua Sistemului, am dat o raită și prin încrengăturile locale. Știi ce ascunde individul ăsta credincios în subsolurile Allhambrei? Ține-te bine, să nu cazi – 1226 de cadâne. Toate ființe umane și toate angajate pe acest post cu forme legale.

— Oferirea de slujbe sexuale nu este interzisă pe Therra și în zonele spațiale administrate de aceasta.

Einstein purta papuci chinezești, cu tălpi albe groase. Era îmbrăcat într-un chimono înflorat, care acoperea partea de sus a pantalonilor negri de satin. Pe piept îi atârna un monoclu.

— Dă-i bătaie. Sunt numai ochi și urechi.

— Cred că numai ochi, murmură bătrânelul. Ei bine, Nublar Delgado Salamanca este chiar ceea ce susține că este.

Fost comandant în trupele de jandarmerie marțiană, traficant de carne vie pe ruta Therra-Marte, inginer de sisteme pe Deimos-America, iar apoi a profitat de o cădere a burselor pe Therra și a cumpărat mai mulți asteroizi în Centură. În urmă cu 18 ani, în urma unui proces complicat cu Administrația Spațială, și-a pierdut cetățenia și a rămas blocat pe Stația asta de Tranzit. De atunci, a cumpărat sectorul unde ne aflăm acum, a construit Allhambra și pare să ducă o viață extrem de sedentară. Pot să plec?

— Ești un cetățean liber al Sistemului, răspunse detectivul.

— Eu caut o cale mai măruntă, domnule Delgado, îi spuse bărbatului în burnus, care îi privea din spatele voalului. Poate că e voia lui Allah, așa cum spui, că am ajuns până aici, ca să dăm de capătul ei.

— Știu ce anume cale cauți. Nublar Delgado dădu din cap. Uneori, chiar și capetele încoronate au nevoie de serviciile unui bătrân pișicher ca mine. Cu toate că eu nu am voie să cunosc motivele pentru care trebuie să arăt căile astea. Dar faptul că Administrația te-a pus sub urmărire, mi-a demonstrat că Secretariatul Regal a avut motive puternice să-mi solicite ajutorul. Iar asocierea cu Ikky Ventura, a constituit un motiv în plus să te primesc. Da, domnule Raymond Landrey, știu unde poți să întâlnești persoana pe care o cauți. Și mai știu și cum poți să faci, ca să ajungi acolo, fără să ai din nou toți copoii pe urme.

Detectivul își trecu încet mâna dreaptă prin păr, apoi se întoarse către însoțitorul său.

— Nu mi-ai spus până acum că îl cunoști de acest domn.

— Am fost, cândva, împreună, într-un batalion de marș, pe Marte, zâmbi șters fostul soldat. Nu credeam că asta era o informație necesară. Nubby, hai să lăsăm naiba cuvintele încrucișate deoparte și să vorbim ca oamenii de acțiune. Unde ziceai că-l putem găsi pe Hata?

— Asta e o informație clasificată, răspunse celălalt. Nu pot să risc să fiți arestați, din cine știe ce motiv, și să dați la un interogatoriu mai acătării totul pe față. Veți afla exact, numai atunci când veți ajunge la punctul de întâlnire. Îi vom furniza consilierului tău, Landrey, c-oordonatele necesare, într-un cod pe care nu-l va putea decripta decât el. Mai mult, tentativa de violare a codului, va conduce, automat, la distrugerea consilierului și a mesajului criptat. Dacă doriți să colaborați cu mine, va trebui să acceptați condițiile mele.

— Avem de ales?

Nublar Delgado clătină din cap. Ventura rânji și turnă pe gât cel de-al patrulea pahar de coniac. După care îl trânti pe masă.

— Așa credeam și eu. Și acum spune-ne cât costă afacerea asta și să-i dăm bătaie. Trebuie să părăsim Stația, până ce nu se dezmeticesc să pună filtre de personalitate în sistemele de control ale vămilor.

— Calmează-te, Ikky, îți sunt prieten. Nu e cazul să faci pe durul cu mine.

— Mda. Cred că îmi mai aduc aminte de groapa aia din Mare Sirenum. Și de țeava unui brandt, care mă voia mort.

— Nu face pe deșteptul, zise rar bărbatul cu fața acoperită. Dacă te-aș fi vrut mort atunci, nu mă mai încurcam cu tine acum. Puneam să te lichideze în metrou și gata.

Ikky își lăsă bărbia în jos, meditând.

— Posibil. Dar posibilitatea nu înseamnă certitudine. Certitudine este faptul că m-ai părăsit atunci în gaura aia nenorocită, împreună cu Holland Ampere și Ernst Driver Oklahoma.

Delgado își împreună mâinile în față și păru că le privește.

— Este o poveste mult prea complicată, ca să... ca să o lămurim acum, în numai câteva clipe, Ikky. Și, oricum, asta e o altă afacere. Nu ai venit aici, ca să cauți răzbunare, ci într-o misiune de protecție.

— Dacă pot să împușc doi iepuri dintr-odată...

La una ca asta, probabil că bărbatul din fața lor se albise sub vălul gros. O picătură de transpirație îi alunecă pe frunte și se pierdu în țesătura vag transparentă. Soldatul chicoti, apoi se răsturnă pe spate și hohoti scurt. Asta îl făcu pe Landrey să se simtă ciudat: dacă Ventura ar fi țipat la celălalt sau ar fi săltat tăblia grea a mesei și l-ar fi pocnit cu ea, lucrurile ar fi părut firești și în logica lucrurilor. Dar el doar chicotise.

— Dar bănuiesc că este mai bine să rămânem fiecare de partea baricadei pe care se găsește acum. Stai liniștit, Nubby, nu mă simt pregătit să ți-o trag. Dar nici să nu speri că acel moment nu va veni niciodată. Să nu speri! Și acum, spune odată prețul ăla, că ne scad acțiunile la Bursă!

Delgado tăcu preț de câteva clipe, apoi întinse mâna și mângâie un recipient cu o formă straniu răsucită.

— În regulă, știu că ești un om de onoare, Ikky. Prețul meu este unul rezonabil. Nu vreau bani cash și nici servicii. Vreau numai 10 procente din tot ceea ce domnul Raymond Landrey va câștiga în următorii 10 ani, după întâlnirea cu persoana pe care o caută.

Detectivul se holbă la bărbatul în burnus, ca la statuia unei stafii.

— Adică vrei 10 procente din ceva care ar putea nici să nu existe? Sau să fie atât de mic, încât nici să nu merite să fie luat în seamă? Și dacă mor cumva, din întâmplare, în viitorul apropiat?

Bărbatul ridică încet mâna de pe recipient și îl amenință amuzat.

— Este riscul meu, domnule Landrey. În orice profesie există riscuri pe care trebuie să ți le asumi, nu?

Landrey se uită la Ikky Ventura, dar soldatul își privea preocupat unghiile de la mâna dreaptă.

— Glumești, nu? întrebă el, suspicios.

— Sunt cât se poate de serios, afirmă celălalt. De fapt, un contract în acești termeni a fost deja redactat și nu așteaptă decât semnătura ta, ca să devină un act legal.

Dumnezeule, cât de mari ar fi putut să fie câștigurile lui din următorii 10 ani?

— Einstein! țipă el, dar bătrânelul încăpățânat rămase nevăzut. Am nevoie de un sfat, se rugă el, mai departe. Ce-ar fi să lași rachiuna la o parte și să vii să mi-l dai?

Dar retina rămase, în continuare, neclintită.

— Atunci să legalizăm și să ne vedem de drum, spuse și se ridică. Unde anume trebuie să mergem?

***

Când petreci 142 de zile închis într-un stator medical și plutind într-un lichid hrănitor, iar apoi încă patru zile străduindu-te să-ți revii din somnul de stază hoinărind pe coridoarele întunecate și nesfârșite ale unui cargou spațial, se cheamă că nu au fost neapărat cele mai frumoase momente din viață. De fapt, nici nu-ți dorești să te gândești prea mult la ele – 146 de zile dispărute din existența cuiva, nu provoacă neapărat o plăcere.

Singurul punct pozitiv raportat la această perioadă fusese faptul că nu întâmpinaseră nicio problemă la îmbarcare. Nublar Delgado Salamanca venise personal la dana exterioară pentru a-i conduce, însoțit de 22 dintre soțiile sale, o ceată zgomotoasă și veselă, care distrăsese din plin atenția personalului tehnic al Stației. Delgado achitase costul călătoriei și garantase pentru identitatea protejaților săi. Când îi strânsese mâna la despărțire, detectivul încercase să își imagineze ce se găsea sub vălul gros de mătase, care-i acoperea fața, fără să reușească însă. Ventura se ținuse deoparte și nu făcuse decât un semn scurt din cap către fostul său camarad, în schimb, glumise grosolan cu ceata femeilor ciripitoare și pe câteva chiar le ciupise de fund, fără să încerce să-și ascundă gesturile.

Prima tentativă de asolizare pe suprafața extrem de accidentată a satelitului Phobos-America fusese ratată, din cauza unei furtuni tahionice, sosită din direcția bătrânului Jupiter, și naveta trebuise să se întoarcă în cambuza cargoului.

Căpitanul Fernando de Soussa y Cereza îi chemase în cabina sa personală și le prezentase situația. Deoarece nu era un vas de pasageri, cu multiple posibilități tehnice de navigare, cargoul care împingea un tren format din 114 containere, cu lungimea de aproape 18 kilometri, nu putea decât să-și reducă viteza de înaintare cu 18-20%, fără să consume din combustibilul de

manevră pentru oprirea finală. La o viteză de impuls de 87 km/sec această frânare era însă aproape nesemnificativă.

— În plus, riscăm să intersectăm peste șase ore orbita lui Deimos-America și nu avem nicio garanție că trenul poate să scape neatins din această încrucișare. Putem însă să încercăm o asolizare la suprafața lui Marte și sunt șanse destul de bune să înscriem naveta pe o orbită care să vă ducă foarte aproape de orașul minier Sonora II, unde există legătură de metrou cu Stația Ascensorului Spațial. Naveta are în kitul de urgență și schema unei coborâri forțate pe Planeta Roșie.

Deoarece alternativa era să-și continue drumul până în centura joviană, acceptaseră propunerea și urcaseră din nou la bordul navetei.

De data asta, totul decursese conform planului, iar o echipă de descarcerare sosise în Athabasca Valles și dezgropase aripile navetei din nisipul brun, eliberând sasul de ieșire. În mai puțin de patru ore, reușiseră să completeze formularele de tranzit marțian, birocrația aici fiind mult mai lejeră decât cea de pe Therra, și să prindă două locuri la prima cursă ascensională a cabinei-container, în direcția Phobos-America. Fusese, de departe, cea mai fascinantă călătorie aeriană pe care o făcuse vreodată Landrey. Practic, nu-și amintea să mai fi avut vreodată parte de astfel de peisaje incredibile, deși mai coborâse pe solul Planetei Roșii de cel puțin zece ori.

Debarcase pe platforma externă a microportului Ratnapura, în costumul greoi de exterior, cu impresia netă că va fi ultima sa aventură pe satelitul marțian. La doi metri în spatele lui, Ikky Ventura părea ușor plictisit și nerăbdător să ajungă în adăpostul presurizat al Ratnapurei și să pornească în căutarea unui bar.

— Lângă punctul vamal este un chei pentru taxiurile-miniere. Acolo vă așteaptă Nuwara Ellya, cu planul pentru etapa următoare.

Apariția bruscă a consilierului îl speriase atât de tare, încât călcase greșit pe covorul de cauciuc al tunelului care-i ducea în interiorul cavității enorme ce adăpostea orășelul și zburase drept în zidul din dreapta. Impactul puternic fusese parțial atenuat de sistemul de securitate al costumului, care îl readusese în poziție de mers, pornind jeturile de la genunchi și de la coate. Apoi mâna-clește a costumului lui Ikky îl prinse de una din clemele costumului și îl trase în jos. Pe Deimos-America

gravitația era aproape nulă. Orice mișcare necugetată te putea transforma într-o torpilă umană.

Einstein stătea întins pe un cearșaf alb și făcea plajă. Era îmbrăcat într-un costum de baie, alb cu dungi albastre, de epocă, dintr-o singură bucată, care unea șortul de maiou. Deasupra capului, soarele alb îi transformase claia de păr grizonat într-o perucă blondă, uimitoare. Și era atât de cald în colțul ochilor, încât pe Landrey îl trecură toate apele.

Își șterse fruntea cu dosul aspru al mănușii. Einstein rânji.

— Cald, azi, nu ți se pare? Te-aș invita la o bălăceală în valuri. Arătă cu mâna, vag, către marea albastră ce se întindea până departe la orizont. Dar nu știu de ce mi se pare că, dacă aș face-o, apa asta limpede și răcoroasă te-ar invada și te-ai îneca. Așa că mai bine rămânem fiecare acolo unde ne aflăm.

Landrey dădu din cap. Consilierul era ciudat, deseori iritant, dar găsea aproape întotdeauna soluții salvatoare la probleme aparent irezolvabile.

— Să înțeleg că ai reușit să parafezi noul protocol de securitate cu Delgado. Și că deții toate informațiile necesare pentru a ajunge la locul unde-l vom întâlni pe piratul acela.

— Aproximativ.

— Ești nebun? Ce înseamnă aproximativ, program afurisit?

Einstein îl amenință cu degetul.

— Ai un limbaj de-a dreptul veninos, oh, Luminăția-Ta. Aproximativ înseamnă că umilul tău servitor a primit niște informații și că le-a verificat, în măsura în care parametrii lor rămân constanți. Dar cine poate să garanteze că tâlharul acela de Andrea Silvermood-Hata va rămâne locului, în așteptare, și că nu a plecat, de fapt, de mult timp, tocmai în celălalt capăt al Sistemului? Nimeni, Luminăția-Ta, și tocmai din această cauză am folosit atât de umanul și perversul termen *aproximativ.*

— Ai putea să-mi spui, măcar cu aproximație, dacă tot îți place cuvântul, unde ar trebui să-l întâlnim pe Hata? Sau încă este un secret absolut?

Bătrânelul se săltă pe coate și o licărire vicleană îi luci în ochii albaștri.

— Nimic mai simplu, șefu’, răspunse vesel. Bazinul Caloris Îți spune ceva?

Detectivul clătină din cap.

— Este un crater de impact, situat cam la 23 de kilometri de aici, în linie dreaptă, între vârfurile Skade și Mykonos. Ai o imagine alb-negru, în două dimensiuni, disponibilă chiar acum, deși nu cred că-ți va folosi la ceva.

Ridică arătătorul de la mâna dreaptă și împunse aerul cu el, în direcția largului mării. Albastrul dispăru brusc, fiind înlocuit de tonuri de gri și dungi puternice de negru. Landrey avu senzația că se afla încă la bordul cabinei Ascensorului, pe când se apropia, în linie tangentă, de suprafața accidentată a satelitului. Văzu cele două vârfuri, două lame de cuțit zimțuite, în spatele cărora se desena o cincime din conturul roșiatic al lui Marte. Iar undeva, foarte departe în spate, asemenea unui satelit minuscul, sfera perfect rotundă a lui Jupiter. Între piscuri, se afla o groapă enormă, a cărei beznă absolută era tăiată de lamele albe a trei reflectoare, care pipăiau fără oprire pereții.

— Caloris este groapa aia împuțită, plescăi din buze

Einstein. Se numește așa, pentru că pe fundul ei au fost depozitate toate resturile de materiale radioactive, pe care le-au găsit în rigolitul rezultat în urma escavărilor făcute pentru stabilirea coloniilor. Temperatura aproape de fundul ei este cu vreo 30 grade Fahrenheit mai ridicată decât pe restul satelitului, în realitate, nu ai putea să-ți încălzești nici măcar un fir de păr. Și să mai zici că oamenii nu sunt niște ciudați.

— Vrei să spui că acolo ne așteaptă domnul Hata?

— Vreau să spun că aceasta se află la punctul de încrucișare al coordonatelor care mi s-au dat. Cât despre piratul ăla sângeros...

— Și cum se ajunge acolo?

Era rândul lui Einstein să dea din cap.

— Nuwara Ellya are planul pentru etapa următoare. Găsește-l și află răspunsul.

Făcu un gest și marea își reluă locul în peisaj.

— Până atunci, permite-mi să mă bucur de o binemeritată vacanță. Te-aș invita, dar am impresia că te afli într-o misiune. La revedere.

Flutură din degete și dispăru, cu peisaj cu tot. Landrey clipi și ochii focalizară din nou.

— Mergem? mârâi fostul soldat și Landrey aproape că se sperie, auzindu-i vocea îmbufnată chiar în pavilionul urechii. Sau așteptăm să vină Protectorii și să ne întrebe de sănătate?

— N-am nimic împotrivă, se grăbi să-l asigure și păși în față, pe banda magnetică de securitate.

Intrarea în Ratnapura avea forma unui sas străvechi, care se deschidea spre exterior.

Trase de maneta roșie, iluminată slab de un led, așteptă câteva secunde pentru ca sistemele pneumatice să se pună în funcțiune, apoi trase din nou, de data asta cu mai multă forță. Pătrunseră într-o sală lungă, îngustă și înaltă, cu pereții tapetați de costume pentru exterior. Ikky închise sasul, îl sigilă și tastă codul alfanumeric pentru presurizare. Aerul pătrunse prin mai multe guri șuierând și când vocea sintetică a manometrului îi anunță despre egalizarea presiunilor, își scoaseră costumele greoaie, le agățară în cuierele libere și se îmbrăcară în salopetele verzi, aflate la standul „vizitatori”. Detectivul bănuia că hainele trebuie să fi avut cel puțin un sistem de urmărire, iar Ikky îi confirmă, extrăgându-l pe al său din limba fermoarului și zdrobindu-l sub călcâi. Nu izbutiră însă să îl găsească și pe cel al costumului său, așa că se resemnară și, în cele din urmă, părăsiră încăperea-tampon.

Dincolo de ușa automată, se întindea cel mai spectaculos parc prin care fusese vreodată Landrey. Sicomori cu coroane uriașe, eucalipți cu scoarță colorată și frunze lamelare, bananieri cu ciorchini de fructe verzi atârnând chiar în locul unde frunzele se lipeau de trunchi, cocotieri solzoși, cu trunchiuri de peste 15 metri înălțime și frunzele zdrențuite fluturând într-o briză ușoară. Liane, ciuperci în culori aprinse, orhidee, papagali, tucani cu ciocul galben și roșu, păsări-liră cu coada învoaltă, colibri zburătăcind ca niște insecte amețite în preajma florilor...

Ochii lui Ikky Ventura se îngustară, în timp ce își rotea încet capul, străduindu-se să cuprindă toate amănuntele, iar privirea îi deveni foarte dură.

— Când am trecut ultima oară pe aici, locul ăsta era doar un tunel de trecere, unde abia de aveau loc două platforme de transport una lângă alta.

— Ei, l-au mai amenajat și ei puțin, dacă tot își duc veacul în colțul ăsta sinistru de univers.

Soldatul îi puse o mână pe umăr, oprindu-l.

— Nu înțeleg jocul. Iar ceea ce nu înțeleg, nu-mi place.

— Pentru Dumnezeu, Ikky, e vorba numai de un parc!

— E vorba de mai mult, detectivule. Pe Marte, unde au spațiu fără limite, ca să se dezvolte urbanistic, coloniile lor sunt la limita supraviețuirii, iar confortul este destul de aproape de pragul minimal. De 30 de ani, coloniști pe Planeta Roșie ajung numai cei care fug de pe Therra, ca să nu-și plătească datoriile, și deținuții care aleg să-și facă restul de pedeapsă acolo. Iar pe satelitul ăsta răpciugos dau de un lux incredibil. Cred că am face mai bine să ne grăbim, să ajungem la ghidul ăla, cum naiba ai zis că se numește...

— Nuwara Ellya.

Dădu din cap și își înfipse ambele mâini în buzunarele salopetei.

— Nuwara Ellya, repetă. Unde am mai auzit eu numele ăsta?

Se răsuci brusc și-l pocni cu toată puterea peste față.

— Ce mama dracului faci? zbieră Landrey cu gura plină de sânge.

Soldatul icni și îl pocni din nou, cu palma stângă. Capul îi zbură în direcția opusă și trupul îi căzu la pământ, printre două ferigi. Dar Ikky Ventura îl ridică de jos și-l izbi din nou peste buzele crăpate.

— Trezește-te, idiotule! Deschide ochii și revino în lumea reală, altfel ne omori pe amândoi!

— Termină!

Palmele îi izbiră pe rând obrajii și ochii i se umplură de lacrimi.

— Trezește-te! urlă celălalt, zguduindu-l de umeri.

Undeva, în adâncurile vegetale, îndepărtat ca într-un vis cleios, prinse să urle o sirenă de evacuare.

— Murim! gâfâi Ikky. Deschide ochii, mușcă-te de buze, ține-ți respirația... fă dracului ceva și TRE-ZEȘ-TE-TE!

Landry simți că aerul pe care-l respira cu greutate avea un gust uleios. Închise ochii și se gândi că nimic din ceea ce i se întâmpla nu era adevărat.

— Gata, e-n regulă, camarade.

Deschise ochii. Se găseau în sala presurizată, cu costumele colorate fixate pe suporții de pe pereți. Ikky stătea aplecat deasupra lui și îi ștergea buzele de sânge cu un prosop de hârtie, întinse brațele și îl împinse departe de el.

— Stai departe de mine, ticălosule!

Soldatul se ridică în picioare și își frecă mâinile cu șervetul mototolit.

— Nu fi prost, Raymond Western Landrey, tocmai te-am salvat de la moarte.

— Credeam mai degrabă că m-ai măcelărit.

— Consilierul tău a avut dreptate: a fost infectat. Nu vom ști niciodată când gândește pentru noi și când pentru stăpânii virusului. De data asta, am avut noroc că ți-a construit o realitate alternativă neconcordantă cu mediul. Data viitoare, s-ar putea să nu mai reușesc să-mi dau seama care este cea adevărată și vom rămâne pentru totdeauna în ficțiunea aia.

Landrey se ridică în picioare, clătinându-se. Costumele de pe pereți atârnau flasce și doi monitori de temperatură și mișcare bâzâiau încetișor, la capetele rândului.

— Se întâmplă ceva... spuse, cu limba umflată abia mișcându-i-se în gură.

— Se întâmplă că există cineva care vrea să ne oprească să ne întâlnim cu ticălosul ăla de Hata. Asta se întâmplă. Iar tentativele următoare vor fi din ce în ce mai sofisticate. Ce-ți amintești, din ceea ce ți-a spus consilierul?

Se sprijini cu umărul de unul din costume și se gândi. Einstein... marea... norii albi...

— Groapa Caloris, bâigui. Acolo cred... că ar trebui să ajungem. Există cineva... un șofer de taxi... care ne așteaptă.

— Nuwara Ellya, spuse încet soldatul.

— Nuwara Ellya, repetă detectivul. Cred că e o stație de taxiuri, în apropiere.

— Ar fi cazul să ne grăbim, dădu din cap celălalt. Până nu intri într-o altă realitate alternativă. Din păcate, stările astea vor fi din ce în ce mai frecvente.

Ikky Ventura întinse palma dreaptă și izbi cu ea într-un buton roșu, aflat în mijlocul unui cerc albastru, lângă ușa de interior. Aceasta sâsâi subțire și se deschise. În față, era o sală mare și goală, o cavitate polisată în piatră, fără alt mobilier decât o serie de lumini de proximitate, care se aprindeau, ori de câte ori detectau mișcare sau căldură în preajmă. Drept în față, sala se bifurca într-un teu disproporționat, în stânga oprindu-se într-un șir de scări metalice, care cobora spre adâncuri, iar în dreapta transformându-se într-o pistă înclinată, din fibră de sticlă,

armată cu plasă de vanadiu. Pe pistă, odihneau, pașnic, patru tuburi opace, cu o literă T uriașă, pictată pe partea dinspre ei.

— Încearcă să nu adormi, îl îmboldi, Ikky, împingându-l în față cu degetele făcute pumn.

Pe platformă, taxiurile somnolau pașnic, tresărind când și când sub apăsarea electricității statice din jur. De sub tubul cel mai îndepărtat, ieșea o pereche de picioare, încălțate în cizme roșii, încheiate la șold. Soldatul îl apucă de cot, oprindu-l, și apoi trase un șut în cizma de alături.

— Cine mama dracu'...?

Platforma pe rotile alunecă pe lângă ei și bărbatul culcat pe spate se ridică de pe ea dintr-un salt. Ykky Ventura îl înșfacă de gât și-l ridică o palmă de la sol. Rămasă fără greutatea bărbatului, platforma se ridică oblic spre tavan și rămasă lipită de una din gurile de aerisire.

— Tu ești Nuwara Ellya?

— Lasă-mă... jos... gemu bărbatul, încercând, fără succes, să desfacă degetele încleștate.

— Numai după ce răspunzi la întrebare.

— Eu... sunt, fir-ar al dracului... să fie!

Soldatul îl lăsă pe platformă, dar nu încetă să-l strângă de gât.

— Avem o cunoștință comună. Numele lui Nubblar Delgado îți spune ceva?

Nuwara Ellya holbă ochii cât cepele, apoi hârâi un fel de „da" printre buzele vinete.

— Ei bine, consideră că tocmai am făcut prezentările.

Ventura desfăcu degetele și celălalt căzu cu încetinitorul spre podea, sub apăsarea simulacrului de accelerație gravitațională generată de platformă. Detectivul se aplecă deasupra lui și îl ajută să se ridice. Nuwara Ellya avea o față îngustă, nas ușor coroiat și o barbă aspră, nebărbierită de mai multe zile, pe amândoi obrajii. Îl lovi peste mână și se sprijini de zid, străduindu-se să-și revină.

— Ai instrucțiuni speciale în privința noastră. Ventura pufni printre buze, disprețuitor. Trebuie să ne duci în craterul Caloris.

— De unde știi tu, umflatule care sunt instrucțiunile mele?

Timp de un minut întreg, nimeni nu mișcă niciun mușchi. În astfel de împrejurări, un minut poate părea la fel de lung cât o zi de post. Dacă Landrey inspirase fie și măcar o dată, asta în mod

sigur fusese în cea mai deplină taină. Apoi brațul de un stânjen al lui Ikky Ventura se săltă cu încetinitorul și se mișcă în direcția căpățânii acoperite cu păr cânepiu, în care sclipeau picături de fosfor cosmetic. Lui Nuwara i se mijiră ochii, dar nu apucă să se ferească. Barosul căzu necruțător și bărbatul ajunse în poziția în care îl găsiseră la început. Numai că, de data asta, se găsea alături de tubul cenușiu al taxiului.

— Cred că e...

Ventura se răsuci brusc către el și își duse un deget la buze. După care se aplecă, săltă trupul moale pe umăr, făcu doi pași până lângă cea mai apropiată ușă glisantă și apăsă butonul de pe capac. Ușa se trase într-o parte, dezvăluind interiorul taxiului: patru scaune cu spătare la orizontală, pentru pasageri, și un scaun răsucit cu fața spre clienți și sprijinit de un bord în formă de semipotcoavă. Soldatul îl trânti pe șoferul leșinat pe unul din scaune, îi fixă încheieturile mâinilor cu o pereche de cătușe, apoi îl împinse pe alt scaun pe Landrey, iar el se lăsă să cadă cu toată greutatea în cel al conductorului.

— Ține-te bine, spuse și ridică degetul arătător. Nu e prea inteligent ceea ce urmează să facem, dar atât putem, pe moment.

Coborî degetul și apăsă pe tasta de presurizare. Prin duzele fixate în podea, aerul, îmbogățit cu azot, începu să intre cu putere, comprimând atmosfera. Landrey își duse mâinile la urechile care începuseră să îi pocnească, apoi, simțind tremurul accelerat al podelei, luă în brațe spătarul din fața sa și îl strânse cu putere. Presiunea din timpane deveni încă și mai puternică.

— Bine ați venit la bordul taxiului Venter II! se auzi o voce plăcută, aproape caldă. Deoarece nu detectez prezența conductorului în scaunul personal, iar dumneavoastră doriți să efectuați o călătorie cu acest mijloc de transport, vă rog să apăsați, pe bordul care se va lumina în albastru peste cinci secunde – Butonul 1, pentru o călătorie în interiorul lui Phobos-America; Butonul 2, pentru o călătorie în exteriorul lui Phobos-America. După selectarea butonului adecvat, o hartă cvadridimensională vă va ajuta să vă orientați mai ușor, în direcția dorită. În cazul în care, din motive obiective, conductorul nu poate pilota acest sistem-Taxi, plata o veți efectua înainte de coborâre, printr-una din cele trei proceduri standard, comune la nivelul întregului Sistem Sol. Vă mulțumim

că ați ales taxiul Vender II și vă dorim o călătorie cât mai confortabilă.

— Trebuie să ne mișcăm repede! strigă soldatul și apăsă butonul 2.

Imediat, între el și Landrey se ridică o ceață verzuie, care se învârteji în mai multe direcții, sfârșind prin a se transforma în trasee pulsatorii, care urcau și coborau peste crestele zimțate ale satelitului.

— Ce? strigă el, încercând să înlăture cu o mână ceața verzuie.

— Așa cum ai auzit. Trebuie să ne mișcăm repede. Dacă reușim să ieșim la suprafață în mai puțin de două minute, avem o șansă bună să ajungem acolo unde ne dorim.

Taxiul zvâcni drept în sus, prin tubul vertical, atât de repede, încât Landrey aproape că-și reteză limba. După ce Ikky îi paradise fața, acum se lucra puternic și la distrugerea interiorului. Pe măsură ce urca prin tub, o linie galbenă, șerpuitoare se desena atât în urma punctului roșu, care reprezenta taxiul, cât și înaintea lui, conturându-se ca traseu. Ieșirea urma să se facă prin Gura Iadului Negru, o fosă de cinci metri în diametru, acoperită cu barele de vanadiu ale unui grilaj triplu, care se retrăgea, pe măsură ce taxiul se apropia de el. Ultima rețea dispăru în tecile de metal din stâncă, iar cilindrul ieși din coridorul întunecat și începu să se aplece, lent, la orizontală.

— Ce naiba face?! se miră Landrey, încă strângând spătarul între brațe.

— Se poziționează pe direcția șinei magnetice, răspunse bărbatul cu nas coroiat, deschizând larg ochii și încercând rezistența cătușelor care-l țineau atașat de scaun. Nu i-ați introdus nicio comandă, deci va face turul turistic al suprafeței, acoperind o lungime de 298 de kilometri, în aproximativ șase ore.

— Dumnezeii mă-sii! înjură gros Ventura și-și răsuci trupul masiv către prizonier. Fă-l să se îndrepte către craterul Caloris!

— Va ajunge și acolo, mai devreme sau mai târziu, depinde pe ce rută o va apuca la bifurcația Ontario. Își întoarse capul și se uită calm, neclintit, fără pic de amuzament, la figura concentrată a lui Ventura. E clar că nu ai mai mers niciodată cu un taxi-capsulă, soldat, și că habar nu ai să-i setezi comenzile. Dezleagă-mi mâinile și vom vedea ce se poate aranja.

— Nu mi se pare cel mai bun moment pentru a face asta, clătină celălalt din cap. Cunoști prea multe lucruri despre mașinăria asta, pentru ca să putem avea încredere în tine. Îmi spui ce trebuie să fac și execut eu.

Nuwara Ellya clătină din cap, cu încăpățânare.

— Va trebui să riscați. Altfel, veți vedea craterul Caloris la ora la care consideră taxiul că trebuie să ajungă și numai din partea dreaptă a sa. Să nu vă închipuiți cumva că o să oprească acolo.

Ikky Ventura își frecă bărbia cu dosul palmei stângi. Firele aspre ale bărbii țepoase pârâiră ușor, din cauza electricității statice.

— Stau quo, spuse el încet. Ne-am cățărat pe cel mai al dracului punct mort din colțul ăsta de Univers și nu știm cum naiba să mai coborâm. Ai vreo părere, detectivule?

Raymond Western Landry îl privi fără nicio expresie. Apoi întinse o mână și își îndoi degetul arătător, într-o mișcare repetitivă. Soldatul anulă centura de protecție și trupul i se ridică încet în aer. Împinse cu putere în speteaza scaunului și ajunse lângă el, în câteva clipe.

— Ce dracului a fost în capul tău, atunci când l-ai pocnit? întrebă Landrey în șoaptă, aproape fără să miște buzele. Nu puteai să-i ceri, foarte omenește, să ne ducă acolo unde trebuie să ajungem? Era nevoie de pumni?

Ikky lăsă aerul să-i iasă încet din plămâni. Își apropie buzele de urechea lui.

— Îl știu pe tip, bombăni foarte încet. E cel din spatele recepției, de la hotelul Canadian Head, numai că și-a schimbat culoarea părului și a pigmentului pielii. Dar compoziția respirației nu se poate modifica decât cu condiția să renunți la plămânii tăi naturali.

— Adică? se strâmbă Landrey, nescăpându-l din ochi pe șofer. Ce vrea să însemne asta?

— Că ne găsim proiectați într-o altă realitate alternativă. Sau așa cred, nu mai pot să știu precis. Dacă sunt construite mai mult de trei, simultan, simțurile sfârșesc prin a intra într-o completă stare de confuzie.

— Și… ce soluție propui?

— Să ajungem, într-o realitate sau alta, la craterul Caloris. Și să vedem ce se întâmplă acolo.

Landrey își șterse fruntea cu dosul palmei. Reflectă un moment, apoi își întoarse din nou ochii spre prizonier.

— De ce nu l-ai ucis din prima?

— Cred că vreau să schimbăm regula jocului. Iar pentru asta am nevoie de un prizonier, nu de un mort.

— Aha!

Exact atunci taxiul se zgudui puternic și axa sa se reorientă către verticală. O alarmă prinse să piuie speriată pe bord și vocea calmă și caldă a speakerului automat îi rugă să se așeze și să-și pună centurile, deoarece sistemul de călătorie extern avea să sufere câteva modificări, datorită impactului câtorva meteoriți asupra șinei magnetice.

— Ține-te bine! strigă Ventura apucând spătarul între bicepșii uriași. Dacă n-avem noroc, vreau să știi că m-am distrat bine în compania ta, Landrey. Și să ridici cât mai sus feștila, să o văd și eu prin Marele întuneric, să nu mă rătăcesc.

***

Constelația cruciformă, de mici dimensiuni, a Aquilei se întindea pe o latură a V-ului pe care-l făcea hubloul pătrat al taxiului cu meridianul locului. „Vulurul zburător”, în araba veche. Raymond Western Landrey se holba prin stratul optic al compozitului plastic, căutând-o involuntar pe Altair, în timp ce se întreba câte milioane de arabi locuiau acum în coloniile acoperite din deșerturile de rigolit. Renunță și își coborî privirile către planeta uriașă, aflată la mai puțin de 7000 de kilometri dedesubt. Phobos, cel mai mare dintre cei doi sateliți naturali ai lui Marte, arunca o umbră minusculă, dar perfect vizibilă, pe suprafața accidentată și bântuită de furtuni a planetei. Detectivul își spuse că, dacă s-ar fi ridicat în picioare, umbra lui ar fi apărut și ea, îngroșând-o pe cea a satelitului.

Răsuci capul și se uită prin hubloul din spate. Taxiul tocmai termina uriașa buclă pe care șina magnetică o făcea pe spinarea lui Stickney, considerat cel mai mare crater de impact de pe un corp cosmic de dimensiunile lui Phobos. Se îndreptau spre crevasa Asaph Hali, care realiza o incizie adâncă de aproape 200 de metri și lungă de peste 14 kilometri în piatra dură, neagră și sclipitoare, sub tatonările orbitoare ale reflectoarelor. Odată cu înființarea Coloniei Satelitare Phobos-America, în anul

80 EC, inginerii locali proiectaseră și construiseră trei poduri peste Asaph Hali, cel mai mare având deschiderea de aproape 800 de metri.

La capătul dinspre vest al podului, se înălța construcția cea mai futuristică pe care o văzuse Landrey vreodată: un pilon din crom-vanadiu, înalt de peste 1200 de metri, în jurul căruia spirala un fir de tracțiune, care făcea să urce sau să coboare un lift de forma unei picături de apă. De parcă crevasa însăși ar fi plâns o lacrimă; din cauza impactului, iar lacrima aceea urca și cobora, nevrând să părăsească obrazul pe care își săpase durerea. Iar în vârf, ca un apogeu al delirului constructiv, o platformă de lansare către Marte! Doritorii de senzații tari îmbrăcau un exoschelet dintr-un material care imita structura chitinei insectelor, își luau avânt și se aruncau în cerul lui Marte. De la înălțimea de 7000 de kiometri, un corp uman ar fi făcut, probabil, câțiva ani buni până la sol. Dar, după ce se sătura de plutit în imponderabilitate, zburătorul acționa unul din sistemele de pilotare ale costumului, care-l transforma într-un fel de om-proiectil și traversa foarte subțirea atmosferă marțiană în aproape o zi și o noapte. La 12 kilometri altitudine, costumul se desfășura în jurul său, devenind un balon cu heliu, care-l cobora pe călătorul său, într-o buclă amplă, în direcția celui mai apropiat punct de lucru uman sau Colonii. Zburătorii fricii, cum fuseseră botezați, după semnificația din limba greacă a denumirii satelitului, organizau la fiecare patru ani o Olimpiadă a Salturilor, pregătindu-se, mai mult sau mai puțin în secret, pentru aventura joviană.

În cele din urmă, impasul fusese rezolvat într-o manieră neașteptată. Einstein se înființase la locul său obișnuit din colțul ochilor și ciocănise cu degetul într-o ușă imaginară. Părea de-abia trezit dintr-un somn zbuciumat, cu părul vâlvoi și pungi negre sub ochi. Dar, cel puțin, era îmbrăcat decent și ținea între degete un pix din plastic, dintre acelea care se fabricaseră cu miliardele, înainte de Era Cosmică. Îi spusese că era gata să preia el conducerea taxiului, deoarece structura neurală a acestuia avea mufe chimice, permițând accesul la sistemul ei de comandă. Singurul lucru pe care trebuia să-l facă Landrey era să obțină puțină transpirație de pe pielea conductorului său.

— Povestea asta are mai multe fațete, decât pot să văd eu în momentul acesta, clătinase Ikky din capul său mare.

— La ce te gândești?

Soldatul ridicase din umeri, uitându-se gânditor la chipul îngust, cu priviri batjocoritoare, al lui Nuwara Ellya.

— Există trei posibilități majore și, probabil, o duzină minore. Prima, ar fi să ne găsim într-o altă realitate paralelă; în cazul acesta, indiferent dacă șobolanul ăsta rămâne legat sau preia conducerea taxiului, nu vom ajunge nicăieri și vom efectua, la nesfârșit, plimbări prin acest spațiu închis.

— Bucla de histerezis a energiilor închise.

— Poftim?

Landrey clătinase din cap și-i făcuse semn să continue.

— A doua ar fi să ne găsim în realitatea adevărată, dar să nu reușim să ajungem în craterul Caloris la timp, fie din cauza taxiului, fie din aceea a conductorului. Nu putem să avem nici încredere și nici control deplin asupra niciunuia dintre ei. În fine, cea de-a treia presupune să nu avem încredere în niciunul dintre ei și să apelăm la serviciile *consilierului* tău. Așa cum a propus chiar el. Cine poate garanta însă că Einstein ăla nu este, în continuare, afectat de virus și că ne va conduce unde vrem noi?

— Avem vreo opțiune mai bună?

Ykky Ventura se strâmbase, apoi buzele i se încrețiseră într-un rânjet.

— Nu-ți ascund că situația putea să fie chiar mai proastă decât acum. Cel puțin, conform statisticii, ar trebui să credem că suntem pe o buclă de normalitate aparentă. Deci, da, să-i dăm crezare Cezarului și să ne pregătim pentru tot ce poate fi mai rău.

Și scosese un pumnal cu vârful ușor curbat și cu mânerul format dintr-o mulțime de bucle metalice răsucite. Răzuise cu el o bucată de piele de pe fruntea conductorului, sub privirile de gheață ale acestuia. Landrey își întinsese pe degetul arătător sebumul aproape opac, după care atinsese spațiul de pe bord, desemnat drept mufă chimică de Einstein.

În mai puțin de un minut, taxiul începuse operațiunile de frânare, apoi se oprise definitiv, nu departe de marginea crevasei. Balize roșii și albastre, fixate din două în două sute de metri, pe stâlpi din bazalt fasonat, desenau o ireală hartă a nimicului, în fața lor. În timp ce se uita la ciudata linie de lumină, Einstein se materializă înaintea sa și ciocăni în hublou. De fapt,

realiză Landrey, după o clipă, bătea cu încheietura degetului arătător în retina sa, pe care se reflecta imaginea micșorată și răsturnată a hubloului.

— Stai jos, îi spuse Landrey. S-ar putea să obosești. Au fost atâtea de făcut în ultima vreme.

Bătrânelul făcu vreo două mișcări de dans și îl amenință cu degetul, ca pe un copil neascultător.

— Sarcasmele tale nu mă pot atinge, o, prea bunule Stăpân. Iar Măreția Ta știe prea bine asta. Atunci de ce se mai chinuie să mă împroaște cu ele?

— Poate vrei un pumn în nas.

Bătrânelul se trase un pas înapoi și își trecu mâna prin păr, încercând să-l dea pe spate.

— Hai că aici m-ai avut. Habar n-am ce vrei să zici. Cum ai putea tu să-mi dai un pumn? Poate numai să-ți construiești un alter-ego pe măsura mea și să-l trimiți după mine, prin cristalin, ha-ha!

— Nu mai bate câmpii. Opțiunile noastre temporale sunt extrem de limitate. La dracu', de fapt nu prea avem opțiuni!

— Scuză-mă, domnu' Landrey, te rog. Își frânse mâinile, spășit. De ceva timp, reușesc să-mi dau mereu în petec, cred că au rămas ceva sechele de la virusul ăla nenorocit. Fir-ar al naibii să fie, tu ești un stăpân de treabă și nu meriți un asemenea tratament din partea mea.

Raymond Landrey ridică brațul, încercând să oprească avalanșa de cuvinte și de mormăituri.

— Îmi poți spune ce se întâmplă acum? De ce naiba ne-am oprit aici, la mai bine de 5 kilometri de Craterul Caloris?

Einstein își vârî un deget în gură, apoi îl săltă în sus, parcă dorind să vadă din ce direcție bate vântul. Apoi dădu mulțumit din cap, întinse brațul în stânga sa și trase de pe un sertar invizibil, de deasupra capului, un scaun pliabil, din pânză cadrilată, îl desfăcu, se așeză și își lungi picioarele, cu un oftat de ușurare. Abia atunci detectivul remarcă faptul că bătrânelul era încălțat cu papuci cenușii de dril, cu talpă de lemn.

— Reumatismul și artroza, gemu el, cu glas dogit. Așa deci... să lămurim cum e cu Craterul Caloris.

Se scotoci în buzunarul de la piept al jiletcii și scoase o hârtie ușor mototolită. O îndreptă pe genunchi cu dosul palmei, apoi o apropie de ochii săi miopi și citi:

— Aici scrie că acest domn, Nuwara Ellya, pe care-l țineți prizonier, este o clonă completă, a unui anume Johann Frederick Griffith Mendel. Îți spune ceva numele ăsta?

Landrey se simți, brusc, amețit. Se răsuci către hubloul pătrat și își sprijini palmele transpirate de el. Pe fundalul roșcat al lui Marte, uriașul pilon din crom-vanadiu sclipea asemenea unui vârtej întunecat, crescut în ochiul soarelui. Cum ar fi fost să fugi pe diagonala platformei, să capeți energia de impuls necesară și să te arunci în gol? De fapt, nu chiar în gol, realiză bărbatul, în timp ce inima-i bătea nebunește, deoarece chiar și fără o linie a orizontului Phobos avea întreg cerul marțian deasupra lui. Să te arunci în cer...

Înghiți în sec și-l privi pe Ikky Ventura. Soldatul stătea așezat cu un picior peste o treime din bord și părea că se amuză, jucându-se cu vârful curb al pumnalului. Pentru el trebuie că prealungul timp subiectiv pe care-l petrecuse cu consilierul nu însemnase mai mult de câteva clipe.

— Johann Frederick Griffith Mendel, spuse cu glas tare. Ai auzit de el?

Celălalt ridică privirile și lăsă cuvintele întrebării să plutească leneșe prin aer. Apoi puse pumnalul alături, cu mânerul spre el.

— Mă întreb cine nu a auzit... Prima clonă umană, realizată direct în formă adultă. Este o informație de uz comun, o găsești pe orice platformă de acces. Ce este cu el?

— Se pare că Nuwara Ellya este o clonă completă a lui. Nu că asta ar avea neapărat o anume semnificație.

— La dracu’! șuieră soldatul, după care liniștea cuprinse întreg taxiul.

Landrey putea să jure că Nuwara Ellya pălise.

— O clonă completă, cum naiba de nu m-am gândit la asta? Așa se explică prezența lui și la recepție. O clonă completă... Asta înseamnă că prostul ăsta este un simplu executor. Habar nu are detaliile acțiunii. Oricum, Mendel ăla... În fine, e o poveste tare veche. Și neterminată.

Înșfăcă pumnalul.

— Să încercăm s-o terminăm acum. Landrey îl apucă de braț.

— Ce este cu Mendel?

— Mai multe, răspunse celălalt mânios și se smuci, încercând să scape. Dar gravitația foarte mică îl proiectă către tavanul taxiului, de care se lovi cu umărul. Originalul a dispărut, dar

armata a păstrat matrița genetică și a fabricat clone cu miile. Oriunde a fost nevoie de vieți de sacrificiu, a pus aparatul să scoată câteva copii. Așa că nu mai contează dacă-i stingem feștila încă uneia dintre ele. Dă-te la o parte!

Se împinse în tavan și reveni cu viteză către omul încătușat. Landrey observă că acesta nu făcu nicio mișcare, ca să se ferească.

— Ba contează! țipă cât putu de tare Einstein, sărind din scaun și lovind cu pumnii săi minusculi în aer. Soldățoiul ăla e sărit de pe fix! Nuwara Ellya este chiar clona originală a lui Johann Frederick Grifflth Mendel, cea mai bogată persoană aumană din Sistemul Sol, singura entitate nestatală cu care Imperiul Catolic Hispano-German a încheiat vreodată un tratat de alianță.

— Asta este o nebunie! urlă detectivul, la rândul său, fără să știe dacă o făcuse pentru urechile lui Ventura sau pentru cele ale lui Einstein.

Își repezi trupul, oblic, peste acela al conductorului, acoperindu-l pe trei sferturi. Ventura își feri pumnul în care ținea arma, dar îl izbi cu pieptul, atât de puternic, încât se rostogoliră amândoi, încleștați unul de altul, până în celălalt colț al capsulei taxiului.

Apoi soldatul ridică pumnul și îl izbi peste față, cu toată puterea. Landrey scuipă și picăturile minuscule de sânge se împrăștiară pretutindeni în jur, plutind asemenea unor sisteme planetare în miniatură. Își duse mâna la gură și își pipăi buza sfârtecată. Șocul fusese atât de puternic, încât nu simțea absolut nicio durere. Vru să scuipe din nou, dar nu apucă să o facă. Ventura îl izbi cu capul în maxilar și trupul îi zbură într-o parte. Se lovi de o stație de răcire și se rostogoli până în dreptul sasului de intrare în taxiu.

Dincolo de hublou, imaginea cumva triunghiulară a lui Deimos se mărea cu fiece clipă și lui Landrey i se păru că zărește cu ochiul sănătos bazinul uriaș al craterului Madan, dar diametrul unghiular al celuilalt satelit marțian se schimbă și o strălucire blândă umplu interiorul capsulei. Încercă să ridice capul, ca să vadă unde se găsea celălalt, dar nu mai apucă: două mâini ca niște lopeți i se încleștară de gât și strânseră cu atâta putere, încât crezu că-și aude vertebrele pârâind. Se zbătu

să scape, dar mâinile nu găsiră niciun punct de priză. După aproape un minut, pâcla roșie pe care o percepuse încă de la început la limita vederii interioare năvăli ca o ceață adevărată pe autostradă, într-o zi umedă de noiembrie, din vechea Anglie.

Dumnezeule! se înfiora. Cum de se putea gândi, chiar în clipa morții, la ceva atât de îndepărtat în spațiu și timp, cum era Anglia din epoca reginei Elisabeta a II-a?

***

— Deschide ochii, Western. Avem treabă.

Bărbatul ascultă și clipi. Fața îngustă, cu nasul coroiat aproape lipit de al său, a lui Nuwara Ellya, aștepta neclintită.

— Ia o gură mare, West.

Fața celuilalt se ridică puțin și între ei apăru un recipient metalic, foarte plat, care se înclină spre buzele sale. Sorbi, tuși, scuipă și sorbi din nou. Alcoolul tare îi amorți imediat interiorul gurii și durerea din limba rănită aproape îi dispăru. Apoi resturile diafane de ceață se evaporară și Landrey reuși să vadă întreaga cabină a taxiului. Nu erau decât ei doi.

Ei doi.

— Și Ventura?

Degetul arătător de la mâna dreaptă a lui Ellya arătă spre hubloul pătrat, dincolo de care chipul vag rozaliu al lui Deimos aproape că dispăruse din peisaj.

— Nu înțeleg. Vocea îi era gâjâită și gâtul îl ustura parcă și mai tare de la alcool. Cum a... ajuns acolo?

Ellya se ridică în genunchi. Scoase o bucată de tutun dintr-un buzunar al salopetei, o vârî în gură și începu să mestece, cu privirea goală de orice expresie.

— Taxiul ăsta... ca orice taxi are tot felul de trape, pentru tot felul de situații neprevăzute. Câteva dintre ele sunt cuplate la un aspirator de mare putere. Când consilierul tău m-a eliberat din cătușe, am apăsat pe tasta celui mai apropiat vacuum și vuuum! Te-am scăpat din mâinile lui, exact la timp.

— Cum naiba a putut să te elibereze din cătușe un program, care rulează în interiorul capului meu?

— Ei, asta era problema, spuse conductorul și își trecu mâinile prin păr. Omul e făcut să uite mereu câte ceva, nu-i așa?

Ai uitat că ți-a cerut o anume amprentă chimică, cu ajutorul căreia a preluat parțial controlul taxiului.

— A... a murit?

Nuwarra făcu un semn către hublou.

— Cine, soldatul? Evident că nu. Consilierul ți-a spus, doar, că jumătatea inferioară i-a fost complet protezată. Este un hibrid, domnule Western, un semicyber, care-și poate încetini funcțiile vitale, în situații critice. Spațiul exterior nu reprezintă mai mult pericol pentru el decât ar face-o pentru un mecanic droid. Acum, s-a agățat cu o clemă de bara de protecție a taxiului și te așteaptă să ieși.

Detectivul își pipăi gâtul și, găsindu-l în regulă, se ridică în fund. Interiorul capsulei se mișcă odată cu el. Clipi și totul reveni la normal. Se uită gânditor în direcția celuilalt.

— Aș putea să aflu cine ești, cu adevărat?

Nuwara Ellya îi făcu cu ochiul și scuipă pătrățelul maroniu de tutun pe podea, chiar alături de el.

— Și dacă aș fi ceea ce ți-a spus consilierul tău? O clonă completă a lui Johann Frederick Griffith Mendel?

— Straniu loc pentru a amplasa o clonă, se strâmbă Landrey și se ridică în picioare. Ce poate să facă o clonă, într-un loc atât de mort, cum este portul spațial al unui satelit de la capătul lumii?

— Poate să aștepte o anume persoană? sugeră Ellya și se așeză în scaunul de pilotaj.

— Ce prezintă atât de important persoana subsemnatului, încât să merite atâta efort și atâta cheltuială?

— Poate un anumit profil al matriței de identitate.

— Haida-de! Ce fel de profil o mai fi și ăla, dacă mi-a fost furat, iar acum port în mine o identitate falsă?

— Nu o identitate, ci o matriță goală. Care așteaptă să fie umplută cu o identitate. Ellya își frecă bărbia nerasă și chicoti. Recipientul ăsta, îl vezi? Dacă e gol, rămâne doar un vas pentru transportat lichide sau gaze. Dacă e plin, devine o sticlă. E timpul să devii o sticlă, domnule Western. Să te transformi în personalitatea pentru care ai fost programat.

— Părerea mea contează?

Conductorul își strâmbă buzele, într-un fel de rânjet sardonic.

— De ce ar conta?

— Am întrebat și eu... Și cine ar trebui să devin, dacă-mi este permis să întreb?

— Oricum, o să afli, după ce procesul de transferare din interiorul dumitale se definitivează. Așa că nu văd ce rău s-ar putea petrece, dacă asta s-ar întâmpla cu o clipă mai devreme. Vei fi exact omul pe care-l cauți să-i înmânezi documentul, domnule Western. Adică, Andrea Silvermood-Hata.

Landrey simți că îi transpiră palmele. Ezită și aruncă o privire scurtă prin hublou. Turnul se profila în același loc, asemenea unui deget acuzator îndreptat spre obrazul lui Marte.

— Mai exact, ce vrea să însemne asta?

Și Nuwara Ellya îi povesti totul. O istorie atât de veche, încât aproape că împlinea veacul. Și atât de necunoscută, încât își permitea să rescrie întreaga epopee umană a colonizării Spațiului Sol.

Andrea Silvermood-Hata nu existase niciodată.

Era un personaj fictiv, apărut odată cu tehnica implantării matrițelor de identitate. Fusese inventat de către Johann Frederick Griffith Mendel, la 20 de ani după ce înțelesese că viața primei clone umane printre oameni continua să rămână un coșmar greu de imaginat pentru un cetățean oarecare al Sistemului Sol: permanente teste medicale, permanente prelevări de material genetic pentru realizarea altor serii de clone, spitalul-fortăreață din adâncurile lui Niobe, armata de cyberi, de bioți și de protezați care lucrau cu el... pe el... În el...

Când Soto Caribay Sahagun inventase matrița de identitate, permițând astfel migrarea structurii de bază a unei personalități într-un corp disponibil, iar una dintre ele ajunsese în spital pentru a fi experimentată pe el știuse că iadul căpătase undeva o margine. Reușise să se depoziteze într-un cyber transplantat peste un trunchi uman și fugise mai întâi pe Dione, apoi pe Therra și, în sfârșit, găsind un corp uman aflat în comă indusă, reușise să se transfere în el și să se înroleze în Forțele Spațiale ale Federației. Luase parte la câteva bătălii minore pe Marte, pe Phobos și în sistemul lui Jupiter, după care reușise să evadeze, într-un port proaspăt înființat, pe Oberon. Găsise înțelegere pentru planurile sale de îmbogățire rapidă printre alți rătăciți ce-și făceau veacul prin crâșme și, după ce furaseră o șalupă de salvare, amarată în docuri pentru reparații minore, dăduseră primele lovituri piraterești, lucrând aproape exclusiv în zona

Oberon. Apoi capturaseră un remorcher plin cu corindon și putuseră să-și cumpere un vas de linie.

Raidurile sale în microsistemul jovian apoi în Centura Marțiană deveniseră repede cunoscute și umpluseră întreaga lume spațială de spaimă, încântare și adrenalină. Administrația pusese un premiu formidabil pe capul sau, dar și pe acelea ale locotenenților săi, însă nici asta și nici patrulele care pândeau permanent în diferite puncte ale traseelor de transport nu duseseră vreodată la ceva.

— Asta pentru că nimeni nu ținea, cu adevărat, cu puterea, domnule Western. Dintotdeauna, au existat oameni care s-au împotrivit centralismului fie și numai din simpla plăcere de a o face. Așa că nu rămânea decât ostneala de a-i descoperi. Or, o societate în plină expansiune mizează în mare parte tocmai pe aventurieri, pe drogați, pe oameni fără căpătâi... Într-un cuvânt, pe cei care pot fi cumpărați numai fluturându-le pe sub nas ideea de aventură și recompensă.

În glas, Landrey distingea un dispreț abia reprimat.

— În fine, s-au descurcat cât de bine au putut. Nu le-a fost ușor să știe ce să facă. Dar au făcut. Consider însă că am spus însă destule despre mine.

— Despre ce vrei să vorbim?

— Despre tine și despre ce va trebui să faci de acum înainte. Chestii din astea. Minore, dar importante.

Detectivul se aplecă deasupra hubloului și suflă peste plasticul optic securizat, apoi așteptă să dispară aburul.

— Mi-ai spus că părerea mea nu contează. Atunci nici ce gândesc eu nu contează. Aștept, deci, instrucțiuni.

Dădu din cap, în semn că era de acord și apăsă câteva taste de pe bord. Taxiul se animă și începu să bâzâie.

— Gândurile sunt numai semne ale reflexului pe care exteriorul le are asupra interiorului. Tu ești o personalitate în devenire, Western. O personalitate care a semnat Soluția Mnezică în acest scop: pentru a păstra recipientul perfect gol, fără niciun fel de reziduuri, în fața personalității care-l va umple. Pentru tine, în aceste clipe, nu există exterior și nici reflexii asupra lui. Ce crezi că simți, mai exact?

Landrey se strâmbă, surprins. Chiar era suprins? Oricine putea mima surprinderea, își aminti.

— Cred că am nevoie de un mediu nou, spuse el. Nu neapărat interesant, numai necunoscut. Un loc fără asocieri. În care să fiu singur de tot. Un recipient gol, da, asta sunt. Iar recipientele nu au simțăminte, nu crezi?

— Vei avea un mediu nou, promise celălalt. Totuși, undeva, în adânc, cel care adoarme acum pentru a-i face loc adevăratului posesor are întrebări fără răspuns. Cred că îi sunt dator cu niște răspunsuri. Mesteci tutun?

Detectivul clătină din cap.

— Păcat. Ți-aș fi oferit ultima bucată. Știi, în genele mele și ale tale, există o secvență din personalitatea unei populații de indieni, seminolii, care au populat cândva un continent terestru. Ei obișnuiau să facă un cadou celui pe care voiau apoi să-l trimită la zeii lor sălbatici. Așa că voi mesteca eu ultima bucată și voi considera că tu ai acceptat ofranda.

Ideea unui Imperiu care să se opună forței expansioniste a unei adminstrații therriene primitive, dar din ce în ce mai violente și mai puternice, îi venise lui Hata după cea dintâi confruntare oficială cu forțele acesteia, în marea și chinuita bătălie spațială de la 33 Polyhymnia. O bătălie în care rezultatul fusese egal – unu la unu. Nimeni nu câștigase, nimeni nu pierduse.

— În acel moment, Johann Frederick Griffith Mendel în persoana lui Andrea Silvermood-Hata era cea mai bogată ființă umană din Sistemul Sol. Am spus ființă umană și nu om, pentru că el a fost primul care a făcut diferența între cele două categorii raționale umane. Și-a pus mintea la contribuție și uriașa avere la bătaie și a conceput Imperiul.

— Există un rege. Landrey își linse buzele. O administrație imperială. O armată. Un guvern. Și 203.000.000 locuitori.

— Un rege fantoșă. De care ascultă o armată fantoșă. O administrație și un guvern care nu au putere să mute nici o muscă din loc, fără ca eu să plătesc prețul. Toate mimează o realitate, nu sunt o realitate, domnule Western. Nu ți se pare ciudat că te apelez așa cum a fâcut-o chiar Majestatea-Sa Imperială Frederiko Alonso Lothar Barbarossa I?

— Stranie coincidență, într-adevăr, spuse el, căzând pe gânduri. O manipulare, la urma-urmei, de ce nu?

— Exact, de ce nu? O manipulare la scară cosmică. Nu, nu aveam de gând să divid omenirea. Îmi doream numai să fiu

lăsat în pace și să-mi văd de visurile mele. Un luptător contra altui luptător, asta am conceput.

— De fapt, ai schimbat viața a sute de milioane de oameni, domnule... Hata? Sau să-ți spun Mendel, mai bine?

— Cred că mai degrabă a fost o coincidență. Visul meu s-a dovedit pe potriva visurilor lor. Mai sunt și de-astea. Și poți să-mi spui cum vrei, de ce ar conta, câtă vreme în foarte scurt vei fi parte din persoana mea?

— Și cu asta gata, se încheie totul? Câștigi marea bătălie cu Administrația Spațială? înfrângi Flota Spațială? Cumperi omenirea?

Nasul coroiat și barba aspră, căruntă, îi dădeau bărbatului în salopetă aspectul unui rege spaniol din secolele anterioare Erei Cosmice. Într-un anume fel, nu era chiar un rege?

Nuwara Ellya chicoti și își vârî mâinile în buzunarele largi.

— Poate că o să mă gândesc să fac și asta. Cândva. Acum, tot ce vreau este ca omenirea să nu mă tulbure vreme de câteva decenii. Am nevoie de liniște, pentru ca să văd cum am să o descurc cu matrița asta de identitate. Așa că am ales să las omenirea în pace. Să mă divid în două părți, urmând modelul clasic al mitozei. Și să încerc să înțeleg lumea prin ochii a două persoane. Dacă o să-mi placă, s-ar putea să repet mitoza, în proporție geometrică.

Landrey rânji. Poate că nu era tocmai cel mai arătos rânjet din lume, dar era un rânjet.

— Te-ai divizat... În două părți identice?

— Asta e farmecul: nu în părți identice. Care om poate să jure că persoana care îl ocupă are un comportamentul unic? Toți se comportă, ca și când ar fi posedați de nenumărate euri. De ce Johann Mendel ar face excepție? Ideea însăși de a exista simultan în două persoane nonidentice este extrem de atractivă și mă întreb acum cum naiba de nu i-a venit ideea asta nimănui, până acum?

— Robie a personalității, nu? Noul tip de sclavaj în secolul al XXII-lea.

Nuwara Ellya ridică din umeri.

— Dacă te amuză să dai definiții, da, poți să-i spui și așa. Dar o sclavie mai aparte, în care spiritul este stăpânul, iar trupul este sclavul. Și acum gata cu vorbăria, mai avem foarte puțin și

Phobos ajunge deasupra lui Mons Olympus. Trebuie să fii gata de salt pentru a nu rata fereastra de coborâre.

Landrey șovăi o clipă, apoi întrebă prostește:

— Fereastra de coborâre?

— Nu spuneai că ai nevoie de un mediu nou? De un loc fără asocieri? Orice naștere este grea, sunt de acord cu această aserțiune. Ai nevoie de liniște. Mons Olympus este un micro-univers aproape neexplorat. Nu există nici măcar un punct de colonizare acolo, necum vreo colonie umană. Suprafața sa uriașă, atât pe orizontală cât și pe verticală, îl face exact locul de care ai nevoie. Imaginează-ți 25 de kilometri înălțime, acoperind o suprafață de aproape 300.0000 km^2. Și, acum, intră în costum, taxiul ne duce până la marginea platformei de lansare către Marte.

Apăsă o tastă și o ușă intră în perete, expunând privirilor dulapul cu costume de exterior. Erau trei și Raymond Western Landrey știu, fără să întrebe pe nimeni, că acela din dreapta avea mărimea sa. Se ridică și se îndreptă spre el.

Cu coada ochiului vedea prin hublou șiragul de lumini de ghidaj aprinzându-se și stingându-se într-un ritm pe care nu-l înțelegea. Dar simțea deja că acest lucru nu mai avea nicio importanță: Marte îl aștepta cu brațele deschise pentru a face din el cel mai faimos pirat al Erei Cosmice. Urma să scrie istoria expansiunii umane în cosmos, așa cum nu o mai făcuse nimeni până la el. Urma să fie prima omidă din lume, care se va transforma în fluturele noii rase umane spațiale – aceea a personalităților migratoare.

***

Liftul în formă de picătură îl urcase până la stâlpul de ghidaj, în mai puțin de cinci minute. Timp suficient, ca să examineze uriașa gură știrbă și neagră a lui Mons Olympus, precum și deșertul roșu care-l înconjura pe partea dreaptă. Partea stângă a muntelui se pierdea dincolo de curbura planetei, într-o uriașă și violentă furtună de praf.

Înainte de a coborî, își verificase din nou costumul și ajustase clemele celor două microbustere, care aveau să-l împingă spre suprafața planetei, cu viteza unei navete cosmice de pe timpuri. Numai că, spre deosebire de vehiculul arhaic al începutului Erei

Cosmice, el nu avea nevoie de scut termic. Atmosfera marțiană era atât de rarefiată, încât aproape că nu opunea rezistență la înaintare.

Platforma perfect netedă, aproape ca o oglindă, era luminată din plin de spectrul roșcat al lui Marte. Un șir de săgeți fosforescente, care se aprindeau numai atunci când ajungea foarte aproape de ele, îi indicau direcția pe care trebuia să înainteze pentru salt. Coborî cele două trepte ale liftului și puse talpa bocancului uriaș al costumului pe suprafața platformei. Un norișor de pulbere neagră se ridică până aproape de genunchi, apoi rotația lui Phobos în jurul axei sale îl făcu să rămână în urmă și să se piardă în golul de dedesubt.

Raymond Western Landrey, viitorul Andrea Silvermood-Hata, era sigur că va muri în timp ce o să execute saltul către suprafața lui Marte. De multă vreme, detectivul era o ființă împăcată cu ideea morții. Dar ar fi preferat ca, într-un asemenea moment, să se afle într-un loc populat cu ființe asemănătoare lui și nu într-un pustiu montan. Dacă urma să moară, într-adevăr, nimeni nu avea să-i mai găsească trupul în următoarele sute de ani. Sau cel puțin până când efortul de colonizare al lui Marte nu avea să se transforme într-un exod planetar.

Pe de altă parte, îl măcina o urmă de îndoială. La ce bun atâta efort, atâtea costuri și atâta energie socială cheltuită pentru a-l aduce până aici, dacă tot trebuia să moară? Poate că exista o șansă, infimă, dar șansă, să scape. Și să devină piratul faimos pe care-l aștepta Imperiul Catolic Hispano-German la tratative.

— Sincer să fiu, nu credeam că ai să izbutești să ajungi până aici. Când m-am gândit prima oară că s-ar putea să am nevoie de un trup de schimb pentru a-mi ascunde identitatea, ți-am ales numele și profesia la întâmplare, baleind o veche carte cu numere de telefon, dintr-un loc numit pe vremuri Los Angeles.

Raymond Western Landrey tresări și se opri. Undeva, în stânga, aproape de limita vizibilității, Marte începuse să se suprapună peste Jupiter, eclipsându-l. Mult mai aproape, exact deasupra capului său, sclipeau două stele strălucitoare, una sub alta – gemenii Castor și Pollux.

Einstein stătea aplecat deasupra stativului unui telescop manual și se străduia să-l fixeze pe poziție. Era îmbrăcat în frac negru, cu papion alb la gât și un joben uriaș pe părul înfoiat.

Pantalonii cadrilați i se ridicaseră aproape de glezne, dezvelind pantofii alb-negru din piele de șarpe.

— Tu... ești Mendel? șopti, deși știa că vorbitul în gând nu avea decât o singură înălțime de sunet. Ai fost dintotdeauna Mendel?

— Îhî.

— Nu pricep. Ești doar un... un amărât de program de consiliere?

— Îhî.

— Am impresia că-ți place expresia asta.

— Ce expresie?

— Îhî.

— E o expresie bună, spune multe în doar două silabe. O detești?

Landrey ridică din umeri. Gestul trecu neobservat, mascat de costumul masiv. Dar el știa că pentru ochiul interior al lui Einstein costumul practic nu exista.

— N-am nimic împotriva ei.

— Îhî. Atunci, apropie-te și privește prin lentila asta.

— Ca să văd ce?

— Un loc numit Tharsis Canyon.

— N-am auzit niciodată de el.

— Auzi acum. Acolo trebuie să ajungi. Este situat pe falia nordică a lui Olympus. Am transmis coordonatele sale sistemului de operare al costumului. Pentru că nu ești un *zburător al fricii,* toate elementele din program ale zborului au fost setate pe modul automat. Tu nu vei avea altceva de făcut decât să admiri priveliștea. Despre care îți pot garanta că este spectaculoasă. Iar, odată ajuns în Tharsis, te voi ghida personal pentru pașii următori.

Pentru prima oară, în ultimele săptămâni, Landrey simți că începe să-l doară capul. Nici nu era de mirare, dacă ținea cont de câte i se întâmplaseră numai în ultimele zece ore și de faptul că nu mai introdusese niciun fel de hrană în corp. Ridică mâna stângă și trase o lovitură puternică în cască. Nu auzi absolut nimic. Dacă nu ar fi suprins cu coada ochiului umbra roșiatică a palmei butucănoase, ar fi putut crede că nici nu mișcase mâna.

— N-am nevoie de ajutor. Trebuie să mă gândesc. Și, pentru asta, așa cum ți-am spus, vreau să fiu singur o vreme.

— Singur, da, dar împreună cu mine. De fapt, West, dacă stai bine să te gândești, n-ai fost niciodată singur. Am fost prezent în capul tău, de când îți poți tu aduce aminte. De acum încolo, va trebui să ne acomodăm atât de mult unul cu celălalt, încât să devenim Hata.

— Și să facem ce?

— Mai întâi, să determinăm Administrația să renunțe la ideea de a pune mâna pe *praștia cosmică.* Apoi să scoatem Imperiul în spațiu. În fine, să determinăm omenirea să-și fixeze granițele în spațiu, pentru ca...

Se îndreptă de spate, strânse picioarele telescopului, apoi făcu tuburile telescopului să pătrundă unele în altele, până ce obținu un singur tub mic și gros. Întinse mâna deasupra capului, deschise o ușă de dulap și vârî totul acolo, apoi închise ușa și cerul roșcat al lui Marte reveni la locul său.

— Ca să...

— Să ne fixăm propriile noastre granițe în spațiu. Mă rog, viitorul e prea luminos și prea complicat, ca să mă străduiesc să te fac să-l înțelegi. Acum însă a sosit momentul tău de salt. Nu mai ai ce aștepta.

Stătea în fața lui, cu mâinile încrucișate la piept și cu jobenul alunecat puțin spre stânga. În ochi îi licărea o privire ironică și de-abia atunci Landrey observă că purta doi ciorapi de două culori.

— Un singur lucru vreau să înțeleg, Einstein.

Bătrânelul îl privi ca pe un liliac fără aripi, apoi clătină din cap cu exasperare.

— Ceva nu se potrivește foarte exact în mascarada asta grotescă, pe care m-ai pus să o joc – Ikky Ventura.

Einstein îl amenință cu arătătorul.

— Nu mai trage de timp, West. Ți-am spus că Ikky te aștepta afară din taxi. Asta face și acum. Se află la marginea platoului de lansare, ascuns în spatele unui pilon. Și așteaptă ca să sari. Misiunea lui este să fie permanent alături de tine. Pentru că jumătatea mică a mea se află în interiorul său. Diviziunea mitozei, ai uitat? Și acum încetează cu întrebările. Fereastra de salt începe să se închidă. Dacă o ratezi fie și numai cu o sutime de grad, o să ne arunci dincolo de falia sudică, iar riscul de a nu reuși să mai ajungem vreodată într-o Colonie crește cu o mie la sută. Cum îți place un risc de o asemenea dimensiune?

Nu-i plăcea. Așa că se pregăti de alergare: mări volumul compresorului de oxigen, asigură limita maximă a consumului de energie electrică din bateria externă și operă două ajustări ale compensatorului gravitațional, la parametri care să-i permită să se înscrie pe o orbită descendentă corectă. Zâmbi strâmb: se purta, de parcă toată viața lui nu ar fi făcut altceva decât să execute *salturile fricii,* de pe platforma phobosiană.

Merse în spate mai multe zeci de pași, până ce ajunse la linia de piloni care marca marginea platoului. Se apropie de unul, ca și când ar fi vrut să arunce o privire dincolo de el, apoi, răzgândindu-se, se răsuci cu fața spre discul uriaș al lui Marte și începu să alerge. Cu cât se apropia de circumferința opusă, cu atât picioarele i se mișcau cu o frecvență mai mare. Atinse cu dreptul limita, împinse cu putere, apoi sări.

Era ca și cum s-ar fi aruncat într-o flacără portocalie. În spate, Phobos se întuneca cu fiecare secundă tot mai mult, transformându-se într-o pată oarbă. Ici și colo, putea zări cu coada ochiului străfulgerările luminilor de poziție ale portului spațial. Accesă cu limba comanda de repoziționare a costumului interior, în raport cu cel exterior și obținu o răsucire de 27^0. Suficient pentru a vedea lumina portocalie a planetei reflectându-se pe suprafața costumului de salt al lui Ikky Ventura.

— Pfui! Nu-i nevoie de mulțumiri, dragă domnule West. Ai fost extrem de cooperant, așa că totul s-a desfășurat conform unuia dintre cele mai complexe planuri concepute de la începutul Erei Cosmice. Meriți aplauzele mele. Asta ca să nu zic că, de fapt, amândoi merităm toate aplauzele.

Bătrânul domn cu lornionul înfipt în ochiul drept, îmbrăcat într-un vechi dar foarte curat costum academic, cu redingotă neagră și tocă de aceeași culoare, se sprijinea într-un baston subțire, cu mâner de argint. Strada era animată, iar felinarele de aramă care atârnau deasupra firmelor mari, în culori țipătoare, îți creau impresia de film din epoca de aur a cinematografului. O trăsură aștepta la marginea bordurii, iar birjarul se uita spre el, cu biciușca ridicată la pălăria cu boruri înguste. Cerul era trandafiriu și Landrey bănuia că soarele stătea să apună. Sau poate că nu era decât roșcatul aspru, zgrunțuros, al atmosferei marțiene, care trecea prin toate filtrele puse de conștient și îi

dădea de veste că adevărata realitate exista numai dincolo de cornee.

— Și dincolo de aplauze? După căderea cortinei? Au rămas o mulțime de necunoscute. De nedumeriri.

— Rămâi în continuare nedumerit, amice. E mult mai sigur așa.

— Într-adevăr, confirmă Landrey. Dar nu e deloc satisfăcător.

— Nu ești decât un corp de schimb, West. Cooperezi, ai dreptul la existență. Nu, vei fi înlocuit. Un program nu moare niciodată, atât timp cât își poate înscrie structura matricealǎ pe un sistem energetic. Dar tu, amice, nu ești un program.

— Bănuiam eu. Am fi putut să scriem o extravagantă pagină de istorie cosmică, nu?

Einstein își lăsă monoclul să se desprindă de ochi și se uită lung în direcția lui.

— Am fi putut?!

— Ei bine, nici un plan nu este perfect, Einstein. Dar, pentru că ești un program, tu nu poți greși, nu? Eu însă sunt doar un om, așa cum ai ținut să subliniezi, mai înainte. Iar greșeala este omenească. Tu poți fi prea deștept, geniule. Poți să fii atât de deștept, încât nimic altceva să nu te mai preocupe decât să fii deștept. Dar eu vreau să trăiesc o simplă viață de om. Și să mor, atunci când va veni timpul. Vezi asta?

Landrey își duse mâna la spate și aduse către cască un fir aproape invizibil.

— Este acrilatul carbonic care leagă costumul de corpul navei, pentru ca lucrătorul în exterior să fie asigurat împotriva unei desprinderi accidentale.

Einstein înlemni. Toca îi alunecă ușor într-o parte și bastonul îi căzu din mână.

— Nu pot să cred că ai... făcut asta! urlă și vizitiul, caleașca și strada întreagă, cu magazine, firme, trecători și mașini de epocă se făcu nevăzută într-o clipă. Nu pot să cred... șopti și căzu în genunchi. Spune-mi că nu e adevărat!

— Un capăt este prins de costum cu o clemă din titan. Celălalt are o *gheară de pisică,* știi foarte bine ce-i aia – ace-ancoră, cu diametre micronice, care pătrund prin orice fel de material, doar la o simplă atingere. Am aruncat *gheara* pe unul dintre pilonii de la marginea platformei de salt. Cum ți se pare ideea?

— Superbă. Cară-te naibii din calea mea!

Și dispăru.

După încă 74 de secunde, firul de acrilat se tensionă la maxim, costumul se cabră puternic, deceleră într-un timp extrem de scurt, mișcarea de înaintare atinse punctul zero, apoi începu să crească lent, ducându-l în direcția inversă. Cu cât se apropia, cu atât Phobos se transforma dintr-o pată neagră, care macula strălucirea metalică a stelelor, într-un corp cosmic asemănător unui cartof.

Lăsă toate detaliile tehnice și calculele revenirii pe platformă pe seama AI-ului costumului și dădu din nou comandă de răsucire a costumului interior, până ce ajunse în vechea poziție, dinainte de salt. Undeva, mult în față și la dreapta, îndepărtându-se încet dar vizibil de cei doi gemeni Castor și Pollux, costumul lui Ikky Ventura își continua drumul solitar și fără întoarcere către suprafața încă extrem de îndepărtată a Planetei Roșii.

Mai avea puțin și urma să pună din nou piciorul pe Phobos. Un individ uman lipsit de identitate, de slujbă, de bani, de prieteni. Putea să încerce să se ascundă o vreme prin punctele de lucru de la suprafață, abandonate de tehnicieni, dar care își păstrau încă atmosfera și temperatura.

Și apoi?

Avea doar o singură carte pe care putea să o joace. Un singură – noua identitate a piratului Silvermood-Hata. Dacă avea s-o joace cum trebuia, Administrația ar fi trebuit să pună totul la bătaie, ca să o obțină. Și cum să joci mai bine o carte mare, altfel decât punându-l pe altul să o facă, în numele tău? De exemplu, un jucător de talia regelui Frederiko Alonso Lothar Barbarossa I. Sau pe un măscărici de teapa lui Nublar Delgamo.

Și Raymond Western Landrey își desprinse clema de la centura costumului, lăsă firul să cadă foarte încet pe suprafața plină de praf a platformei și porni cu pași rari către treptele ce coborau în direcția liftului. Fluiera o melodie în surdină și se gândea că nu se va mai lăsa prins niciodată într-o cursă. Terminale de comunicații se găseau peste tot. Avea să codifice un mesaj și să-l trimită către cei doi jucători potențiali. Și avea să-l încarce pe terminal cu numai câteva ore mai înainte de începerea concursului anual al *săritorilor fricii*. La capătul saltului, îl aștepta o planetă cu un imens potențial de păcălire a

detectivilor-căutători. Treizeci de ani puteau însemna o groază de timp. Dar aveau să treacă, oricum. Iar, în interiorul lor, piratul Silvermood-Hata avea să facă un munte de bani. Cu o parte infimă a acestora urma să-și răscumpere calupul de amintiri șters prin Soluția Mnezică. Iar cealaltă parte, mult mai mare avea să se îndrepte spre soluționarea acelui secret îndepărtat. Până la urmă, din întâmplare sau nu, poate că lucrurile se așezaseră chiar pe făgașul care trebuia.

Râse și intră în lift. Înainte de a tasta comanda de coborâre în subteran, aruncă o ultimă privire prin hublou. Marte era o inimă roșie, pulsând lent, într-o respirație nesfârșită.

Și atunci știu că avea să învingă.

Prima Lege a Compensării

Ați văzut vreodată o așchie metalică plutind în spațiul cosmic?

Ei, cum ce așchie – orice fel de șpan, rezultat dintr-un proces de frezare a unei bare metalice. Un punct scânteietor, care dispare după o clipă în bezna absolută a vidului.

Dispare?

Hmm, v-ați gândit bine? Imaginați-vă că un corp, indiferent de dimensiuni, de la un umil fir de praf până la o gigantică gazoasă de Clasă F, se supune acelorași legi fizice, oriunde de-a lungul și de-a latul Universului ăsta afurisit. Adică primește un impuls de rotație imediat ce a luat naștere. O așchie rotativă, care va să zică. Care-ți arată când o parte, când alta, reflectând în permanență o rază captată din mediul înconjurător. O sclipire cu o intermitență ciclică, a cărei pauză de o miime de secundă este dată de rotirea în jurul propriei axe. O zecime de secundă de sclipire... o miime de secundă de pauză... O zecime de secundă de...

Evident că parametrii aceștia nu sunt înregistrabili pentru ochiul uman, ci numai pentru senzorii de imagine fixați pe carcasa bătrână și, pe alocuri, acoperită cu o gangă groasă de praf întărit, a *Șoimului Plutonian*. Senzori capabili să deceleze chiar și mișcările fotonilor de lumină, în drumul lor spre infinitul cimitir, care este Cosmosul.

— Du-te dracului!

O așchie metalică rotativă trebuie că apare, pentru o filmare în regim superrapid, asemenea unei...

— La naiba, cu toată mizeria asta!

Și Arthuro Campbelli azvârli cu vîrful înregistratorului remic către umbra care părea că se pitise brusc, în spatele unuia dintre cele trei fotolii fixate în podea. După care se ridică greoi de pe scaunul rotativ și își făcu vânt în aceeași direcție. În spatele său, tăblia subțire a mesei, pe care își făcuse însemnările până atunci, se plie în trei segmente, care alunecară unul peste celălalt, iar în final coborâră în podea, integrându-se în imitația de mochetă verde.

Dar dincolo de fotoliu, nu era nimic. Cu excepția vârfului ascuțit al înregistratorului, înfipt între perii aspri ai mochetei, îl

ridică și se împinse cu pumnii în mochetă pentru a ajunge la ușa rotundă, care dădea în coridorul albastru. Exact când picioarele i se desprinseră de podea, zări din nou fulgerarea umbrei. De astădată, în stânga sa.

Înjură gros, dar nu se mai osteni să scotocească după intrus. Privi prin hubloul de lângă Concom și văzu strălucirea inelului Epsilon, mușcat adânc de umbra uriașă a stâncii înghețate care era Umbriel. Părea că se apropiaseră considerabil de zona de transfer, dar bărbatul știa că nu era deloc așa. *Șoimul* trebuia să mai plutească o vreme, ca simplu satelit al lui Umbriel, până ce *fereastra* din centura de radiații care înconjura ca un zid protector planeta Uranus avea să se deschidă din nou și avea să le permită apropierea. Dar numai unul Dumnezeu (oricine ar fi fost el!) putea să știe când avea să se deschidă și, mai ales, cât avea să se mențină. Campbelli auzise poveștile a cel puțin 10-l2 astronave, multe din ele remorchere bătrâne, înzestrate cu un simplu motor cu accelerație lineară, care nu reușiseră să profite în timpul optim de aceasta și se transformaseră în așchii minuscule și strălucitoare, rotindu-se printre stelele fixe. Așchii care putea fi filmate în regim...

— ... superrapid, bombăni el, apoi își linse buzele și rânji.

Dacă tot nu putea să-și continue dizertația, care ar fi trebuit să-i aducă acceptul de a participa la concursul de căpitan secund pentru un transportor de marfa, scăpând în felul acesta de blestemata asta de navă Hecheeană, măcar putea să consulte înregistrarea făcută de senzorul interior de imagine. Erau, de fapt, aproape singurele lucruri pe care le putuseră instala în copaia asta, mult prea strâmtă pentru orice altceva... alături de cele trei fotolii pentru odihnă-somn, de masa-secvențială, de masca pentru bordul de comandă, cu traducerea principalelor comenzi, și de combina frigorifică pe carcasa căreia călca.

Se apropie de mască și atinse comanda pentru vizualizare, după care selectă senzorul. Peretele de sub hublou se transformă în ecran și scena anterioară, în care el era personajul principal, se derula la o zecime din viteza normală. Umbra care se mișcă, încă mult prea rapid, între sasul către coridorul albastru și spătarul fotoliului, deveni o idee mai clară. Zeelanda o încadra într-un dreptunghi strălucitor, o reluă și deceleră din

nou mișcarea la o sutime din viteză. O ceață alburie, în care se mișca... un pitic?!

Nu apucă să întrebe nimic cu voce tare, deoarece Zeelanda repetă procedurile, ajungând la a trei suta parte din viteza de înregistrare. Un pitic Freyja, cu barba albă despicată în două fuioare, fiecare legat cu un șnur de piele roșie, cu părul crescut în sălbăticie pe spate și cu ochii răutăcioși ațintiți asupra lui.

Un pitic Freyja! se cutremură el, izbind cu palma dreaptă în tastatura virtuală pentru a întrerupe emisiunea. Cele mai rele ființe nonumane din mitologia nordică a Therrei. Exact pe nava lor!

Nimeni nu știa cum își făcuseră apariția blestemățiile astea pe astronavele Hecheene. Unii credeau că acestea erau înzestrate cu *penetratoare Psi* și că, în timpul operațiunilor de transformare de pe Deimos, capturaseră, la întâmplare, calupuri de imagini din creierul tehnicienilor, pe care le animaseră și le lăsaseră să bântuie interioarele, terorizând echipajele. Alții erau siguri că este un *blestem al spațiului,* despre care lăsaseră numeroase înscrisuri căpitanii navelor de linie din mileniul al IV-lea. Existau chiar și înregistrări, care erau însă considerate trucaje extrem de bine prelucrate. În fine, o a treia categorie de persoane, afurisiții de doctori-psihologi-anexe-PNMA, dădeau asigurări Administrației Spațiale că era vorba despre un sindrom, dobândit în condiții de stres cosmic, și care se manifesta numai în contextul îndeplinirii unui set complex de condiții externe.

Nimeni nu știa cu exactitate care, dar acestea existau. Și creau atâtea necazuri pe navele pe care le bântuiau, încât o parte dintre echipaje prefera să le abandoneze și să solicite ajutorul celor mai apropiate colonii pentru a fi recuperați.

Arthuro Campbelli nu avusese parte încă de prezența lor, dar acum știa că se procopsiseră. Se întrebă dacă evenimentul era suficient de important, ca să-l trezească pe Olanessi, apoi după ce medită câteva clipe renunță la idee. În definitiv, tot ceea ce se întâmplase se apropia de ridicol: văzuse un pitic, într-o înregistrare. Mai întâi, ar fi trebuit să încerce să afle cum ajunsese acesta pe navă. Poate că venise din cargoul de sub picioare. Înainte de a fi ajuns pe Dione, cel de-al treilea satelit al Pământului, în ordinea îndepărtării de planetă, pentru a prelua lotul de 874 de deținuți din penitenciarul construit în craterul

Mons Andre și a-l transporta către Umbriel, acesta fusese amarat la docurile unei stații suborbitale pentru revizia anuală. Oare piticii Freyja puteau să zboare prin spațiu?

Bărbatul masiv făcu o piruetă aproape grațioasă pe vârful piciorului stâng și se apropie din nou de scaunul rotativ. Se așeză și bătu cu palma în brațul de plastic. Masa pliabilă reapăru din podea și se desfăcu în numai câteva secunde. Degetele îi zburară peste porțiunea iluminată care închipuia tastatura și întrebarea apăru la câteva palme în fața sa, în aer, pâlpâind din literele aurii.

— Nu am suficiente informații pentru a formula un răspuns complet și pentru a lua măsuri concrete, răspunse vocea efeminată a Zeelandei. Accesul la Rețeaua de pe Uranus nu s-a realizat încă, din cauza *ferestrei,* iar pentru a recontacta Rețeaua Therrei va trebui să sporesc consumul de energie cu 22 la sută, adică să reduc din programele secundare aflate în derulare. Pentru asta, am nevoie de o comandă directă a căpitanului.

Se întorsese în punctul de plecare: adică să-l trezească pe căpitan. Își linse buzele și se răsuci în direcția hubloului. Umbriel avea mărimea unei portocale și umplea deja partea de sus a ferestrei. Continua să crească, răspândind o lumină vag portocalie, greu de observat sub apăsarea culorii cenușii a inelului Epsilon.

Ale naibii nave Hecheene, se enervă Campbelli, făceau economie la tot, chiar și la imaginea spațiului! Pentru a avea o viziune cât de cât acceptabilă a ceea ce se întâmpla dincolo de cei 10 cm de beriliu-titan ai pereților trebuia să faci mereu apel la sezorii de imagine exteriori.

Ridică din umeri. Exista, evident, și o soluție intermediară: pentru că tot stătea degeaba înaintea *ferestrei închise,* putea să dea o raită de verificare pe coridoarele cargoului, poate că ar fi găsit vreun semn, care să-i explice prezența nenorocitului de Freyja. Iar apoi putea să-l trezească pe căpitan, să-i dea raportul și să-l lase să-și asume întreaga răspundere.

Și, dacă tot urma să consume energie muncind, trebuia mai întâi să o procure de undeva. Adică nu era bine să se apuce de treabă cu burta goală. Așa că își făcu vânt de pe scaun, în direcția chichinetei, care ținea loc de bucătărie, de cabină de duș și de salon medical. Trase sertarul frigorific, scoase din el un

tub cu pastă congelată din carne de pui și îl stoarse într-un recipient din carton presat, pe care-l introduse în fanta cuptorului cu microunde. După câteva secunde, îl scoase și servi mâzga portocalie cu degetul arătător. Apoi curăță conștiincios recipientul, în jetul unei suflante sub presiune, și îl introduse în dozatorul aflat în partea opusă a sertarului frigorific. Sorbi nerăbdător din berea neagră, acoperită cu un guler subțire de spumă, după care aruncă vasul în reciclator. Râgâi anemic de câteva ori și se întoarse în cabină.

Comandă închiderea mesei, ascunse *memoratorul* străveziu pe care își consemnase răspunsurile sub mochetă și, după ce aruncă o privire iscoditoare de jur-împrejur pentru a se asigura că totul era în regulă, se îndreptă către ușa rotundă.

Coridorul albastru ducea direct către încăperea de purjare în vid. Arthuro Campbelli se înghesui în spațiul minuscul, iluminat doar de becul roșu de avarie. Parcă se găsea în cutia dementă a unui lift din vremurile de demult ale societății umane, când navele cosmice stăteau cuminți, pe planșetele designerilor. Costumul spațial agățat pe peretele opus părea de două ori mai mare decât el. Îl îmbrăcă, cu mișcări stângace, aproape smucite, reușind să se izbească de câteva ori cu genunchii de pereți.

Trase cu putere de cordonul de siguranță, pentru a verifica legătura cu incinta, apoi îi comandă Zeelandei să securizeze sasul către intrarea în coridorul albastru și să-l deschidă pe celălalt. Auzi ca prin vată pocnetul zăvoarelor automate, după care încăperea se goli brusc de aer, azvârlindu-l în exterior. Coarda se întinse la maxim, apoi îl proiectă pe o curbă largă în direcția cilindrului negru, care eclipsa o mare parte din stelele și din milioanele de fragmente de gheață sclipitoare, care reflectau parțial lumina portocalie a lui Umbriel. Porni jetul corectiv din partea dreaptă a costumului pentru câteva secunde și, în timp ce ajungea cu fața către cargou, zări sfera uriașă a lui Uranus închizând întreg orizontul din spate.

Execută o nouă corecție și impulsul jetului îl izbi de ganga de zgură depusă pe peretele exterior al cargoului. Se prinse cu ambele mâini de mânerele exterioare ale trapei și aruncă o privire de-a lungul corpului acesteia, atât cât îi permiteau luminile costumului: între *Șoimul Plutonian* și *Fortăreața Bastillia* nu exista decât o legătură în zig-zag, de grosimea corpului unui om. Un fel de „Z” gigantic, din vanadiu, armat cu fibre de

molibden, ale cărei mufe terminale se lipeau una de botul retezat al cargoului, iar cealaltă de burta plată a navei Hecheene. Totul părea în regulă.

Se grăbi să tasteze cifrul de deblocare manuală a sasului exterior, smuci cu putere și ușa rotundă glisă spre exterior, fără zgomot. Dinăuntru, nu năvăli în exterior niciun gram de aer, semn că nimeni nu umblase aici, de la ultima inspecție pe care o făcuse la bord, când așteptaseră aprobarea de părăsire a docurilor de pe satelitul Deimos.

Intră, bloca sasul și comandă presurizarea încăperii. Deși legătura cu Zeelanda funcționa la parametri reduși, din cauză că *Fortăreața* era percepută ca un sistem periferic, reuși să obțină destul de repede imagini cu coridoarele principale și informații despre starea sistemelor de securitate. Totul era pe verde, așa că își scoase casca și deschise ușa interioară.

Pe coridorul principal, care străbătea ca un ax întregul cilindru, mirosea puternic a acid uric. Palele unui ventilator ce se învârtea anemic în tavan nu reușeau decât să-l întindă de-a lungul întregului coridor. Campbelli presupuse un blocaj pe conducta de evacuare a dejecțiilor, nesemnalizat de sistemele automate de corecție. Se întâmpla adesea pe circuitele de cursă lungă, dar de regulă existau boți pentru întreținerea tehnică. Aceștia nu aveau însă ce căuta pe o navă aflată sub regim militar. Așa că trebuia să verifice de unul singur. Și, evident, să deblocheze sistemul de evacuare.

Deținuții din încăperea cea mai apropiată de el îl zăriră imediat cum pătrunse pe coridor și prinseră să strige, izbind cu pumnii în pereții metalici, care începură să vibreze surd. Scena se repetă în toate cele 46 de săli de detenție, iar vibratul se transformă într-un muget asurzitor.

— Ați înfundat toaletele, ca să murim aici de miros!

— Rahat... rahat... rahat...

— Șobolanilor, ce v-am făcut? De ce ne chinuiți așa?

— Dați drumul la oxigen! Nenorociților, dați drumul la oxigen!

— Aruncați-ne în spațiu, mai bine, dacă tot vreți să scăpați de noi...

— Rahat... rahat... rahat...

— Hei, tipule, vino să-mi schimbi scutecele, că m-am umplut de borâtură.

— Să stați departe de haznaua asta plutitoare, când vom debarca, altfel vă vârâm cu botul în WC!

— Niște hârtie igienică, se poate?

— Rahat... rahat... rahat...

Cu cât înainta, mirosul devenea cu adevărat dărâmător. Scoase din buzunarul din dreapta al costumului muștiucul de cauciuc al filtrului de interior și îl vârî între buze. Trase cu putere din el, dar situația de-abia dacă se îmbunătăți puțin. Oricum, nu-i mai venea să împrăștie pe plasticul tocit al podelei conținutul stomacului.

În spatele câmpurilor de forță, deținuții continuau să își urle furia și neputința. Se strădui să nu-i ia în seamă și înaintă, prin zvâcnete scurte, din bară în bară, către încăperea rotundă în care se adunau toate conductele de pe *Fortăreață* – cele de apă potabilă, cele de aburi și cele de ape uzate. Își puse inelul cu sigiliu în fanta de protecție și ușa glisă încet într-o parte. Căută comutatorul mecanic și-l coborî. Nu se aprinse însă nicio lumină. Înjură și scoase torța dintr-un buzunar-anexă al costumului, o aprinse și...

Mai întâi, se holbă uluit. Apoi înjură speriat, de câteva ori, aproape nerealizând ce spune. Toate conductele, indiferent de grosimea lor, fuseseră smulse din colierele de susținere, adunate într-un singur mănunchi, în mijlocul încăperii, și răsucite de câteva ori, asemenea unor sârme subțiri. Atâta doar că, singură, conducta-colector avea un metru și jumătate în diametru.

Măcar acum îi era clar de ce nu mai funcționa sistemul de evacuare. Piticii Freyja scoseseră din funcțiune toate instalațiile sanitare ale cargoului, într-un mod pe care din punct de vedere tehnic nu și-l putea explica.

Se aplecă și se uită sub talmeș-balmeșul de țevărie. Niciuna nu era crăpată, numai pelicula protectoare de plastic sărise în mai multe locuri. Se ridică și-și scutură palmele. Pur și simplu, habar nu avea ce trebuia să facă. Nu avea calificarea necesară pentru a depana sisteme sanitare în imponderabilitate. Dar, chiar de ar fi avut, acolo era de muncă, nu jucărie! Pentru o întreagă echipă, într-un doc echipat cu tot ceea ce era necesar pentru reparații capitale și înlocuiri.

Se rezemă cu umărul de tocul metalic și fluieră prelung, a pagubă. În spatele lui, concertul de urlete, de bocăneli și de

înjurături continua, asemenea unui râu furios. Își linse buzele, spunându-și că orice activitate trebuia să înceapă cu un prim pas.

Care urma să fie al lui?

Indiscutabil, era obligat de Regulament să-l trezească pe căpitan. Știa însă că Hidalgo Olanessi Chiaro avea să-l expedieze imediat înapoi, așa că nu voia să își cheltuiască energia traversând inutil înainte și înapoi afurisitele de coridoare trăznind a rahați și să repete la nesfârșit operația de închidere-deschidere a sasurilor. Și nici nu voia să revadă fețele schimonosite de furie ale deținuților. Era destul că îi auzea.

Se întrebă dacă nu putea să reprogrameze terminalul de aici pentru a obține un canal cu prioritate maximă din partea Zeelandei. I-ar fi ordonat apoi să-l trezească pe căpitan, postulând imixtiunea în sistemul de securitate internă a unor forțe extraterestre. Pentru că, la urma-urmei, deși proveneau de pe Therra, piticii Freyja acționau numai în spațiul cosmic. Exact ca niște forțe extraterestre.

Primul pas, deci. Pentru a-l duce la îndeplinire, trebuia să ajungă la capătul celui de-al treilea coridor, adică să coboare prin puțul de legătură dintre nivele și...

Nu apucă să-și ducă gândul până la capăt. O alarmă prinse să țiuie atât de puternic, încât acoperi mugetul deținuților. Imediat, iluminatul ieși din funcțiune, lăsând la capetele coridorului luminile roșii de avarie.

— Zeelanda?! urlă, străduindu-se să depășească hărmălaia sonoră. Ce mama dracului se întâmplă, aici?

— Acolo unde te afli, acum, nu există decât o avarie minoră în sistemul de canalizare, veni răspunsul imediat, în cornul implantat în urechea dreaptă.

— La dracu’, știu asta! Și alarma?

— Senzorii de exterior și sistemele de identificare vizuală mă atenționează asupra apropierii unui corp neidentificat, având dimensiunile de 110 kilometri lungime, pe 34 de kilometri lățime. Traiectorie de impact în 22 minute și 53 de secunde. Am inițiat secvența de trezire pentru căpitanul Chiaro, dar acesta se va afla în deplinătatea funcțiilor cerebrale peste 17 minute și 43 de secunde. În aceste condiții, chiar dacă va reuși să ia o decizie pe loc, în privința coliziunii, nu vom avea timpul necesar pentru a salva nava de șocul impactului.

— Calculează imediat o traiectorie de ieșire din raza de coliziune și pune-o în aplicare!

Urmă o pauză de câteva secunde. Arthuro Campbelli își spuse că iar avusese loc una din afurisitele de pene de curent, care întrerupeau uneori contactul între nava Hecheeană și cargou. Sau că, poate, piticul Freyja își făcea de cap prin instalația electrică. Apoi vocea Zeelandei reveni.

— Nu ai dreptul să iei o astfel de decizie, atâta vreme cât căpitanul se află la bord și este în viață.

Nenorocită situație! explodă bărbatul, dar cuvintele se pierdură în gălăgia deținuților. Dacă putea să facă ceva, trebuia să ia rapid de tot o hotărâre. Altfel, mureau cu toții, prostește.

Cu toții... repetă. Cu toții... cu toții...

Prima Lege, după codul căreia funcționau toate entitățile inteligente artificiale, sublinia prioritatea protejării vieții umane împotriva oricărui pericol iminent. Asteroidul acela sau ce va fi fost reprezenta un pericol, dar nu iminent. Pentru Zeelanda, intervalul de 22 de minute constituia pesemne o eternitate.

Dacă ar muri cu toții imediat, atunci...

Campbelli se răsuci în direcția aproximativă a ecluzei de ieșire din cargou și își făcu vânt către ea. Zbură prin aerul aproape rece, îmbâcsit de mirosul înțepător de uree, izbindu-se în mai multe rânduri de pereții metalici, până ce, într-un târziu, reuși să ajungă sub lumina de avarie. Coridorul se termina în golul unui puț de trecere. Se apucă de bara din mijlocul acestuia și se reorientă în spațiul îngust. În mai puțin de un minut, ajunse în încăperea-ecluză, înhăță trusa de intervenție mecanică din fișet, își fixă casca în clemele de prindere și repetă operațiunile de blocare-deblocare a sasurilor.

Jetul reactiv, aprins numai pentru trei secunde, îl împinse destul de departe de cilindru, aproape încolăcindu-i cablul de reținere în jurul antenei principale. Reuși să se oprească din înaintare, agățându-se de una dintre urechile de fixare ale acesteia, și, în timp ce se rotea cu o viteză din ce în ce mai scăzută în jurul ei, văzu fața zâmbitoare a lui Umbriel punând o pată portocalie peste cenușiul întunecat al uriașului Uranus.

În cele din urmă, după încă trei corecții făcute cu ajutorul jetului, reuși să ajungă pe corpul cilindrului, în secțiunea în care talpa Z-ului uriaș se fixa pe suprafața cromată, cu ajutorul unor șuruburi enorme. Pentru a le desface, ar fi avut nevoie de un

braț auxiliar, capabil să lucreze în condiții de vid. Dar nu avea. Nimeni nu putuse vreodată să înzestreze navele Hecheene cu vreun dispozitiv mecanic auxiliar. Pur și simplu, nu existau elemente de mufare pentru conexiunile tehnicii pământene. Și, tocmai din cauza asta, toate anexele se realizau prin acțiuni de mecanică simplă, aproape primitivă.

Șurubăreală, își spuse în gând Arthuro Campbelli și trecu la treabă, fără să ia în seamă fulgerările aproape permanente din jurul său, adică ploaia de meteoriți foarte mici, din gheață, care-și urmau traiectoriile eterne, în jurul lui Uranus.

În mai puțin de șapte minute, reușise să desfacă întregul sistem de fixare, după care legă ultimul șurub cu un cordon metalic subțire, se îndreptă spre corpul *Șoimului*, se legă de unul din inelele din apropierea trapei, și trase puternic de el. Șurubul, mai lung de o jumătate de metru și gros cât mâna unui om, zvâcni în spațiu, apucă o traiectorie curbă și se izbi de mai multe ori de nava Hecheeană.

— Secund Arthuro Campbelli, sistemele mele periferice detectează desprinderea cilindrului-anexă de corpul principal. Nu primesc nicio informație validă despre cauzele incidentului. Poți să intervii în zona de legătură?

Bărbatul răsuflă adânc și-și privi ceasul: aproape 11 minute până la impact. Se lipi de corpul navei și așteptă câteva secunde.

— Zeelanda, raportez o avarie de gradul III la nivelul sistemului de prindere al cilindrului. Din cauze necunoscute,

acesta s-a desprins de „Șoim” și își va începe propria mișcare de rotație în mai puțin de două minute. Tăcu din nou pentru zece secunde.

— A început mișcarea de rotație. Forțele de torsiune sunt atât de puternice, încât cilindrul va fi zdrobit în mai puțin de 40 de minute, iar atmosfera interioară va părăsi spațiul vital, în momentele de depresurizare. Zeelanda, în acest moment, viața a 874 de oameni este în pericol imediat. Ce intenționezi să faci?

Se împinse cu picioarele în carcasa navei și ieși din conul de umbră, îndreptându-se încet în direcția cilindrului. În corn, se auzi un păcănit surd. Campbelli își ridică privirile către Umbriel, dar ceața portocalie, creată de particulele de gheață care formau inelul Epsilon, începuse să se întunece, din direcția nordului galactic. O umbră aproximativ rotundă, turtită către

polul superior, cam de aceeași mărime cu el, aluneca cu o surprinzătoare rapiditate peste craterele satelitului, trimițându-le în neființă.

Oberon! înjură în gând omul, intuind că legăturile radio de exterior urmau să înceteze în scurt timp, bruiate de cel mai puternic câmp magnetic înregistrat de om în spațiul cosmic.

— Este un caz de prioritate a Primei Legi, se auzi, în sfârșit, printre pârâituri și sâsâituri, vocea Zeelandei. Deoarece căpitanul este necontactabil, decade din drepturi, iar secundul devine căpitan. În consecință, ai dreptul să impui decizii de acțiune.

— Ascultă! strigă el, străduindu-se să acopere zgomotul de fond. Lasă vorbăria și calculează o traiectorie de ieșire din raza de coliziune. Anunță-mă când poți să o pui în aplicare, între timp, încearcă să restabilești distanța minimă față de anexă și menține-o cu orice preț pe o orbită de satelizare. Confirmă recepționarea ordinelor!

— Am înțeles, căpitane Arthuro Campbelli. *Șoimul Plutonian* va începe în următoarele 18 secunde manevrele de reapropiere în raport cu cilindrul-anexă. Calculele pentru traiectoria de ieșire din zona de coliziune sunt în curs de efectuare. Estimez un necesar de 68 de secunde pentru realizare, verificare și punere în aplicare.

Dacă ar fi fost într-un spațiu presurizat, și-ar fi șters fruntea de transpirație cu dosul palmei. Așa însă se mulțumi să își lingă buzele sărate și să încline capul spre dreapta, în speranța că broboanele de sudoare vor cădea spre exterior, departe de obraz, și se vor prelinge pe suprafața curbă a cășii către dezumidificatorul plasat pe linia de îmbinare a acesteia cu costumul.

***

Arthuo Campbelli își trase șapca de căpitan pe frunte și ridică din umeri.

Fostul căpitan, Hidalgo Olanessi Chiaro, se străduia să-și țină ochii deschiși, nereușind să iasă cu totul din toropeala somnului chimic. Era îmbrăcat încă în salopeta subțire de hârtie, în care își dormise etapa de zbor, și avea chipul buhăit din cauza analgezicelor.

— Zeelanda, afișează harta viitoarei traiectorii, te rog!

Holograma se derulă, asemenea unui sul, ascunzând peretele din spate. Uranus era atât de mare, în reprezentarea cvadridimensională, încât aproape că dispăruse cu totul din peisaj, devenind un element de fundal. În partea stângă, pitica Miranda încăleca orbitele lui Ariel și ale Titaniei, dezlănțuind un uragan electromagnetic de dimensiuni colosale. Miriade de particule de piatră și de gheață își părăseau orbitele pendulatorii de până atunci și pătrundeau în zona de accelerație, transformându-se în cel mai mare și mai înspăimântător tun cosmic pe care Campbelli îl văzuse vreodată. Orice corp cosmic (cu excepția, firească, a gigantului Uranus) s-ar fi găsit în capătul celălalt, ar fi fost transformat în bucăți în numai câteva zeci de secunde.

Două cerculețe roșii pâlpâiră în apropiere de colțul de jos, dinspre coridorul albastru.

— Aici ne găsim noi, în acest moment, spuse Campbelli și împunse cu degetul în suprafața cenușie a hologramei. Aceasta văluri ușor, apoi se liniști. Iar acolo sunt deținuții. Zeelanda i-a stabilizat, atât cât a putut, pe o orbită interioară, aplecată la 18 grade în planul elipticii. Ne vom intersecta cu ei peste 11 ore și 18 minute. Problema adevărată este însă aici...

Degetul său împunse pseudosuprafața în imediata apropiere a celuilalt cerc roșu. Aproape imediat își făcu apariția un cerc cu mult mai mare, de culoare verde.

— Un asteroid? întrebă Chiaro, scuturând din cap. Putem să activăm scutul *Șoimului.*

— Mda, am putea, mormăi celălalt. Dacă ar fi vorba despre un asteroid.

Chiaro se aplecă spre zona marcată cu verde. Își desfăcu degetul mare și pe cel arătător deasupra ei, cerând o detaliere. Harta se înfășură la loc, iar sulul dispău. În locul lui apărură o succesiune de imagini ale corpului cosmic ce le amenința stabilitatea orbitală. Părea un asteroid obișnuit, acoperit cu o gangă litică, fracturată de sute de cratere, de toate dimensiunile.

— Zeelanda a cartografiat întreaga suprafață și a descoperit 1800 de cratere mari și medii, precum și 57.876 de cratere mici și minuscule. La cea de-a doua scanare, cea de rezoluție maximă, a descoperit asta, în interiorul craterului central pe

care l-am botezat Inverness. Afișează, te rog, seria de imagini Inverness 17110.

Imediat primele imagini dispărură, locul lor fiind luat de altele, cu mult mai detaliate și mai clare. În peretele aproape abrupt al craterului, se desenau cu precizie treptele unei scări metalice obișnuite, topite pe jumătate de căldura generată la impact. Iar în imaginea luată exact de deasupra centrului, se contura...

— Acela este un sas de exterior, se holbă, uluit, Chiaro. Ce caută un sas de astronavă pe stânca asta împuțită?

— Tocmai asta e problema, oftă noul căpitan. Că nu este vorba despre o stâncă. Ci de o astronavă, așa cum ți s-a părut și ție. Cel puțin, Zeelanda susține că obiectul metalic de dedesubtul mantalei de piatră este o astronavă, după toate aparențele una fabricată de om, probabil cu un mileniu sau chiar mai mult înainte.

— În cazul... acesta... se bâlbâi bărbatul în salopetă de hârtie.

Campbelli dădu din cap.

— Ei, da, în cazul acesta s-ar putea să devenim cei mai bogați piloți din rahatul ăsta de sector cosmic. S-ar putea ca nici măcar Adminstrația Spațială să nu aibă destul de mulți bani lichizi, ca să o cumpere. Nu m-ar deranja deloc ca în schimbul zerourilor ce vor lipsi la tranzacție să adauge o listă de trei metri lungime, cu proprietăți pe Mercur și Jupiter.

Asta numai dacă...

Chiaro reuși să stea nemișcat preț de câteva clipe și să-și focalizeze privirile asupra imaginii sasului.

— Dacă...?

— În principiu, orice descoperire făcută în interiorul Sistemului Sol aparține proprietarului de astronavă. *Șoimul* este o navă închiriată; este al nostru numai atât timp cât reușim să plătim taxele. Teoretic, ar trebui să devenim proprietarii chestiei ăsteia, care se îndreaptă nepăsătoare încoace. Numai că noi nu am mai plătit taxele de întreținere și licența de zbor de aproape trei ani, ai uitat? De asta suntem sub contract cu Administrația. Le transportăm lepădăturile, ni se mai reduce din datorie și, mai ales, putem să zburăm. Adică nu stăm imobilizați în vreun port, în așteptarea vreunei pomeni dumnezeiești.

Se aplecă puțin în față și lovi ușor cu dosul palmei în imagine.

— Marfă de miliarde. Numai dacă...

— Numai dacă... repetă celălalt, ca un ecou.

— Dacă reușim să ținem departe de zona asta slugile Administrației. Și, mai ales, dacă reușim să scăpăm, fără probleme, de conținutul containerului.

— Ai vreo idee?

— Cred că da. Pentru asta, ar trebui însă să o castrăm pe Zeelanda. Iar noi să dispărem de pe firmament.

***

Cum poți „să castrezi” un transputer de ultimă generație, care face corp comun cu o navă extraterestră? Și, mai ales, cum poți să o faci, fără să alarmezi sistemele de protecție? Este vorba, totuși, de un sistem pe care tehnicienii îl supraveghează secundă de secundă, deoarece de el depinde, în totalitate, susținerea biotopului intern al unei astronave. Iar apoi cum să menții acel biotop activ pentru a putea utiliza, în continuare, nava, la parametrii de zbor?

Problema unei așchii metalice, plutind aiurea prin spațiul cosmic. Un punct scânteietor, care dispare după o clipă în bezna absolută a vidului. Asta trebuie că era cheia rezolvării problemei. Un punct care dispare. Exact așa era necesar să li se înfățișeze pe ecrane *Șoimul Plutonian* celor de la Supravegherea Spațiului.

Arthuro Campbelli își șterse fruntea de transpirație cu un șervet de hârtie, pe care-l mototoli și îl azvârli în incinerator. Aruncă o privire rapidă pe suprafața cromată, lucioasă, de deasupra hubloului. Părul i se retrăsese mult către tâmple, iar ridurile de sub ochi se adânciseră și căpătaseră o culoare vineție. Chelea și îmbătrânea. Evident că pentru toate exista un remediu, dar totul era al naibii de scump, iar ei de-abia aveau bani să răzbească de la o cursă la alta. Acum însă se ivise, din senin, o oportunitate. Și ar fi fost niște idioți monumentali să nu încerce să profite de ea.

Prin hublou, se zărea strălucirea vineție a lui Inverness 17110. Asteroidul-astronavă se găsea la aproape 110.000 kilometri și continua să se apropie cu o viteză care o egala pe aceea a sunetului. Zeelanda primise comanda de a iniția primele manevre de evitare a coliziunii, dar și de a menține nava Hecheeană pe o traiectorie de satelizare a asteroidului.

Transputerul refuzase inițial, demonstrând prin calcule complicate că o astfel de traiectorie ar fi îndepărtat nava de *fereastra* pe care o așteptau să se deschidă în centura de radiații pentru a putea asoliza pe Umbriel.

— Este un asteroid extrem de important pentru noi, insistase noul căpitan. Când vom ajunge, în tandem, în apropiere de Umbriel, îi vom modifica traiectoria prin explozii controlate, pentru a-l expedia în Marea de Xenon, iar noi vom reveni în zona de așteptare, utilizând un contracurent ascendent. Găsești o mulțime pe hărțile tale atmosferice. Este un ordin direct, Zeelanda, iar eu sunt căpitanul acestei astronave. Și mai sunt, în conformitate cu datele clinice ale monitorizării medicale la care mă supui permanent, apt pentru luarea deciziilor de comandă.

Zeelanda îi spusese că va trebui să comunice schimbările de poziție și de consum de combustibil către Centrul de Observare a Zborului, de pe Umbriel, și că nu va purcede la executarea ordinului decât după ce va primi aprobarea sa.

Campbeli știa că transputerul avea dreptate. Din cauza permanentului război de hărțuială cu *pirații cosmici,* nicio manevră nu mai putea fi executată în mod direct, la simplă comandă, ci numai după ce cel mai apropiat Centru de Observare primea toate informațiile și lua în calcul toate posibilitățile ca *pirații* să aibă de-a face, într-un fel sau altul, cu respectiva manevră. Deși nu nu existase vreo astfel de tentativă până atunci, toate Coloniile se temeau de o invazie la sol și își luau măsuri dure de precauție.

Dar mai știa, de asemenea, și ce fel de răspuns va primi de la Centru. Așa că îi solicită transputerului să conducă nava pe o traiectorie paralelă cu aceea a asteroidului, să reducă viteza la două treimi din aceea a sunetului și să determine punctul spațial de maximă apropiere dintre cele două corpuri.

— Cum naiba poți să castrezi un comp?! se miră Olanessi Chiaro, în timp ce se străduiau să ia masa, în liniște, în chichineața devenită brusc neîncăpătoare. Nu mai e ca în urmă cu un mileniu și jumătate, când trăgeai de un mănunchi de fire și gata – se termina cu funcționarea sistemului.

— Nu, răspunse senin celălalt. Și cred că e mult mai bine așa. Pe atunci, întrerupeai mecanic alimentarea, gata, întrerupeai toate operațiile în curs de desfășurare. Or, noi exact de asta

avem nevoie, de continuitate, înțelegi? Trebuie să menținem biotopul activ în interiorul *Șoimului* și trebuie să fim în stare să-l aliniem cu Inverness. Crezi că o s-o facem ieșind în spațiu și trăgând nava cu o coardă?

Strivi între degete tubul cu pastă cremoasă, culese cu buzele șuvița maronie și o înghiți. Repetă operațiunea, până când tubul rămase gol. Îl împachetă și îl trimise cu un bobârnac în direcția coșului de evacuare.

— Ce naiba ai, Hidi? De când ai făcut ochi, te comporți al naibii de ciudat... Parcă ai avea gheață, în loc de creier! Nu ai auzit niciodată de o *buclă de histerezis?*

Chiaro clătină din cap și își lipi fruntea de metalul brumat al peretelui, în care erau încastrate dulapurile și echipamentul termic pentru gătit. Ochii îi luceau stins și goi, asemenea vidului de afară.

— Cred... că nu mă simt prea bine. Mă doare capul și am o senzație de amețeală.

— S-ar putea ca Zeelanda să fi apreciat incorect doza de antidot, atunci când te-a trezit. Lasă că până ne ajunge pietroiul-ăla-producător-de-bani îți revii tu.

Desfăcu o doză de bere și sorbi prelung din ea. Câteva picături de lichid, scăpate pe la colțul buzelor, se rostogoliră către plafon, risipindu-se în toate direcțiile.

— O *buclă de histerezis* este... cum naiba să te fac să pricepi? Îi dai compului o problemă spre rezolvare, care să aibă două sau mai multe posibilități diferite de rezolvare și tot atâtea răspunsuri valide. Pentru că nu este înzestrat cu opțiunea liberului-arbitru, care să stabilească, prin opțiune întâmplătoare, că un răspuns este corect în dauna celuilalt sau a celorlalte, transputerul va calcula la infinit în interiorul acestor posibilități potențial egale, rămânând blocat în interiorul buclei.

Îl privi lung, în timp ce mototolea ambalajul subțire.

— Ai înțeles?

Chiaro clipi afirmativ, dar nu își desprinse fruntea de perete.

— Adică l-am castrat. Nu mai este în stare să ia decizii. Funcțiile secundare continuă să ruleze, dar el nu mai opune rezistență la niciuna dintre comenzile tale, chiar dacă acestea încalcă protocoalele de zbor. Este, pur și simplu, bântuit de fantoma întrebărilor fără răspuns. Când vom termina ce avem de făcut, îi vom reseta memoria apropiată și back-up-urile, iar el

va reîncepe să funcționeze, fără a-și mai aminti nimic despre perioada respectivă. Simplu și eficient, nu?

— Nu știam că există probleme irezolvabile de către o entitate inteligentă artificială.

Campbelli râse și își șterse buzele cu dosul palmei.

— Nu există. Sunt însă probleme care pot fi formulate astfel încât să nu aibă rezolvare. Am una aici, spuse și își bătu tâmpla cu degetul arărător. Nu ți-o spun însă, ca să nu rămâi și tu blocat într-o *buclă de histerezis*. Trecem la fapte?

Chiaro înghiți în sec, apoi dădu din cap afirmativ. Își desprinse capul de perete și îl privi întrebător.

— Trebuie să operăm manual tunurile de ancorare ale navei. Adică eu ochesc și tu tragi. Numai că e nevoie să fim al naibii de preciși, înțelegi? Nu avem dreptul la nicio greșeală.

Dacă nu-l nimerim, Inverness ăla se duce către Norul lui Oort, iar noi o să rămânem aceiași piloți sărăntoci de remorcher, obligați să desfunde haznalele deținuților.

****

Lovitura fusese una teribil de norocoasă: ancora magnetică se înfipsese într-un conglomerat de roci riolitice și rezistase cu bine la primele tensionări, generate de tentativele de rotație a celor două corpuri. Campbelli bănuia că aveau să mai urmeze și alte serii de mici cutremure, dar, dacă nu apărea nicio stabilizare surpriză din spațiul aflat între Neptun și Umbriel, atunci puteau să treacă liniștiți la treabă.

Adevărat că, fără Zeelanda la timonă, lucrurile riscau să scape de sub control, cât timp se vor fi aflat departe de bordul de comandă. Exista posibilitatea să nu mai aibă unde să se întoarcă la încheierea misiunii, dar potul era atât de mare, încât merita să riște totul.

Chiar și viețile. Se gândi o clipă și clătină din cap.

Chiar și viețile?

Și-ar fi dat viața pentru un munte de bani? își linse buzele și le descoperi sărate. Nu, nu ținea neapărat să afle răspunsul, pentru că știa sigur că avea să dirijeze afurisita de capsulă spre scara metalică, în orice condiții. Trasă ultimele corecții de direcție, după care se lăsă pe speteaza fotoliului și își reajustă centurile de siguranță. Olanessi Chiaro aștepta tremurând, în

cabina strâmtă de evacuare, revenirea capsulei pentru a se îmbarca, la rândul său, și a-i călca pe urme.

Țânțarul se înclină de câteva ori, în timp ce se fixa pe traiectorie și, în două rânduri, alarmele de micrometeoriți țiuiră extrem de nervoase, însă scutul rezistă și naveta reuși să străbată cu bine cei aproape 56 de kilometri care separau cele două nave. Cipul de urmărire identifică repede amprenta magnetică a ancorei și se poziționă deasupra craterului de pe Inverness.

Pentru o clipă, Arthuro Campbelli se întrebă ce rost avea să-l aducă acolo pe Hidalgo, părea atât de... speriat? De inactiv? Ochii săi aveau o privire aproape tâmpă. O privire pe care o mai văzuse doar în ochii deținuților înregistrați drept „extrem de periculoși”, în nomenclatorul de identitate infracțională, după ce-și reveneau din cele trei luni de tratare medicamentoasă cu droguri, în stare să topească și o bucată de gheață neptuniană.

Stătu în cumpănă, cu degetul deasupra tastei ce comanda revenirea *Țânțarului* în cala *Șoimului*. Auzise, demult, într-o crâșmă ordinară de pe Phoebe, că somnul criogenic nu ar fi, în fapt, o chestie extrem de sigură și că frecventele cicluri de congelare-decongelare la care era supus creierul pe parcursul mai multor ani de zbor distrugea o mare parte dintre neuroni și din traseele neuronale. Că anumiți *lupi de spațiu* sfârșeau în azile uitate de pe partea întunecată a lui Mercur, cu gheață în cap. Să fi devenit Hidalgo Olanessi Chiaro un cretin?

Oftă și clătină din cap. Indiferent ce ar fi devenit sau avea să devină, la urma-urmei era partenerul lui de peste 25 de ani. Înfruntaseră și bune și rele, așa că nu avea de gând să-l părăsească tocmai acum. Acum, când se părea că dăduseră, în sfârșit, de bine.

Apăsă tasta, își desfăcu legăturile de protecție și își făcu vânt către ușa ovală. Manevră elementele mecanice de siguranță, apoi închise sasul către interior și îl deschise pe cel dinspre exterior. Părăsi modulul învârtindu-se, din cauza ultimei mișcări prea bruște, dar își stabiliză înaintarea cu ajutorul câtorva impulsuri ale jeturilor fixate pe lateralele costumului. Când se îndepărtă suficient, dădu comanda vocală pentru plecarea *Țânțarului.*

Naveta se înclină spre dreapta, acoperind parțial chipul vag portocaliu, mâncat de vărsat de vânt, al uriașului Umbriel.

Cambelli se simți străbătut de un frison: nu mai fusese niciodată atât de... singur, în fața lui. Doar la 112.000 km. Practic, o aruncătură de băț, pentru orice hârb de tranzitare. De unde se găsea, putea să zărească foarte clar craterul Wunda, singura porțiune aproape luminoasă de pe Umbriel.

Se răsuci treptat. În dreapta lui, la 11 kilometri depărtare, Inverness părea cel mai mare corp ceresc pe care-l văzuse vreodată, acoperindu-l complet pe întunecatul Neptun. Se apropie încet, manevrând impulsurile jeturilor. Craterul crescu în jurul său, asemenea unei corole de floare neagră, în lumina tăioasă a farurilor, suprafețe netede de metal topit scânteiau orbitor, preț de o clipă. După un timp, se opri la jumătatea gropii și zări treptele mari ale scării fixate pe peretele stâncos. Se mișcă de-a lungul lor, până când ajunse în fața unei uși circulare, mai mare decât el, ieșită pe trei sferturi din îmbrățișarea pietrei.

Împinse în ea, ajutându-se de forța jeturilor, dar, așa cum bănuise, era blocată pe dinăuntru. Se fixă cu o lesă de ultima treaptă, apoi scoase din rucsacul de pe spate un tăietor protonic portabil, îl lipi pe suprafața rugoasă, trasă un cerc luminos în jurul lui, apoi îl activă și așteptă. Metalul prinse să sfârâie și picături mari se închegară în locul unde raza-vectoare se mișca înainte și înapoi, asemenea unui fierăstrău din vremurile străvechi, înghețară în câteva clipe și începură să se ridice spre partea superioară a craterului, târâte de cine știe ce fel de curenți de inducție. Nici măcar o moleculă de aer nu se înghesui pe urma lor, semn că ultima utilizare a încăperii fusese una către exterior.

Campbelli se întrebă ce urma să se întâmple, în caz de eșec.

Nu-i era foarte clar nici ceea ce avea să urmeze, în caz de reușită, dar măcar bănuia că aveau să se descurce cumva, cu atâta grămadă de bani sub fundurile lor. Dar dacă nu reușeau? în cel mult 16 ore, afurisita de *fereastră* urma să se deschidă, iar semnalul-de-ghidaj avea să-i caute la ultimele coordonate raportate. S-ar fi întors, pentru că ei oricum nu mai erau demult acolo, iar lipsa *Șoimului* urma să declanșeze cea mai mare operațiune de căutare din istoria colonizării microsistemului neptunian. Era posibil ca însăși Administrația Spațială să intervină, în mod direct, mobilizând o parte din flota risipită în Centura de Asteroizi, la vânătoare de pirați. Oricum, avea să fie

mare tămbălău, pentru că pierderile nu erau chiar de neglijat: nicio navă Hecheeană readaptată nu se pierduse până atunci, mai mult, niciuna nu suferise vreo cât de mică avarie, măcar; până în acel moment, niciun deținut nu dispăruse din penitenciarele de muncă, fără să lase măcar un semn în urmă-i. Era o pagubă cu mult prea însemnată, pentru a putea fi ignorată.

Se strâmbă, oftă prelung și își răspunse ceea ce devenise mai mult decât evident: erau ca și morți. Indiferent ce explicații ar fi găsit, Marina nu avea să fie interesată decât de recuperarea rămășițelor și de lichidarea vinovaților. Adică a lor, în speță.

Altfel spus, erau condamnați să reușească. Spera din toată inima ca miza să merite eforturile. Și jertfa.

În cele din urmă, raza tăietorului își termină treaba și bucata circulară de metal, pe suprafața căruia praful cosmic făcuse să crească mici cratere, se desprinse din structura ușii, rămânând să plutească la numai câțiva centimetri în exterior. Cambelli o împinse cu bocancul înspre fundul craterului, apoi se strecură prin decupaj, atent să nu își atingă materialul costumului de marginea aproape tăioasă.

Camera de tranzit din spatele ușii semăna al naibii de bine cu cele de pe navele actuale: două uși față în față, una pentru intrare în navă, alta pentru ieșire în spațiu, sisteme automate de deschidere, dublate de sisteme manuale, fantele prelungi pentru lumini din tavan, elementele de alarmă luminoasă, în caz de depresurizare bruscă, chiar și dulapul cu costume de exterior, în caz de intervenție de urgență. În ultimul mileniu, nu se schimbase aproape nimic în modul de proiectare al navelor spațiale. La urma-urmei, era corect, ridică bărbatul din umeri, în timp ce mișca spotul luminos, în căutarea comenzilor manuale. Dacă o structură funcționa cum trebuie, ce rost avea să încerci să o îmbunătățești, atâta vreme cât situația nu o impunea?

În cele din urmă, localiza elementul de siguranță, în formă de cârlig, îl prinse în podul palmei și trase de el cu toată puterea. Nu se întâmplă nimic. Înjură, cu inima cât un purice. Trebuia să fie funcțional, la naiba! Altfel era nevoit să găurească din nou blindajul și posibilul aer din interior avea să se scurgă în vid, iar aparatura care nu funcționa decât în mediu atmosferic și numai între anumiți parametri de temperatură urma să se deterioreze iremediabil.

Se pregătea să smucească din nou de el, când podeaua îi fugi brusc de sub picioare, iar el pluti către peretele opus, de care se izbi cu genunchiul drept, apoi cu umărul. Reuși să se echilibreze, prinzându-se de o coloană subțire de metal, al cărei rost nu-l înțelese. Al doilea seism îl suprinse aproape în poziție verticală și îl proiectă către hubloul ușii de interior. I se năzări sau dincolo de sticla incasabilă și incredibil de murdară zărise licărind câteva luminițe verzi?

Luminițe pe o navă rătăcind prin spațiu de peste un mileniu? se întrebă, în timp ce se răsucea, ca să primească izbitura în șold. Și ce naiba se întâmpla afară, treceau printr-un roi de meteoriți, care se grăbeau spre atmosfera rarefiată a lui Umbriel sau pătrunseseră într-un vârtej magnetic, una din miile de trombe care călătoreau cu viteze incredibile între atmosfera satelitului și aceea a lui Neptun și care puneau în pericol cursele regulate dinspre și către Therra?

Cea de-a treia zvâcnire îl proiectă cu capul înainte, de-a dreptul către cercul decupat în ușă și numai întâmplarea a fost aceea care a îndreptat vârful bocancului din piciorul drept către stâlpul metalic ce-l mai salvase o dată. Ieși cu o treime din corp în exterior, dar tracțiunea exercitată din bocancul lipit de bară îl opri chiar înainte ca brațele sale întinse să atingă marginile tăieturii.

Mișcarea îl făcu să se răsucească invers. Dincolo de marginea craterului, cercul portocaliu al lui Umbriel îl întretăia pe acela gigantic al întunecatului Neptun, ascunzând strălucirea stelelor. Și permițându-i să zărească perechile de sclipiri ale... ale unei platforme de intervenție exterioară? își focaliză ochelarii, reușind să identifice marcajul luminos. Era o platformă, care continua încă să se izbească de nava-asteroid, până când energia de impact avea să se disipeze complet, lipind-o de aceasta.

O platformă de intervenție aici?

Mâinile sale apucară marginea tăioasă, se împinseră în ea și trupul reveni în întunericul familiar al încăperii de tranzit.

Nava Hecheeană nu dispunea de așa ceva. Ar fi fost imposibil să i se fi atașat, dată fiind forma sa fizică, absolut neconformă cu logica designului uman. Dar *Fortăreața Bastillia* avea două, fixate imediat sub sasul de admisie în interior, cu ajutorul unei schele de cadmiu-inox.

***

Va să zică, se întâmplase!

Arthuro Campbelli își linse buzele sărate și se strădui să-și liniștească respirația accelerată. Într-un fel pe care nu-l înțelegea, deținuții reușiseră să spargă blocajul celulelor, să treacă de codurile de acces ale coridoarelor și să pătrundă în cabinele minuscule ale platformelor. Pentru că, da, trebuie să fi fost amândouă, de vreme ce existaseră trei izbituri de impact una după alta. În mod normal, după contact, platforma ar fi fost azvârlită înapoi cel mult câțiva metri, după care ar fi mers mai multe mii de kilometri în siajul asteroidului-navă, păstrând exact aceeași distanță. După care era probabil că se izbiseră una de cealaltă și, împreună, încă o dată, de corpul îmbrăcat în gangă de piatră, din fața lor.

Cabinele platformelor erau proiectate pentru trei persoane și spațiu de depozitare a materialului pentru reparații. Cam șapte-opt inși, mai înghesuiți. De două ori câte șapte-opt inși. Neînarmați. Și dispunând numai de patru costume pentru exterior.

Și el era neînarmat, fu nevoit să recunoască. Și singur. Iar spațiul închis în care se găsea era o capcană perfectă. Patru inși l-ar fi blocat fără prea mari probleme într-un colț și i-ar fi smuls cu relativă ușurință furtunul care-l lega de butelia cu oxigen.

O singură șansă! realiză, simțind cum inima îi pornește din nou în galop. Să pătrundă în bătrâna astronavă înainte ca ei să coboare pe fundul craterului.

Calculă cu repeziciune timpii necesari ieșirii în spațiu, obișnuirii cu costumele, orientării cu ajutorul jeturilor, coborârii scării și pătrunderii înăuntru. Cel mult, zece minute. O clipă, se gândi și la posibilitatea blocării intrării cu ajutorul bucății decupate, dar știa că era suficient ca deținuții să rămână în exterior, așteptând să i se termine rezerva de aer.

Se repezi din nou către elementul de siguranță și smuci din nou de el. Nu se întâmplă nimic. Se gândi să iasă și să încerce să se îndepărteze de fundul craterului, dar logica îl contrazise imediat: deținuții nu coborau în același plan, cu toții. Ultimul rămas avea să-l ajungă cu ușurință și să-l imobilizeze de la spate. Privi cu disperare în jur, în ideea că va găsi ceva care să

semene cât de cât a armă de apărare. Chiar și dulapul transparent pentru costume era gol. Poate dacă ar fi reușit să smulgă bara de care se lovise mai înainte...

Se apropie de ea și o lumină la partea superioară: pătrundea în plafon, fără nicio urmă de îmbinare. Îndreptă fascicolul luminos spre partea de jos. Și rămase cu gura căscată. Podeaua din jurul barei era un cerc transparent, prin care se vedeau trepte care coborau în partea inferioară a navei.

O a doua cale de acces! ghici Campbelli și se lăsă în genunchi. Dacă prima pățea ceva, dintr-un motiv sau altul, exista încă una, probabil pur mecanică. Pipăi cu mâinile întreaga suprafață a cercului, dar nu descoperi nimic. Nici în exteriorul cercului nu se zărea nimic care să semene, cât de cât, cu un mecanism manual de deschidere. Izbi cu furie și cu spaimă în suprafața rugoasă, până ce simți că îl dureau oasele de la încheieturile pumnilor. Și, totuși, ceva trebuia să fie, cumva astronauții din urmă cu un mileniu izbuteau să utilizeze trapa secundară!

Poate dacă ar fi avut ceva mai mult timp de gândire, ar fi găsit soluția. Se hotărî, brusc să iasă în exterior și să încerce să-i înfrunte acolo, în spațiu deschis. Apucă bara și trase de ea în jos, pentru a se ridica. Și, uluitor, aceasta începu să se micșoreze, bucata de jos intrând în aceea superioară și trăgând după ea capacul transparent. Își făcu vânt și sări într-o parte. Apoi se apropie, prin impulsuri ușoare de deschizătură, așteptă ca mișcarea ascensională să înceteze, apoi începu să coboare treptele una câte una. Când păși pe cea de-a cincea, ansamblul scării se mișcă în jos cu repeziciune, iar capacul coborî în poziția inițială.

Asta avea să-i întârzie suficient pe urmăritori, hotărî Campbelli. Suficient cât să poată pătrunde în navă și să dispară în măruntaiele ei. Probabil că era vorba despre 25-30 de kilometri de coridoare, spații de depozitare, încăperi auxiliare, spații de locuit și de relaxare, precum și de inima energetică – toroidul clasic, în formă de fagure.

Noua încăpere era mult mai îngustă și mai mică decât cea anterioară. Ca și sus, aerul lipsea, iar temperatura era doar cu puțin mai ridicată decât aceea a vidului exterior. Găsi imediat ușa corespondentă către interior și trase de levierul fixat pe perete. Acesta tresări o clipă, nevrând să se desprindă din

înțepeneala celor o mie de ani de nefuncționare, apoi cedă și coborî către limita inferioară. Ușa ovală se deschise încet, iar jetul de aer care umplu încăperea îl împinse cu putere către scara pe care coborâse. Lăsă presiunea să se echilibreze și apoi se grăbi să pătrundă în cel de-al doilea interior. Închise ușa și așteptă până ce levierul ajunse din nou în poziția inițială. Nu avea cu ce să-l blocheze, dar câștigase sigur 20 de minute, în fața celorlalți. În acel moment, problema nu mai era un de moarte iminentă, ci de supraviețuire până la sosirea ajutoarelor. Cum naiba să-l anunțe pe Olanessi de ceea ce se întâmplase? Nici nu voia să se gândească la ceea ce urma să se întâmple în viitorul apropiat, când „Țânțarul” urma să-l aducă pe acesta la baza craterului.

Atât cât îi permitea să vadă proiectorul căștii, realiza că se găsea într-o încăpere imensă. Nu reușea să zărească deloc tavanul, iar peretele din dreapta ușii se întindea înapoia sa pe o distanță nedefinită.

Înaintă câțiva pași, studiind cu atenție locurile. O bandă lată, portocalie, își avea unul dintre capete chiar în apropiere de zid, la numai câțiva metri de el. Celălalt se pierdea în întuneric. Nu putea să rămână locului, așa că luă decizia să pornească la drum, indiferent de direcție. Aruncă o ultimă privire în spate și tresări: urmele propriilor pași se conturau extrem de clar în praful gros, adunat pe podea de-a lungul secolelor. Oriîncotro s-ar fi îndreptat, ele aveau să-i poarte pe vânători pe urmele lui. Își notă în minte să analizeze problema după ce va fi căpătat suficient avans. Întinse brațul și lansă marcajul linear. Un vector roșu porni din fanta aparatului și punctă podeaua, din sută în sută de metri cu o undă termică, în locul de contact, aceasta avea să genereze impulsuri termice, detectabile în infraroșu, până când minuscula sursă de energie avea să se epuizeze. Suficient însă pentru ca el avanseze în linie dreaptă atât cât își dorea.

Se proiectă înainte, împingând puternic în călcâie. Saltul îl ridică aproape cinci metri de la podea și trebui să se răsucească pentru a depista impulsul roșu al marcajului. Atinse podeaua după mai mult de jumătate de minut, mult în dreapta benzii portocalii. Țâșni din nou, corectând unghiul de ridicare. Când reveni la sol, banda era din nou la numai câțiva metri distanță. Sări din nou și din nou.

După un sfert de oră, se opri și se aplecă în față, cu mâinile sprijinite pe genunchi și cu transpirația scurgându-i-se pe frunte și coborând în picuri mari pe gât, către stomac. Instalația de climatizare nu făcea față, iar dezumidificatorul părea că se blocase. În mod clar, costumul nu fusese proiectat pentru astfel de țopăieli.

— Ce dracu' e de făcut? țipă Arthuro Campbelli în microfonul inutil al căștii.

Nu putea să alerge așa, la nesfârșit. În mod sigur, consumul de oxigen creștea cu 20-30% în timpul distracției, iar nivelul buteliilor probabil că ajunsese la jumătate.

— O autonomie de trei-patru ore. Gândește, Campbelli, gândește și nu mai lua nimic în seamă!

Oare deținuții vor fi pătruns în interiorul navei?

Nu asta conta, în acel moment, descoperi bărbatul, în timp ce încerca să-și regleze nivelul adrenalinei. Important era ceea ce trebuia să facă el. Care urma să fie pasul al treilea, după pătrunderea în interior și îndepărtarea de ecluză.

În mod clar, trebuia să se ascundă. Iar apoi să încerce să comunice. Comul costumului nu era proiectat pentru comunicații decât prin intermediul Zeelandei și al unităților administrate de ea, în *Țânțari* și în cilindrul-depozit. Dar pe nava pe care se găsea exista, în mod evident, aparatură de comunicare la mare distanță. Chiar dacă era veche de o mie de ani. Chiar dacă modul de funcționare îi era complet necunoscut.

La urma-urmei, strictul necesar era o sursă de energie, un aparat de comunicare și un vector de transmisie. Vectorul i-l putea asigura sistemul de orientare în spațiu al costumului. Fusese conceput în așa fel, încât să-l poată ajuta, în cazul în care s-ar fi rătăcit prin spațiu, lipsit de legătură cu Zeelanda.

Un aparat de comunicare și o sursă de energie.

— Să o luăm pe rând, bombăni, în timp ce se apropia de bandă și se așeza în fund pe ea, ca să verifice etanșeitatea îmbinării costumului cu bocancii.

Două lucruri se petrecură, simultan: banda porni să înainteze, fără veste, luându-l prin surprindere și răsturnându-l pe suprafața ei; două luminițe verzi plutiră chiar pe deasupra sa, părând să se îndepărteze, în direcția de înaintare a benzii.

O bandă trasnportoare… descoperi Campbelli, în vreme ce își regăsea echilibrul și se ridica în fund. Ținând cont de faptul că

unul din capete se găsea lângă ecluză, însemna că încăperea prin care rătăcea acum era unul din spațiile de de-pozitare, înainta printr-o magazie. Destul de goală, de vreme ce peste tot în jur domnea pustiul.

Iar cele două luminițe... Se stinseră, după care se reaprinseră, plutind mai spre dreapta, dar și mult mai aproape de el. După câteva secunde, coborâră până aproape de nivelul căștii.

Plasmă globulară sau energie magnetică modulară?

Campbelli nu văzuse niciodată așa ceva, dar auzise de multe ori vorbindu-se, cu spaimă și respect, despre cele două tipuri de manifestări. Câțiva țicniți susțineau că reprezentau cele dintâi forme de inteligență ale energiei în stare pură.

Ridică mâna și o flutură în direcția lor, ca și cum ar fi alungat niște insecte. Luminițele clipiră și își schimbară culoarea în violet. Apoi se retraseră câțiva centimetri și bărbatul ar fi putut să jure că auzise un zumzet gros și cacofonic în com. După care se apropiară una de cealaltă, aproape contopindu-se, și se repeziră către casca sa. Lovitura se dovedi la fel de tare ca și aceea a unui baros, manevrat de un braț robotizat. Campbelli se trezi zburând de pe bandă și plutind prin atmosfera rarefiată și lipsită de gravitație, într-o direcție ne-cunsocută, care-l îndepărta atât de banda portocalie, cât și de marcajul termic. Simți o durere puternică în piept, ochii i se umplură de lacrimi și, în cele din urmă, o beznă mai neagră decât vidul cosmic îl înghiți în mantaua ei gelatinoasă.

***

Arthuro Campbelli făcuse multe tâmpenii în viața sa.

Furase un observator de salt, de pe una din orbitele joase ale satelitului Amalthea. Recoltase gheață semiprețioasă de neon, argon și fluor din cascada Grendel, de pe uriașul satelit saturnian Titan, închisă prospectorilor și vizitatorilor pentru o perioadă de două secole. Făcuse contrabandă cu apă înghețată, în Centura Kuiper, furând bucăți din blocurile paralelipipedice, cu lungimea de doi kilometri, înșirate în sistemul zalelor de lanț, în fața unui împingător automat. Participase la revolta de pe nava de asalt *Zenon din Eleea*, în urma căreia se alesese cu aproape doi ani de spitalizare pe Dione, la numai 12790 de

kilometri de bătrâna Therra. Acceptase o misiune de spionaj în sistemul interzis Proxima Centauri, în favoarea unei grupări științifie nerecunoscute de Parlamentul Therrian și nici de către Administrația Spațială.

Și multe... multe altele, pe care însăși memoria sa refuza să le mai scoată la suprafață pentru a fi analizate. Iar asta nu pentru că i-ar fi fost rușine, ci pur și simplu pentru că erau prea multe.

Niciodată însă, niciodată nu făcuse ceva care să-l aducă atât de aproape de moarte, cum i se părea că se afla în acel moment, în care reușise să deschidă ochii și să realizeze că se terminase cu leșinul. Pentru o clipă, se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să se lase capturat de deținuți. Măcar în felul acesta s-ar fi întors pe *Șoim.*

Reînchise ochii, oftând. Sau poate că nu. Gândul negru îi făcu un semn de amenințare cu degetul. Poate că nu. La urma-urmei, era mai ușor să te răzbuni pe cineva și fără să fii o minte sofisticată. Era de ajuns o mână înfiptă în tubul de oxigen, care să tragă, și un șut în fund, care să împingă, în direcția spațiului. S-ar fi transformat într-unui din miliardele de sateliți ai lui Uranus, imposibil de cartografiat.

Clipi și, când ceața de lacrimi se șterse de pe albul ochilor, reveni în pădurea de brad de pe malul abrupt al râului, care sărea peste un trunchi prăbușit și se afunda într-o masă densă de ferigi. O ceață ușoară se ridica din pământul ud și mii de picături minuscule înțepeniseră pe mușchiul des ca o perie, care îmbrăca stâncile din apropierea apei. Undeva, printre acele lungi ale crengilor, se întrevedea asemenea unei fantome ochiul palid al soarelui.

Al soarelui? tresări Campbelli și încercă să se frece la ochi. Nimeri peste cască și se lăsă păgubaș. Al acelui Soare?! Ajunsese pe Therra sau era prada unei iluzii? Poate că, totuși, nu se trezise.

— Ba da, te-ai trezit, îi confirmă, o voce scăzută, venită din stânga.

Se răsuci. Pe o piatră lată, stătea Arthuro Campbelli, îmbrăcat într-un costum impecabil de tweed, cu o șapcă cadrilată, pusă șmecherește pe o parte.

— Te-ai trezit, deși te gândești că mai bine ai fi continuat să rămâi leșinat, îl sperie o altă voce, ceva mai ascuțită, venită din spatele său.

Întoarse capul, atât cât îi permitea casca. Un alt Arthuro Campbelli aștepta în picioare, cu o crosă de oțel în mâna dreaptă. În mâna stângă avea o batistă din bumbac, cu care își ștergea fruntea de transpirație. Era îmbrăcat în costumul specific al jucătorilor de golf, cu pantaloni trei sferturi, cu șireturi și nasturi mari, la partea inferioară, cu șapcă albă și cămașă în carouri, de gulerul căreia era înnodată o cravată-șiret.

Nu, nu era nebun, decise după câteva clipe. Închise ochii și îi deschise, dar ceilalți rămaseră pe locurile lor, privindu-l întrebător.

— Asta... este o iluzie... afirmă, într-un târziu, arătând locurile din jur, cu un gest circular.

Campbelli cel din spatele său săltă crosa în aer și-l izbi puternic în cască. Materialul compozit pârâi puternic, dar rezistă șocului. Crosa, în schimb, se îndoi ușor. Bărbatul sări în față, gata-gata să-l răstoarne pe celălalt.

— Ești nebun?! urlă și-și duse mâna înmănușată la cască.

— Nu sunt nebun, rânji Cambelli Unu. Te-a lovit o iluzie, nu?

— Nu înțeleg, se plânse el, străduindu-se să se retragă, fără să pară că face acest lucru. Eram într-o navă cosmică veche de o mie de ani, complet goală, și acum mă trezesc pe malul unei ape, într-o pădure de brad, cu doi bărbați identici cu mine alături. Și mai primesc și o lovitură de crosă în cap. Vouă vi se pare normal?

Cei doi dădură din cap, în același timp. Li se părea normal.

— Atunci, e clar, nebunul sunt eu. Vă prezint scuze la amândoi. Nu este vorba despre o iluzie, ci despre o fantasmă generată de o leziune cerebrală. Asta este! se ilumina el la față. Când am zburat de pe banda transportoare, m-am izbit de ceva cu capul, creierul meu a suferit o leziune și îmi furnizează informații eronate.

Campbelli Unu și Cambelli Doi se uitară unul la altul și izbucniră în râs. O pasăre mare și neagră veni în zbor și se așeză pe o ramură joasă, la câțiva pași de ei. Începu să fluiere un tril răgușit. Apoi Campbelli Doi ridică crosa și se scarpină cu ea pe frunte.

— Ne pare rău și nouă, spuse el, după câteva clipe. Nu am găsit altceva mai bun. Totul s-a întâmplat prea repede.

— Adică...

— Adică nu stai undeva leșinat, cu o rană la cap, dacă de asta te temi. Te afli pe aceeași astronavă pe care ne găsim și noi, dar ești o entitate atât de... surprinzătoare, încât nu am știut ce fel de altă formă ar fi putut să avantajeze un schimb de informații între noi.

Arthuro Campbelli înghiți în sec și se lăsă să alunece pe o piatră lată. Acum, chiar că ar fi preferat să fi zburat prin navă și să se fi lovit la cap. Întinse mâna și o vârî în undele limpezi, își răsfiră degetele, ridicându-le în sus, și picurii de apă se strecurară printre cutele mănușii, grăbindu-se să alerge la vale.

— Există gravitație! spuse încet, ca și cum observația sa ar fi fost o constatare oarecare.

— Ceea ce numiți voi gravitație este o forță care se găsește pretutindeni în Univers, zâmbi rece Campbelli Unu. Îți trebuie cunoștințe minimale, ca să o depistezi și să o folosești.

— Cunoștințe minimale... repetă și un gând îl fulgeră, ca o arsură veche. Cunoștințe minimale. Pot să le capăt și eu?

Cei doi Campbelli schimbară repede o privire.

— De ce nu...? în acest Univers însă totul funcționează, conform Primei Legi a Compensării – nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă, totul se transformă. Îți oferim... ne oferi.

— Ce-aș putea să vă ofer eu?! se miră, de această dată cu adevărat.

Pasărea neagră țipă ascuțit, zvâcni repede din aripi, se ridică în aer și dispăru printre crengi. O broască verde își scoase capul la suprafața apei fremătătoare și se uită lung la ei. Cei doi Cambelli își încrucișară încă o dată privirile, râseră și, brusc, râul dispăru, cu broască cu tot. Pe locul unde, cu numai câteva clipe mai înainte, se învârtejeau apele lui limpezi și reci, acum creștea o iarbă măruntă, cu fire groase, aplecate spre pământ. Melci cu cochilii mari, terne, își croiau cu greu drumul printre ele.

Arthuro Campbelli își scutură capul, uluit. Râul refuză însă să-și reia locul în peisaj.

Veneau de undeva dintr-un spațiu adimensional, aflat la marginea sudică a Nucleului Galactic. Erau făcuți din materia

primă care anima stelele și puteau să trăiască cel puțin tot atât de mult, ca și acestea.

— Te-am analizat, spuse Cambelli Unu, în timp ce-și potrivea reverul hainei de tweed, cu atenție. Și tu ești făcut din același material.

— Mda, vezi să nu! se strâmbă dezgustat bărbatul. Arthuro, Fiul Stelelor... Altceva mai bun n-ați găsit?

— Indiferent de crezi sau nu în Realitate, ea nu se schimbă, în funcție de asta. Este un dat etern.

— Aha!

Universul ajunsese la capătul evoluției și urma să se transforme. După Marea Resorbție, nimic nu avea să mai fie la fel. Civilizațiile urmau să moară, sistemele stelare să se destrame, în locul luminii strălucitoare, întunericul adânc al nemișcării.

— Încercați să vă salvați civilizația, înțelese el.

— În mintea ta este stocată o imagine bidimensională – se numește moneda cu două fețe. Campbelli Doi se sprijini în crosa strâmbă. Lumină – întuneric. Existență – nonexistență. Logică aristotelică, nu? Este doar un instrument, cu ajutorul căruia încercați să simplificați complexitatea Universului. Noi nu funcționăm conform acesteia, însă.

— Nu suntem ceea ce voi numiți „o civilizație”. Bărbatul în costum de tweed scoase batista din buzunarul de la piept și i-o întinse. Ai casca murdară aproape de bărbie. Ar fi cazul să o lustruiești puțin.

Campbelli luă bucata de material alb și îl privi cu îndoială.

Îi spuseră că făceau parte dintr-un evantai de călători, porniți să adune informații despre *marea transformare.* Nu pentru că voiau să amâne rezultatul ei final, ci pentru că doreau să afle cum ar fi putut să ajungă mai repede dincolo. Pe partea de întuneric a Transformării.

— Adică vreți să muriți primii.

— Ha-ha! râseră ei, din nou. Noi gândim altfel. Ne place să credem că Dincolo vom defini o altfel de existență. Și vrem să ajungem printre primii, deoarece dintotdeauna primii sosiți pe un nou tărâm au putut revendica orice au găsit folositor acolo. De altfel, tot primii am ajuns și în acest Univers.

Continuară să-i povestească despre ei și să-l întrebe despre oameni, despre inteligența artificială, despre entitatea digitală

Xolotl, despre expansiunea în Sistemul Sol, despre sistemele de apărare aflate sub comandamentul Administrației Spațiale, despre pirații cosmici, despre exploatările de gaze din microsistemul jovian...

Într-un final, Campbelli cel așezat se ridică de pe piatră și își șterse grijuliu turul pantalonilor de praf, apoi își lustrui pantofii din imitație de piele de șarpe.

— Sunt de părere că am încheiat aici, îi spuse celuilalt și îi făcu semn cu ochiul. Crezi că mai are vreun rost să întârziem?

— Până la sfârșitul eternității mai e ceva de așteptat, dar nu văd de ce nu ne-am grăbi puțin, rânji Campbelli Doi. Ne-a făcut plăcere această conversație, domnul meu. Cu plăcere te-am pofti la un ceai, dar riscăm să pierdem trenul de amiază. Și nu ar fi indicat, ținând cont de pedanteria britanică.

— Poftim?! se bâlbâi Arthuro Campbelli, trăgându-se un pas înapoi. Despre ce tren e vorba?

— Trenul ultimei speranțe, rânjiră cei doi, simultan, și trupurile începură să tremure și să-și contopească liniile.

— Mi-ați promis! țipă el, luându-și inima în dinți. Mi-ați promis cunoștințele acelea minimale.

— Așa am promis?! întrebară cele două chipuri ale sale, înainte să se contopească, într-o singură efigie neclară. Universul, domnule, este plin de promisiuni neonorate. De promisiuni lipsite de fundament. Credeam că știi asta. Trebuia să fi știut asta.

Cambelli simți cum trupul îi este scuturat de un frison înghețat. Se întâmpla ceva cu sistemul termic al costumului?

— Măcar spuneți-mi ce naiba căutați pe barcazul ăsta nenorocit, se rugă el, cu voce istovită.

În aer nu rămăseseră decât ochii, verzi, ușor strălucitori.

— Tu de ce te urci în tubul acela ciudat, căruia îi spuneți metrou? Pentru că ți-e lene să-ți folosești propriile puteri pentru a străbate distanța propusă.

Căștile prinseră să vibreze, umplând interiorul comului cu un zgomot gros, cacofonic. Ochii clipiră, se metamorfozară în două lumini verzi și dispărură.

— Dumnezeule! se plânse Arthuro Campbelli, apucându-și casca cu ambele mâini, ca și când ar fi vrut să o smulgă de acolo. Ce se întâmplă cu mintea mea?

Nu găsi însă niciun răspuns. Și, pe când pădurea, iarba, cerul, pietrele, insectele și păsările din jur prinseră să se destrame, ca luate de o pală subțire de vânt, strânse din dinți și se jură să nu mai pună niciodată întrebări.

***

Când deschise ochii, Portia cea galbenă ca lămâia se chinuia să oculteze discul de o sută de ori mai mare. al lui Umbriel. Strădania lui Sisif, cel care nu mai reușea să ajungă cu stânca în vârful muntelui.

Arthuro Campbelli își linse buzele sărate. Portia avea să mai strălucească vreme de 10 minute, apoi avea să dispară în spatele fratelui mai mare, pentru a reapărea dinspre dreapta peste aproape șase ore și jumătate. Alături de minusculul Trinculo, era cel mai rapid satelit din suita celor 27 de pietroaie, lipsite de o formă clar geometrică, care se roteau în jurul fascinantului Uranus.

Își coborî privirea asupra costumului spațial, mânjit cu galbenul-muștar al Portiei. Părea întreg. Habar nu avea cum de ajunsese în spațiul exterior, dar bănuia că era ceva în legătură cu noii săi amici, Campbelli Unu și Doi.

Se răsuci într-o parte și zări licăririle roșii ale luminilor de poziție ale platformei de intervenție. Cilindrul lung, acoperit în întregime cu o gangă subțire de praf, piatră și gheață, realiza o mișcare de rotație excentrică, în jurul axei, ceea ce însemna că era afectat de pseudogravitația unui corp apropiat, cu mult mai mare decât el. Întinse brațul drept și atinse butonul de pornire a jetului de propulsie, fixat mai jos de genunchi. O flacără scurtă și trupul începu să se învârtă în direcție opusă. Știa că trebuia să facă același lucru și în partea cealaltă a corpului, altfel ar fi continuat să se învârtească multă vreme, amețind, numai că în acel moment era mult mai interesat de ceea ce vedea la mai puțin de o sută de metri de el.

Inverness 17110 se îndepărta încet, dar vizibil, expunîndu-și, în direcția sa, craterul cel mai mare, vag iluminat de combinația de culori a lui Umbriel, Mirandei, Prospero și Mag. Ultimul apărea asemenea unui inel subțire, roșcat, aler-gând grăbit peste suprafața leneșă a Mirandei. Dar treptele metalice ale scării sclipeau, de parcă ar fi avut propria lor lumină interioară. Iar pe

cea mai de sus, se zărea celălalt costum de exterior al *Șoimului*, făcându-i semne de adio.

— La dracu'... la dracu'... la dracu'...! șuieră bărbatul în com, deși știa că nu îl ascultă nimeni.

Costumul acela ar fi trebuit să se afle încă în dulapul din camera-ecluză a navei Hecheene. Singurul care ar fi putut să îl scoată de acolo, să îl îmbrace și să-l aducă pe Iverness era numai...

— Chiaro?! Bătrâne, tu ești acolo?

În urechi, se auzi semnalul specific deschiderii unei linii de comunicații audio, după care banda de recepție fu invadată de rafalele de paraziți produși de apropierea câmpurilor magnetice ale sateliților.

— ... recepționezi, Arthuro? I-am... Zeelandei să deschidă o linie... cu tine. Ești pe-acolo?

Corpul continua să se răsucească aducându-l mereu cu capul în direcția platformei de intervenție. Campbelli trebui să se concentreze pentru a activa celălalt jet de propulsie. După câteva zeci de secunde, mișcarea de rotație ajunse atât de lentă, încât i se părea că stă pe loc. În realitate, continua să se rotească, în direcția Sudului Galactic, numai că ochiul unui om nu mai reușea să sesizeze mișcarea.

O așchie metalică plutind în spațiul cosmic, își aminti, brusc, Campbelli, ducându-și mâna la cască, deasupra frunții, pentru a se feri de lumina galbenă a Portiei. Un punct scânteietor, care dispare pentru o clipă în bezna absolută a vidului. Apoi reapare, reflectând în permanență o rază captată din mediul înconjurător. O sclipire cu o intermitență ciclică, a cărei pauză de o miime de secundă este dată de rotirea în jurul propriei axe. O zecime de secundă de sclipire... o miime de secundă de pauză... O zecime de secundă de...

Sclipire vizibilă numai pentru senzorii de imagine de pe bătrâna carcasă a *Șoimului.*

— Dă-i drumul, Hidi! Nu te grăbi, ce naiba, avem tot timpul din lume la dispoziție.

Aruncă o privire asupra setului de senzori care monitorizau starea costumului.

— Tot timpul ăsta... se reduce cam la o jumătate de oră, nu?

Ar fi putut să jure că în vocea fostului său comandant și tovarăș de zbor sclipea o ironie rece.

— Ai fost tot timpul cu ochii pe mine, nu, Hidi?

Pârâitul energiei electrostatice atinse o nouă cotă de paroxism. Campbelli aruncă o privire spre stânga, acolo unde Prospero și Mag alunecau în umbra din ce în ce mai accentuată a Titaniei, care începea să muște din fața uriașului Oberon. Apoi, la aproape 60 de kilometri, cilindrul-pușcărie se interpuse între ei și Oberon și pârâitul reveni la parametri acceptabili.

— Îmi pare rău că a trebuit să-ți fac asta, Arthuro. Sincer... chiar îmi pare rău. Dar...

— Dar nu te-ai putut abține, nu, căpitane?

Chiar nu înțelegea cum de reușise Hidalgo Olanessi Chiaro să ajungă pe nava-asteroid. Pentru performanța asta ar fi avut nevoie de cooperarea completă a Zeelandei și chiar și așa tot mai rămâneau unele probleme de rezolvat. Închise ochii, răsuflă adânc, încercând să se concentreze, apoi îi redeschise. O jumătate de oră. O jumătate de oră...

— Ce naiba i-ai făcut compului, de s-a îndrăgostit de tine? Nu ar fi trebuit să asculte decât de căpitan, nu?

— Îți aduci aminte cum l-ai făcut să te asculte pe tine? Iar tu erai secund.

Îl trecu un frison înghețat.

— Prima Lege.

— Exact, Prima Lege. Am deschis manual sistemul de încarcerare și le-am permis deținuților să părăsească peniteciarul. Te aflai în pericol.

Uneori, lucrurile se întorceau împotriva ta, oricum ai fi acționat. Campbelli nu credea în soartă, dar trebuia să recunoască faptul că existau unele potriveli imposibil de explicat cu principiile logicii aristotelice. A instrumentului de simplificat complexitatea Universului, își aminti.

— Complexitatea Universului... repetă.

— Ai spus ceva, prietene?

— Nu cred. Ce ai de gând?

— Păi... să revendic astronava asta bătrână. Am legat *Șoimul* de carcasă și o să dispar cu ea în Centura de Asteroizi. Mulțumesc pentru că te-ai chinuit să desfaci cilindrul. Mi-ai făcut munca mai ușoară. Cred că o să am nevoie de vreo câțiva ani de liniște. Atât cât să o pot vinde la bucată piraților sau oricui s-ar arăta interesat de antichități. După care, o să-mi pot permite să cumpăr o navă de cursă lungă numai pentru sufletul meu. Și

să dispar în direcția lui Proxima Centauri. Oricum, mai sunt încă vreo mie nouă sute de ani de embargo. O liniște absolută, acolo.

— Și piticul Freyja?

Vocea lui Chiaro hârâi amuzată, în comp.

— Nu există pitici Freyja, amice. Vocea sa avea o tentă binedispusă, detectabilă chiar și printre paraziții care reveneau în forță pe banda de recepție. Dar știam că tu ai tendința extravagantă de a crede în tot soiul de inepții. Așa că am pregătit din timp o înregistrare holo. Normal că Zeelanda a filmat-o pentru tine, doar ea o emitea, nu? Habar n-aveam că vom găsi minunea asta minunată, voiam numai să mă amuz puțin pe socoteala ta. Se pare însă că a servit la ceva mai mult decât atât, nu?

— Mda.

Urmă o pauză de câteva zeci de secunde. Inverness 17110 continua să se îndepărteze. Deja mai mult de jumătate dispăruse în umbra portocalie aruncată de Umbriel. Platforma continua însă să se mențină aproape, licărindu-și luminile de poziție.

— Hei, Campbelli, nu fi posomorât! Poate nu-ți vine să crezi, dar am oleacă de suflet, așa că o să-ți las în urmă „Țânțarul”. Zeelanda 1-a setat pentru a-ți urmări semnalul radio al costumului. Cu puțin noroc, o să ajungă la tine în vreo... 33-34 de minute. Cam la limită, dar o rezolvi tu cumva. Întotdeauna, te-ai descurcat cu zborul prin spațiu. Și, amice... nu o lua prea personal. E numai o problemă de bani, nu?

Paraziții năvăliră din nou, cu atât putere, încât Campbelli știu că fostul său camarad închisese canalul. Din păcate, nu putea să facă același lucru. Poate că nemernicul de Chiaro nu mințise și naveta chiar venea spre el.

Se întinse și-și auzi oasele troznind. Avea destul loc, la urma-urmei, nu? în Universul acesta era spațiu pentru toți, chiar și pentru așchiile metalice. Rânji. O așchie, care visase să ajungă comandant de astronavă, pe liniile de transport ale Administrației Spațiale.

Aruncă o ultimă privire în direcția navei-asteroid. Ca și cum ar fi știut că face asta, Chiaro îi făcu semn cu mâna.

— Rahat! nombăni, strâmbându-se. Păcat că gravitația lui Umbriel nu te poate atinge! Dumnezeu știe cât mi-aș fi dorit să te zdrobești de satelitul ăla nenorocit.

Exact în acel moment, Inverness 17110 tresări, ca izbit de un val gigantic. În jurul lui, traiectoriile milioanelor de particule se învălmășiră și erupseră în direcția giganticului satelit portocaliu, antrenând astronava-asteroid în direcția straturilor înalte ale atmosferei.

— Hei! țipă bărbatul, uluit de întorsătura neașteptată pe care o luaseră lucrurile.

— ... activeaz-o, Zeelanda!... se mai auzi vocea lui Chiaro, după care frecvența se închise complet.

Inverness se prăbușea, pur și simplu, către suprafața lui Umbriel, urmând o traiectorie elipsoidală destul de abruptă.

Ca și cum atracția gravitațională a satelitului ar fi crescut brusc cu vreo 2000 de unități Maud, își spuse Campbelli, activând un jet pentru a putea urmări spectacolul. Aproape că nici nu se mira de faptul că el nu resimțea fenomenul.

Cum spuseseră cei doi ciudați?

Conform Primei Legi a Compensării – nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă, totul se transformă. Îți oferim... ne oferi.

Oare chiar mai avea nevoie de navetă?

Surf-Ra/7815 EC

Se numea Vitali Martin Abraham Moles, cu denumirea de rutină Vimar. Exact așa era înregistrat la Serviciul Crimei Organizate, cu sediul pe planetoidul Ceres, în catalogul Criminalilor Independenți.

Era înalt, chiar și pentru standardele celor născuți în afara Therrei, cei doi metri douăzeci reprezentând o permanentă supriză pentru clienții pe care-i accepta. Bine legat, cu o musculatură pe care și-o perfecționa cotidian în *tuburile* companiei, Vimar era singurul angajat care beneficiase de maximul reanimărilor puse la dispoziție de SCO, trei la număr, ceea ce însemna că, de la ultima, lucra fără asigurare de viață. Dar nu părea să-i pese prea mult, oricum nimeni nu-l auzise văietându-se vreodată că s-ar fi putut întâmpla să nu se mai întoarcă din următoarea misiune. Și, á propos de misiuni – era când blond, când brunet, în funcție de sexul victimei. Pentru femei, era blond.

Când nu lucra, locuia pe Stația Delta Oroscco, andocată pe o orbită elipsoiodală în jurul lui Ceres, fapt care îi oferea posibilitatea să vadă Centura de asteroizi de sus și din lateral dreapta. Era o imagine fascinantă, dacă țineai seama de faptul că obiectele de diferite dimensiuni care o alcătuiau își schimbau în permanență poziția, în raport cu Stația. De regulă însă nu prea avea timp să facă observații astronomice și nici măcar să contempleze spectacolul cosmic: *interpelatorii* se activau mereu și-l trimiteau în diferite puncte ale Sistemului, ba chiar și în afara lui pentru a extermina pe cineva.

Serviciul Crimei Organizate fusese înființat de un *polițist-Semantem*, un hiperprogram autoperfecționabil care descoperise, analizând diagrama istoriei psihologiei umane, că elementul crimă nu putea fi eradicat, deoarece rasa umană îl deținea în structura sa genetică profundă, în acele planuri de bază care nu pot fi alterate fără distrugerea speciei însăși. Așa că, în anul 6899 EC, îi propusese Administrației Spațiale crearea unui serviciu, care să suplinească apetitul cetățenilor solarieni pentru astfel de manifestări brutale și sângeroase, dar care, în același timp, să fie menținute sub o supraveghere și un control extrem de riguroase. Serviciciile SCO se bucurau de un succes

enorm de-a lungul și de-a latul Sistemului Solar, iar *criminalii independenți*, victimele sau diferitele servicii de pază de corp, angajate pentru protecție, beneficiau de o popularizare imensă pe toate canalele informative, primind, la sfârșitul operațiunilor, în funcție de cotare și de punctajul obținut, sume consistente de e-scuzi.

Așa că nu era de mirare faptul că cei mai buni criminali lucrau, de facto, cel mai puțin, deoarece nu acceptau decât cele mai dificile cazuri, care beneficiau de maximum de publicitate.

Vimar se plictisea într-un concediu de odihnă lipsit de spectaculozitate, în stațiunea Gemă, de pe satelitul uranian Oberon, pe malul Mării Alistarc. Încercase toate distracțiile posibile legal, care puteau fi cumpărate prin linia sa de cont, dar își încercase norocul de două ori și cu aventuri la limită – cumpărase un ghid retro pentru o partidă de schi pe cea mai înaltă cascadă de heliu congelat, din zona sudică, și acceptase o scufundare într-un gheizer de profunzime în adâncurile Mării Alistarc, cu ieșire din zona protejată.

După un avertisment serios din partea Administrației oberoniene, se mulțumise să vegeteze în Montoya-Series, unul din cele trei hoteluri uriașe ale stațiunii, așteptând un apel din partea Serviciului. Se îmbăta zdravăn, în fiecare zi, o zi care de fapt părea să nu aibă sfârșit: dura 42 de ani tereștri. Numai faptul că hotelul respecta ciclul diurn/nocturn de 12 ore, îl făcea să se închidă din când în când în cameră și să încerce să adoarmă. Se zvârcolea vreme de câteva ore, în căutarea somnului izbăvitor, apoi sfârșea prin a-și administra un coagulant oniric.

Într-o astfel de stare îl găsise *interpelatorul* SCO-ului, chiar la începutul înserării artificiale, când se pregătea să urce în cameră, părăsindu-și paharul cu derivați alcoolici pe tejgheaua lucioasă de crom a barului de la demisol. Stătea pe scaunul tip scoică de mai multe ore, holbându-se la spectacolul fetelor-abur de la întreținere și Bună-Dispoziție, fără să pară că vedea ceva, în mod real. Așa că atunci când acesta își făcu apariția chiar pe suprafața metalică de lângă pahar, aproape că icni de spaimă, crezând că intrase deja în starea de comă alcoolică. Dar nervurile Asklepyos clipeau în mod obișnuit, în stânga fiecărei retine, arătându-i că starea fizică generală a organismului său era în limitele normale.

Insecta roșie, cu spinarea plină de ganglioni cu țepi în vârf, își mișcă două din cele șase picioare și râse straniu, în liniștea de-o clipă a încăperii. Vimar se uită în jur, să vadă ce reacție aveau ceilalți clienți din jur, dar descoperi că își vedeau de treburile lor, neacordându-i mai multă atenție decât unui fir de praf, așezat pe reverul sacoului.

— Te întrebi ce naiba sunt... și de ce nu se miră nimeni altcineva, în afara ta, că m-am materializat pe tejgheaua asta.

Bărbatul își linse buzele, înghiți în sec și așteptă urmarea. Asklepyos nu îi dădea, în continuare, niciun semn.

— Sunt un acarian Dinothrombium cromatofog. Adică pot să fur culori din lumina ce mă înconjoară, ca să o schimb pe a mea. Privește!

În clipa următoare, deveni verde, apoi negru.

— Să rămân așa, mai bine?

Vimar ridică din umeri. Îndreptă un pumn enorm deasupra vietății, despre care mai avea încă vag impresia că era doar o proiecție a creierului său, plicitisit de lipsa de acțiune a ultimei perioade.

— Mi se pare ciudat să vorbesc cu... o insectă? Asta sunt acarienii, insecte, nu? Ce-ai zice, dacă te-aș zdrobi?

Râsul acela alunecos îi răsună din nou în urechi. Pe scenă, începuse o altă secvență din interminabilul spectacol.

— Sunt o arahnidă superpitică, da, așa că nu ai ce să zdrobești. Păstrează-ți energia pentru misiuni, nu are rost să te lupți cu insectele. În realitate, am cam o miime de milimetru, iar tu vezi acum una dintre proiecțiile pe care le-am pregătit pentru cortexul tău cerebral.

— Ești un...

— *Interpelator* SCO. Permite-mi accesul la Contul tău personal, te rog, pentru a-ți insera informațiile următoarei misiuni.

— N-am înțeles niciodată preferințele SCO-ului pentru forma *interpelatorilor* săi, mârâi celălalt, dar îl programă pe Asklepyos pentru expunerea interfeței de contact. Tot mă bucur că nu mi-a trimis vreun germene de ciumă bubonică sau vreun spor de antrax.

— Nici nu putea, își ridică acarianul din nou cele două picioare din față. Sistemele de protecție ale navelor carantinează automat orice fragment biologic a cărui hartă

cromozomială este atribuită vreunui provocator de infecții. Forma mea este mai mult decât convenabilă, în aceste circumstanțe. Dorești informațiile în pachete sigilate sau preferi adrese pentru linkuri protejate?

Pachetele erau în regulă. Interfața deveni violetă pentru câteva clipe, apoi când transferul se încheie își ceru permisiunea să se reintegreze în memoria pasivă. Asklepyos îi sugeră să folosească un dezarhivator din rezerva hotelului și își dădu acceptul.

— Ai o zi therriană, ca să studiezi dosarul și să îl accepți sau să îl respingi. Poți să utilizezi sistemul oberian de comunicații pentru dezarhivare, iar adresa veche redevine funcțională pentru Asklepyiosul tău, atunci când va deschide Calea. Ai vreo întrebare?

Ce întrebare ar fi putut să aibă în acest stadiu, când încă nu cunoștea nimic despre misiune? Se strâmbă și aruncă o privire către scena scăldată în polifonia de lumini.

— Da. Cine crezi că o să câștige runda a doua din Decada Luciferină?

Acarianul râse din nou și îi făcu un semn amenințător cu cele două picioare, cu clești la capete.

— Ești un prost, Vitali Martin Abraham Moles. În locul tău, aș fi fost interesat să aflu cine a câștigat bătălia alegerilor pentru șefia SCO, dar poate că e mai bine să nu cunoști amănuntele nesemnificative, ce zici?

Și dispăru, fără niciun semn de avertisment. Vimar răsturnă paharul cu cotul și își stropi costumul cu lichidul colorat. Azvârli, nervos, o monedă albastră de 10 e-scuzi, se mai uită o dată către fetele-abur care-și expuneau pe scenă diferitele părți anatomice, supradimensionându-le pentru ochii celor cu adevărat interesați, apoi se îndreptă cu pași greoi către banda-lift, de la capătul barului.

***

Clădirea Tournois se găsea exact la intersecția celor două artere importante din Montoya-Series, în apropiere de hubloul bombat, cu diametrul de 200 de metri, care se vedea din exteriorul hotelului asemenea unui rubin polifațetat. Trotuarul din fața ei fusese pavat cu blocuri din gheață neagră. Acum, o

mulțime de droizi salahori, cu înălțimea de sub un metru, se agita pentru a le extrage din casetele frigorifice, sub privirile atente ale unui bărbat palid, cu o pălărie albă, imensă, de pai atârnându-i pe spate de un șiret.

Vimar trecu pe lângă el, ocolind minișantierul și pătrunse în holul uriaș, cu aspect de peșteră oberoniană, scăldat într-o lumină lăptoasă. Administrația se găsea la etajul al treilea, așa că renunță la platformele de ascnsiune și la benzile-lift, care bodogăneau goale, în așteptarea vreunui client. Scările îi ofereau clipe în plus pentru a medita la ceea ce i se întâmplase. Urca încet, cu mâna pe balustrada de sticlă, și încerca să-și dea seama ce nu era în regulă.

În mod clar, nu-i plăcuse forma *interpelatorului.* Mârâi în surdină și-și flexă pumnul liber, supărat că nu-l folosise împotriva... arahnidei? Parcă așa spusese. Îi era însă prea lene pentru a solicita lui Asklepyos să ruleze fragmentul de înregistrare. Avea să o facă altădată. Până acum, curierii SCO-ului avuseseră forme bidimensionale și împrumutaseră aspectul unor personaje cunoscute din spectacolele de curiozități ale varieté-urilor duminicale. Uneori, aveau chiar și înălțimea acestora. Dar erau mereu bidimensionale. Foarte rar, Serviciul apela la *ogari-aiuriți,* care veneau pe căile normale de intercomunicații, depuneau pachetul info și dispăreau aproape mai repede decât apuca el să clipească. Totul era bidimensional, pentru că transportul lor solicita costuri mici, iar filtrele de control îi lăsau să treacă fără verificări, din cauza dimensiunilor.

Acum însă arahnida aceea infectă avusese statut polidimensional și venise cu o navă de transport clasică. Un lucru de neimaginat în urmă cu un an sau doi, ținând cont de statutul secret pe care și-l atribuia organizația.

Se opri în capătul scărilor și evaluă încăperea dintr-o privire. O blondă minionă, aproape cât o păpușă în comparație cu el, butona în colțul cel mai îndepărtat, de pe un scaun rotativ, înconjurată de un display circular. Câțiva metri mai departe, în fața unor uși duble, stătea o femeie-cyborg, cu brațele musculoase încrucișate sub sânii mici, și cu un *mayer* de luptă, varianta civilă, înfipt în centură. Vimar se întrebă cam cât timp i-ar fi luat, ca să îl pună în funcțiune, în caz de nevoie. Probabil că sub zece nanosecunde. De regulă, era suficient, în majoritatea absolută a cazurilor.

Deasupra cyborgului, se afla o plăcuță metalică, pe care era gravat numele domnișoarei Flora Greyr, responsabila cu probleme tehnice a hotelului. Situația îi plăcea din ce în ce mai mult, anunțând, în sfârșit, apropierea vremurilor pline de adrenalină.

Se apropie de frumusețea blondă, cu ochii pe *mayer.* Își așeză degetul arătător de la mâna dreaptă în cititorul-de-amprente și ceru să o vadă pe domnișoara Greyr. Blonda își aruncă o privire vagă asupra ecranului și întrebă:

— Aveți o întâlnire programată?

Nu de mine, personal, poate de insecta aia afurisită! se strâmbă bărbatul, apoi clătină din cap.

— Nu am.

— Va fi destul de greu să o vedeți pe domnișoara Greyr fără o audiență programată, domnule... Își aruncă ochii din nou pe cititor. Domnule Vitali Martin Abraham Moles.

— Cât de greu?

Blonda patinată ridică din umeri.

— Ce fel de problemă doriți să discutați cu dumneaei, domnule Moles?

— Chestiuni de serviciu. După cum vedeți pe cititor, sunt unul din angajații Serviciului de Crimă Organizată. Nu cred că Serviciul ar dori să împărtășească oricui din problemele cu care se ocupă.

Privirea femeii deveni brusc curioasă. Se aplecă în față, ca și cum ar fi dorit să-l vadă mai bine.

— Înțeleg. Dar... domnule Moles, domnișoara Flora Greyr vă cunoaște de undeva?

Vimar clătină din cap. Dialogul surzilor, își spuse, lingându-și buzele și trăgând cu coada ochiului la cyborgul nemișcat. Eu întreb, ea întreabă, nimeni nu răspunde.

— Nu mai mult decât mă cunoașteți dumneavoastră. Dar puteți să-i spuneți că sunt autorizat să-i vorbesc de către însuși HMG Dorlent Vyanorgue, ministrul de Intercomunicații al Sistemului. De acesta cred că ați auzit, nu?

Blonda minionă ridică sprânceana dreaptă și zâmbi profesional. Chiar în acel moment probabil că îi transmitea prin interfață șefei ei că un nebun care se dădea drept cunoștință a unui Ministru dorea neapărat să o vadă. Pesemne că stârnisem

ceva curiozitate dincolo de ușile duble, deoarece secretara cea blondă se aplecă pentru a doua oară spre el și îi zâmbi neutru:

— Domnișoara Flora Greyr este gata să vă primească, acum, domnule Moles.

Și îi făcu un gest elocvent cu bărbia, în direcția intrării păzite. Cyborgul își lăsă brațele în jos și se trase un pas către dreapta, eliberând spațiul ușii. Vimar dădu din cap, în semn de mulțumire și apăsă pe clanța ornamentală.

— Ești o cucoană a-ntâia! îi spuse femeii-cyborg și intră, înainte ca aceasta să aibă timp să formuleze un răspuns.

Biroul responsabilei cu probleme tehnice era incredibil de strâmt și de burdușit cu elemente de comunicații. Exista o masă ovală, din sticlă verde, dar era atât de mică și de ascunsă în spatele unui munte de cutii cu piese de schimb, încât ocupanta ei era aproape invizibilă. Trebui să iasă din căușul alungit al fotoliului, pentru ca să o poată vedea. Îi întinse o mână subțire, cu unchii sidefate.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule... Ăăă... Întârzie o clipă, cât să-și pună Asklepyosul la treabă, apoi spuse zâmbind: Domnule Abraham Moles. Sau ar trebui să folosesc numele întreg?

— Este suficient și atât. De fapt, cunoscuții îmi spun Vimar.

— Acel... Vimar, de pe canalele SCO?

— Exact acela.

Îi strânse mâna cu o vigoare greu de bănuit la făptura fragilă care stătea foarte dreaptă în fața lui. De fapt, nu îi ajungea nici măcar până în dreptul umerilor și trebui să se dea un pas înapoi, ca să o poată examina cu atenție.

— Sunt încântată să îl pot întâlni pe cel mai important *căutător* al SCO, îi zâmbi femeia îmbrăcată într-un costum uni, de culoare albastră. Iar faptul că, prin asta, satisfac și o rugăminte a Ministrului Vyanorgue reprezintă un atu personal în plus. Cu ce vă pot ajuta?

— Mă gândeam la un acces direct la sistemul de dezarhivare al hotelului, îi replică, măsurând-o din ochi. Știu că străinilor nu le este permisă intruziunea în el.

Aerul mirosea a parfum scump și Vimar nu știu dacă efluviile veneau dinspre femeie sau direct din sistemul de împrospătare a aerului. Oricum, fiecare mol de substanță pe care-l inspira trebuie că valora cât indemnizația sa pe o zi de lucru.

— Nu-mi spuneți, vă rog... Este o nuanță olfactivă... Mmmm! Ceva din Casa Regal, nu-i așa?

Flora Greyr îl privi cu surprindere.

— Volerllain Regal Trei Stele. Șampania parfumurilor din toate timpurile, râse. Cu o umbră de Conocannest, din când în când. Sunt surprinsă că ați depistat Casa.

— Deficiență profesională, se strâmbă bărbatul. Ca să fii cel mai bun, trebuie să deții o mulțime de informații. Pe lângă cele pe care ți le oferă nervurile Asklepyos. Pot accesa sistemul acum?

— Cred că o să fie palpitant, zâmbi domnișoara Greyr, trăgându-se într-o parte. Este pentru prima oară când văd ceva din culisele unei operațiuni SCO în pregătire. Luați loc în fotoliu și tastați-vă codul personal.

Se trase către fereastra falsă, întredeschisă, din dreapta, care dădea într-o grădină japoneză. În realitate, era vorba despre o hologramă complicată multisenzorială. Puteai să simți chiar și adierea proaspătă a amiezii oberoniene, așa cum și-o închipuiseră programatorii din urmă cu peste un secol. Vimar se strecură pe lângă ea, străduindu-se să nu lovească nimic din ceea ce se găsea în jur. Avea senzația idioată a unui uriaș trezit din somn în țara piticilor. Își flexă degetele.

— Un moment, domnule Moles. Se aplecă peste masa transparentă și își puse amprenta palmară peste o linie de un verde închis, aflată de cealaltă parte.

Vimar înțelese că mirosul de parfum Regal venea dinspre corsetul clasic, cu decolteu abia conturat.

— Acum, aveți accesul solicitat.

Își trecu degetele peste suprafața de sticlă și iconurile prinseră viață. Un scaner retinal i se apropie de ochi și se fixă pe pupilă. Îi comandă lui Asklepyos să aplice rutinele de decodare, apoi se lăsă pe spătarul flexibil și închise pleoapele, în așteptare. Pentru orice eventualitate, își lăsă activă banda optică de pe ceafă, în sistem de monocromie. Responsabila cu probleme tehnice se lipise cu spatele de fereastra falsă și îl privea cu atenție.

Brusc, calupurile informaționale se deschiseră toate odată, iar apoi prinseră să se asambleze în binecunoascutele structuri cinematice. Ținta se numea Eric Sant (precis era vorba despre un nume de protecție, deoarece nu apărea însoțit de asteriscul

de originalitate), director al Sistemului de Proiecție HALAVAMYNAR, desemnat de Administrația Spațială să construiască sistemul de Insule din jurul lui Jupiter, în vederea începerii exploatării de plasmă pentru misiunile de pionierat către Vega și Ophiucus. Imaginile dinamice îi prezentau un bărbat scund dar bine legat, cu ceafă lată și umeri enormi. Mușchii deltoizi și cei ai gâtului îi jucau amenințători sub învelișul subțire al costumului spațial pentru zone cu presiune scăzută, dar chipul avea trăsături elegante și aproape frumoase. Apoi observă că, în dreptul coatelor, costumul avea practicate niște găuri negre, de dimensiuni diferite, și realiză că avea de a face cu un *amplificat,* care își putea întrerupe anumite secvențe ale brațelor pentru a le înlocui cu scule de înaltă precizie, necesare muncii în Exterior. În mod sigur, omul fusese un muncitor calificat pentru reparații spațiale, înainte de a urca în ierarhia socială și a ajunge pe funcția importantă pe care o ocupa acum.

În spatele său, femeia se întorsese cu fața către ferastră și comanda apariția soarelui, dincolo de piscurile boante ale masivului Pasteur. Răsăritul astrului zilei pe Therra intrase demult în legendă, cu cromatica sa spectaculoasă, dar aici, pe Oberon, era ca și cum ai fi aprins o lumină de veghe, pe un coridor pustiu.

— E cineva cunoscut? îl întrebă, cu o voce vag curioasă. Exact atât de curioasă, cât să nu-i stârnească suspiciunea, remarcă. La ultima vânătoare, pariurile au pornit de la un punct extrem de scăzut, deoarece foarte puțini auziseră de Laverya San Bernardino Kingsley. Am pierdut cele mai multe niveluri de start, din cauza asta.

Porniseră de la o cotă procentuală foarte mică, era adevărat. Vimar își dădu părul pe spate, cu degetele mâinii drepte. Dar atinseseră uluitorul prag de 0,882 elemente de cotă, în mai puțin de o săptămână, deoarece știuse cum să manipuleze situația în favoarea SCO.

— În cazul ăsta, răspunsul e da, îi răspunse, fără să-și desprindă privirile de pe rulajul informațional. Unul dintre personajele importante ale firmelor circumsolariene. Poți să licitezi fără teamă, vei avea un câștig substanțial, chiar dacă vor introduce din nou sistemul de pariere secvențială, pentru ca să îi mai tempereze pe trișori.

Apoi tăcu și se concentră pe lista cu informații de bază: locul de muncă... adresa curentă... sistemele de protecție obișnuite... ultimele vizite personale și excursii... modul de deplasare în interiorul Sistemului... tipul de pensie preconizat... rudele de gradul unu și doi... cotația politică... sistemul de fiscalizare utilizat... agresiuni anterioare împotriva propriei persoane... dosarul juridic... dosarul medical... proiecții futurologice ale evoluției lui HALAVAMYNAR fără Eric Sant la conducere. Își păstrase, ca de obicei, pentru final numele comanditarului: Alicia Degarmo Sant, cea de-a treia și ultima soție oficială a industriașului.

Tipic! se hlizi bărbatul pe mutește, în timp ce arunca o privire de siguranță pe banda optică de la ceafă. Domnișoara Greyr stătea cu spatele către el, privind în adâncurile orizontului maroniu, care se strivea de spinarea masivului Pasteur. Tipic... O soție care pariase cu mult înainte de a depune solicitarea la SCO, pentru a fi sigură că prinde o cotă de piață cât mai scăzută, ca să poată cumpăra apoi grosul acțiunilor, în primele minute ale procesului. Sau poate o mișcare familială, gândită cu ani buni înainte, în ideea de a scăpa de fiscalizarea excesivă impusă investitorilor în Spații Exterioare – viitorul decedat își pune un membru al familiei să solicite exterminarea sa, dacă are posibilități financiare face ca vânătoarea să se întindă pe un spațiu cât mai mare de timp, în această perioadă fiscalizarea activităților sale cade pe cota minimă și, într-un final, comanditarul își retrage cererea. Plătește o amendă enormă, dar avantajele materiale obținute prin impozitare minimă depășesc cu mult pierderea și riscul asumat de victimă. Care, în funcție de valoarea vânătorului, poate să fie mai mare sau mai mic. În acest caz, Eric Sant, dacă era implicat, își asumase un risc enorm – Vitali Martin Abraham Moles era considerat vânătorul uman numărul unu al SCO și nu orice comanditar avea posibilitatea de a-l alege.

Se mai jucă pe rutine timp de câteva minute, comandând câteva analize de pesonalitate, precum și statisticile medicale ale ultimilor zece ani de viață ai victimei. După care își flexă din nou degetele, închise secvențele operaționale speciale, șterse depozitele pe care lucrase și se ridică cu grijă, străduindu-se să nu atingă nimic important din jur.

— Ăăă... Mii de mulțumiri, domnișoară Greyr. Am să-i comunic lui HMG Dorlent Vyanorgue cât de cooperant s-a dovedit serviciul de intercomunicații de pe Oberon. Sunt sigur că va aprecia cum se cuvine această calitate.

Femeia îi zâmbi și Vimar putea să jure că exact în acea clipă culoarea albastră a costumului uni se schimbă într-un galben șofran intens.

— Cred că o mulțumire cât se poate de... substanțială ar fi să aflu o cotă procentuală, domnule Moles. O astfel de informație nu vă obligă să încălcați nimic din statutul profesional.

Indiferent de culoarea hainelor, femeile rămân întotdeauna otrăvitoare, oftă Vimar. Clătină din cap, în semn de apreciere și zâmbi, la rândul său:

— Mă gândeam la mai mult de atât. Mă gândeam la la o informație care să vă ajute să plasați pariul. Ce-ați zice de numele firmei unde lucrează persoana? Cred că am lăsat neștearsă o astfel de notiță acolo.

Arătă cu degetul către masa verde de sticlă, apoi se înclină scurt și ieși din încăpere.

***

Când vrei să părăsești de urgență un corp ceresc, te repezi către astroportul cel mai apropiat, mituiești un funcționar de la ghișeu și îți rezervi un loc fals la prima cursă care pleacă spre astronava de linie de pe orbită.

În realitate, te retragi în camera de la hotel și îți pregătești o *modificare de personalitate,* adică îți schimbi aproape totul, de la nume și prenume, la trăsăturile feței, culoarea părului și a ochilor și chiar majoritatea liniilor amprentare, în măsura, în care organismul mai este dispus să te ajute. Singura chestie care rămâne aceeași este harta genetică, dar pentru zborurile de rutină în interiorul Sistemului Sol nicio companie nu solicită așa ceva. Decât în cazul extrem al unei operațiuni polițienești de anvergură. Sau în cazul unui conflict armat. E logic să vrei să-ți cunoști prietenii și dușmanii, nu? Apoi, cu un chip nou și un deodorant diferit, te prezinți din nou la ghișeul de repartizare pentru zbor și aștepți liniștit a doua cursă către una din zecile de nave-cargou, înzestrate cu cabine de clasa a doua pentru

pasageri mai puțin pretențioși. Navă pe care o schimbi, firește, la una din stațiile de realimentare, pentru ca eventualii curioși să-ți piardă urma definitiv.

Cor Serpentis era singura arteră care conducea către astroportul Vuundt, de pe Oberon. Se întindea pe una dintre laturile V-ului, pe care-l forma panta cea mai abruptă a muntelui Pasteur, cu marginea înaltă a Canionului Roșu. La nord, se zăreau turnurile uriașe ale celorlalte două hoteluri, iar la sud țărmul înghețat al Mării Alistarc, acoperit permanent de o ceață groasă.

Vimar preferase să străbată pe jos cei aproape 800 de metri ai arterei, decât să apeleze la serviciile vreunui vehicul de suprafață, a cărui amprentă magnetică putea fi urmărită cu ușurință.

Își făcuse bagajele în câteva minute, deoarece meseria îi cerea să ia cu el extrem de puține lucruri personale. Apoi expediase într-un număr de cont public o sumă cu aproape 50% mai mare decât costul normal al unei călătorii către stația Monmur, de pe satelitul jovian Europa. Nici nu apucase să respire de trei ori, că și primise confirmarea achiziționării unei cușete, cu baie proprie și dreptul de a lua masa, de două ori pe săptămână, în compania comandantului navei. Apoi efectuase *modificarea de personalitate,* își adusese actele la zi, înșfăcase bagajul de mână și o pornise grăbit pe pustia Cor Serpentis.

Din depărtare, Montoya-Series părea să aibă o fațadă prea îngustă pentru renumele de care se bucura în interiorul Sistemului Uranus. Îmbrăcată în cărămizi de sticlă neagră, reflecta aleatoriu lumina câtorva deflectoare, care orbitau în jurul ei, pe circuite joase. Lumina își schimba treptat nuanțele, de la chihlimbariu intens, la cărămiziu și ocru.

Când ajunse în fața portalului rotund, asemănător străvechilor sasuri, cu care fuseseră înzestrate primele astronave, Vimar transpirase și își simțea plămânii obosiți.

În sala de așteptare nu se vedeau decât câțiva turiști, porniți probabil spre destinații încă și mai exotice decât Oberon. Înhăță un căruț metalic, pe care lăsă să cadă geanta de umăr, și se prezentă la Controlul Identității, așteptând în liniște ca bărbatul din spatele ecranului circular să ruleze întreaga aplicație de identificare. Acesta îl privi cu luare aminte de câteva ori și tastă ceva pe o notiță de subsol. Când primi, în sfârșit, acceptul,

împinse căruțul spre afișierele care anunțau plecările și sosirile. Naveta către Punta del Sol tocmai era tractată către punctul de lansare magnetică. În mai puțin de cinci minute, siajul de electroni luminoși pe care-l antrena în urma ei avea să dispară în bezna absolută a cerului oberonian și o altă navetă urma să fie anunțată pe afișier. Încă puțin și prima parte a spectacolului urma să se încheie, îl apelă pe Asklepyos pentru a-i cere să verifice, în toate sistemele de Intercomunicații, cine se sesizase de plecarea sa de la hotel.

— Domnu'...! îmi ești dator cu o explicație.

În dreapta, cu un picior așezat pe banda metalică a căruciorului, stătea femeia-cyborg, cu brațele musculoase ascunse într-un trenci gri. Umflătura de sub cordon era, pesemne, *mayerul.* Avea ochii negri, ușor exoftalmici și părul tăiat scurt, care se ițea la spate de sub boneta militară, era castaniu-închis.

Vimar își petrecu vârful limbii peste buzele uscate, neștiind dacă să o ignore sau să-i acorde atenție.

— Trebuie să știu cine ești, mai întâi.

— Știi bine cine sunt, îi răspunse femeia, punându-i degetele mâinii drepte pe braț.

Stânga și-o ținea în buzunar și bărbatul ar fi putut să pună pariu că manevrarea unui *mayer* nu constituia o problemă, în această situație.

— În regulă, ce naiba vrei să știi? bombăni el, încordându-se.

— Ce înseamnă „o cucoană a-ntâia”?

Îi veni să pufnească în râs. Aruncă o privire grăbită în jur, să vadă dacă era cineva interesat de dialogul lor. Nimeni nu părea însă să fie cu ochii pe ei.

— Chestie de jargon. Ai bătut atâta drum, ca să afli chestia asta? Mă întreb cum de ai fentat-o pe domnișoara Greyr, ca să-ți dea voie să ajungi aici înaintea mea.

— N-am fentat-o. Degetele femeii se transformară într-un cerc de oțel, în jurul brațului său. Este la automatul de tichete: cumpără trei locuri la cursa către *Diamond.*

— Adică?

— Către *stațiile-suveicâ* Polaris, din Coroana Sol. Acolo unde se află, în acest moment, viitoarea ta victimă, domnul Eric Sant. Și amantul său, Lavery Muriel del Soto.

Căscă gura să spună ceva, apoi renunță și o închise la loc. Dacă înțelegea bine situația, se întâmpla chiar ceva demn de canalele SCO: două femei îl răpeau pe cel mai cunoscut asasin al organizației, pentru... pentru ce? Cine avea de gând să se pună rău cu SCO și, mai ales, să-și atragă toată forța polițienească extraplanetară pe urme?

Se propti bine pe călcâie și își spuse că un atac la gambe ar imobiliza-o pe femeia-soldat. Dacă ar fi reușit să-i ajungă la gambe.

— Nici să nu te gândești, îi ghici intenția cyborgul. Sunt atestată pentru trei tipuri de luptă corp la corp, iar tu ești un simplu om *neamplificat.* Îți frâng șira spinării dintr-o singură lovitură.

— Nu cred că vrei să faci asta. În mod sigur, nu-l voi mai putea ucide pe Eric Sant.

— Nu-i așa că ești un tip încântător? spuse femeia cu părul scurt, schițând un zâmbet acru. Cine ți-a spus că stăpâna mea ar fi interesată de moartea lui Sant?

În glas i se distingea un dispreț abia reprimat.

— Nu mergem pe Polaris pentru a-l anihila pe Eric Sant. Ci pe Muriel. Și trebuie s-o faci tu, pentru ca șantajul să funcționeze.

— Nu mai înțeleg nimic.

— Nici nu mă așteptam, zise ea, cu voce surdă. O să primești lămuririle necesare de la domnișoara Flora Greyr, în câteva secunde. Cred că se întoarce.

Își desprinse mâna de pe brațul său, se răsuci pe călcâie și se îndepărtă câțiva pași. Dinspre automatul îndepărtat, silueta zveltă a șefei Sectorului Tehnic al Montoya-Series se apropia cu pași repezi.

Fir-ar al dracului! înjură în gând. Toată panoplia de arme, la care ținea ca la ochii din cap, se găsea probabil la bordul unei vedete rapide, gonind dinspre Delta 000X1 către un punct de intersecție cu nava pe care tocmai urma să o rateze. Trebuia să-și ducă misiunea la îndeplinire cu mâinile goale. Eventual, cu vreo armă de duzină, cumpărată dintr-un mar-ket cu obiecte la mâna a doua. Asta dacă și numai dacă reușea să scape din mâinile răpitoarelor sale.

Ce întorsătură ironică a soartei! se strâmbă, în timp ce o privea cu coada ochiului pe paznică. Cunoștea o mulțime de bărbați care s-ar fi lăsat cu plăcere răpiți de două femei, ba

chiar ar fi dat și o mână de ajutor pentru asta. Nu însă și el. Nu în situația de rahat în care se găsea.

Flora Greyr se opri în fața sa și îi întinse dreptunghiul de plastic, cu inserții metalice, în care se aflau informațiile de pe tichetul său.

— Cred că te-a pus la curent Indira cu ceea ce urmează să se întâmple, nu?

Era prima observație de bun-simț pe care o făcea, de când se cunoscuseră. Mârâi ceva drept răspuns și apucă plasticul între arătător și degetul mare.

— Este suficient să ridic puțin vocea și cei de la Siguranța zborurilor vor ajunge aici în câteva secunde, să vadă ce se întâmplă.

— Las-o moartă, Vimar. Știi bine că asta n-o să se întâmple niciodată. Sau cel puțin nu atâta vreme cât crezi încă în faptul că o să-ți poți îndeplini misiunea. Și o să ți-o poți îndeplini, crede-mă că o să poți. Dar după ce vei executa, mai întâi, comanda noastră. Întâi, îl scoți din circulație pe Lavery Muriel del Soto. Poți să fii sigur că nimeni nu o să afle cine a făcut-o. Apoi, ca bonus din partea casei, poți să-l lichidezi și pe Eric Sant. Și să-ți îndeplinești misiunea SCO, pentru care ești plătit. O să avem grijă să ai suficient de multă publicitate, în jurul acestui subiect, încât să primești și o primă, la sfârșit. E bine așa, Vimar?

Bărbatul se aplecă ușor către ea, din înălțimea celor 2,20 metri ai săi. Cyborgul se crispă și mâna stângă îi dispăru imediat sub faldurile trenciului.

— Vimar este un nume numai pentru prieteni, așa cum ți-am precizat, târfă! Pentru toți ceilalți, inclusiv pentru angajatorii fără autorizație, sunt domnul Vitali Martin Abraham Moles. Și cred că ar fi bine să ții minte asta.

Vocea artificială a unui speaker anunță tocmai atunci numărul cursei și portalul de plecare. Câteva dintre persoanele care așteptau pe scaune se ridicară, își luară bagajele de mână și se îndreptară în direcția indicată.

Greyr îi zâmbi dulce și arătă cu degetul către fluxul de călători. Vimar înșfacă mânerul genții de călătorie și porni cu pași mari într-acolo, urmat îndeaproape de cele două femei.

Naveta locală era o cutie de conserve veche și aproape ruginită, probabil achiziționată de la vreunul dintre cimitirele

cosmice, care își făcuseră apariția cu zecile în Centură. Avea un hol lung, mărginit de o parte și alta de canapele plușate, uzate și părând să colcăie de acarieni, cărora tehnicienii de la sol le adăugaseră centurile multipunct și postamentul pe pernă de apă. Atmosfera întunecoasă mirosea a praf, a aer stătut și a gardenii uscate. Călătorii își ocupară repede locurile, majoritatea optând pentru onirice de lung metraj pentru cele patru ore de călătorie. Evident că Vimar se trezi împins pe locul de la fereastră, având-o în stânga sa pe femeia-cyborg. Pentru că exista posibilitatea de a opta între o masă frugală și o cantitate nedeterminată de alcool, alese versiunea lichidă și ceru un vin de baur, o plantă tropicală având origine therrane. Cel puțin, avea timp suficient să mediteze la un plan de acțiune, până când naveta urma să atingă orbita lui *Diamond.*

Desprinderea de sol se făcu aproape insesizabil, cele trei baloane cu heliu având o ascensiune calmă, în atmosfera rarefiată și aproape complet lipsită de turbulențe. Apoi, când acestea atinseră altitudinea maximă, clamele de retenție se deschiseră cu un uruit surd și Vimar le văzu îndepărtându-se brusc spre stânga, asemenea unor pungi dezumflate. Boosterele icniră în partea din spate și aparatul zvâcni oblic în sus, cu o mișcare care-i surprinse pe câțiva cu centurile desfăcute și îi lipi de tavan. Paznicul Indira rânji și împinse piciorul unei femei într-o parte, făcând-o să se izbească de o plafonieră cu bărbia.

Când atinseră brațul pneumatic de andocare al stației de tranzit, Uranus se lățise pe toată jumătatea de nord a cerului, mânjind spațiul cu o lumină de un albastru șters. Cei trei sateliți interiori, Umbriel, Ariel și Miranda traversau în mare grabă zonele înalte ale troposferei lui Oberon, aruncând umbre fugare pe suprafața murdară a stației. Cât timp dură operațiunea de apropiere și de capturare a navetei în strânsoarea câmpurilor microgravitaționale, nimeni nu avu voie să se miște din legături și nici să vorbească. Apoi, când parametrii de aliniere se stinseră pe rând, indicând poziționarea corectă în fața ușilor-ventuză, interdicțiile încetară toate odată și izbucni aglomerația tipică sfârșitului unei călătorii.

— Să nu îndrăznești nici să clipești, fără să ceri permisiunea!

Cyborgul dăduse faldul trenciului într-o parte, lăsând mânerul cromat al *mayerului* să sclipească stins în lumina slabă a plafonului. Dădu din cap, în semn că a înțeles, și păși cuminte

pe culoarul strâmt, apoi urcă pe banda transportoare și coborî de pe ea, atunci când o văzu pe Gryer pășind în fața unui ofițer de la Securitatea stației, care venise să întâmpine grupul. Cei doi purtară o conversație în surdină, apoi femeia se răsuci spre ei și le făcu semn, în direcția unui vehicul cu patru locuri, staționat la intrarea unui tub-de-vid.

Urcară, se așezară pe scaunele tari din plastic, după care vehiculul porni încet spre intrarea în tunel. Drumul dură aproape 20 de minute, timp în care lui Vimar i se păru că dăduseră de mai multe ori ocol stației. Când coborâră, era puțin amețit și trebui să se sprijine de o stivă de lăzi metalice, așezate chiar pe platforma de oprire.

— Pe aici, indică Greyr și o luă înainte, intrând în gura unui alt tunel, iluminat în portocaliu.

Înaintară puțin și aproape că se izbiră de ușa rotundă, bombată, a unui sas, prin ecranul monocelular al căruia se zăreau sclipind constelații îndepărtate.

— Aici, vorbi din nou Greyr și ciocăni cu degetul în ecran.

— Nu e amuzant deloc, bombăni Vimar, străduindu-se să vadă ce se găsește dincolo de sas. Vreți să mă aruncați în spațiu, ca să scăpați de un cadavru inoportun?

— De ce naiba, nu? rânji femeia cyborg, împingându-l cu brutalitate înainte. Ți-ar tihni mai bine acolo.

— Ajunge, Indira!

Cyborgul mârâi ceva, dar se opri și nu se mai atinse de spinarea lui.

— Nici dacă am vrea, nu am putea să te omoram în felul acesta. Ah, da, uit mereu partea asta... se grăbi să adauge, văzându-i întrebarea nerostită din priviri. Uit mereu că vânătorii sunt altfel decât oamenii obișnuiți. Spre deosebire de voi, noi, ceilalți, suntem incapabili să ucidem. Lobotomizare genetică. Spirou Fahreihnheim, 4998 EC. Edictul de la Paris și cel de pe Mons Olympus. Acesta este motivul pentru care a trebuit să apelăm la serviciile tale.

Pentru o clipă, bărbatului îi trecu prin minte că putea să fie liber. Femeia-cyborg nu era setată să omoare oameni. Aruncă o privire fugară în direcția ei, însă aceasta se uita la el impasibilă, ca și când nu ar fi înțeles nimic din ceea ce se discuta. Flora Greyr își puse o mână pe braț.

— Nu, nu poate să te ucidă, dacă la asta te gândești. Dar te poate schilodi atât de rău, încât ai să-ți dorești tu însuți moartea pentru a scăpa de chinuri. Așa că mai bine ai renunța la idee.

Renunță.

În fond, nu vedea niciun inconvenient major, pentru perioada următoare: primise dispoziție să-l elimine pe un oarecare Eric Sant și se părea că, într-un fel sau altul, se îndreptau chiar către locul unde se găsea acesta. Chiar dacă, în noua afacere, pesoana sa se afla pe locul al doilea. La urma-urmei, chiar conta clipa când avea să moară? I-l promiseseră, ca pe un bonus. Iar dacă nu aveau să se țină de cuvânt… ei bine, trebuia să-și găsească ceva timp, pentru un plan de rezervă. Iar timp urma să aibă berechet, dacă ținea cont de faptul că traseele obișnuite, de la Uranus și până pe una dintre orbitele de staționanre Sol, puteau să dureze și până la 12 zile.

Întinse o mână, în direcția sasului, sperând ca femeia-cyborg să nu i-o smulgă din umăr și să o arunce în incineratorul de deșeuri de dedesubtul său.

— Și aici așteptăm…?

— Pe *Diamond,* nu ți-am spus? Urmează să Apară în câteva minute.

Vimar își lăsă privirea în jos și își frecă gura cu dosul mâinii, atât de apăsat, că parcă dorea să își facă o rană. Se uită urât către degetele ușor tremurătoare.

— Te rog să mă scuzi, dacă nu am înțeles bine. Ai spus, cumva, să Apară?

Cyborgul Indira se aplecă spre el, cu un rânjet acru pe buzele subțiri.

— Ce este, domnu’ Moles, nu ai auzit până acum despre faptul că unele nave pot să Apară în Sistemul Sol? în ce văgăună ți-ai dus zilele, până acum?

— Ha-ha, ce poantă bună! icni bărbatul, trăgându-se, totuși, precaut, înapoi. În văgăuna în care am crescut, navele civile nu erau înzestrate cu această facilitate, e bine?

— E bine, dădu din cap Indira, după ce, în prealabil aruncă o privire fugară către șefa ei. Cine ți-a spus că *Diamond* ar fi o navă civilă?

— Nu înțeleg.

— Se vede, își lăți rânjetul femeia în trenci. Este vorba despre o astronavă a Administrației.

— Hai, că aici m-ai avut! murmură bărbatul, cu gura căscată.

Apoi se încruntă, își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

— Ai început să bați câmpii, cucoană a-ntâia ce ești... Ce treabă are Administrația cu planurile voastre?

— Are, zâmbi dulce Flora Greyr. Cine credeai că este comanditarul crimei, Biserica Reunificată?

Vimar își simți, dintr-odată, buzele pârlite. Își ridică privirile spre ecranul monocelular, dincolo de care, printre lucirile fixe ale stelelor, își făcuseră apariția luminile roșii, intermitente, ale boleroului unei nave de mari dimensiuni.

— Nu cred că e treaba mea, răspunse, după un timp. Sper ca măcar condensările alcoolice să fie de calitate, la bord. Aș dori să degust câteva, până ce ajungem la destinație.

— Ai călătorit vreodată cu o navă-de-Salt, domnule Moles?

Vimar negă din cap, nedezlipinduși privirile de luminile roșii.

— Păcat. Ai fi știut atunci că între momentul declanșării Saltului și cel al atingerii destinației trece mai puțin de o picosecundă. În mod clar, nu vei avea timp să deguști nimic, la barul astronavei. Care, oricum, este închis, în perioada unei misiuni.

Vimar oftă și ridică încet din umeri. Totul se dovedea lipsit de noroc, în misiunea asta.

***

Cumva, destul de destul de vag, toată lumea auzise de navele-de-Salt.

Se considera că cel puțin una fusese folosită în anul 5885 EC, când avusese loc războiul de 60 de minute dintre Therra și Coloniile Miniere Saturniene, încheiat cu victoria flotei therrestre. Construcția lor rămânea legată, în mod neclar, de începuturile Mileniului al VI-lea, când Administrația descoperise, întâmplător, că planeta Therra, dar și întregul Sistem Sol, erau folosite de entități aparținând unor străvechi civilizații cosmice drept mijloace ieftine de călătorie prin spațiu. Unii istorici ai evoluției științei bănuiau că, pentru a cumpăra tăcerea asupra acestui fapt, extrasolarienii lăsaseră să le scape câteva ponturi tehnologice depășite, care deveniseră imediat secret militar. Oricum, nimeni nu auzise ca această tehnologie să fi fost utilizată vreodată pentru călătorii dincolo de limitele Sistemului,

ceea ce implica presupunerea faptului că distanțele pe care puteau fi utilizate fie erau limitate din construcție, fie fuseseră limitate de către vânzători.

Dar, asemenea majorității absolute a cetățenilori solarieni, nici Vitali Martin Abraham Moles nu crezuse până atunci prea mult în realitatea unor astfel de informații. Până atunci...

Diamond era, în mod clar, cea mai mare navă cosmică construită de către rasa umană. Asta în caz că era construită, într-adevăr de oameni, își luă seama bărbatul, în timp ce pășea din tubul pneumatic de legătură în sala de decompresie. În mod obișnuit, sălile de decompresie ale astronavelor civile puteau să găzduiască patru-cinci persoane simultan. Ținând cont de faptul că majoritatea curselor de linie aveau echipaje de cel mult 10 persoane, sălile de decompresie păreau să fi fost echilibrate ca dimensiuni. Sala de pe *Diamond* putea să primească cel puțin 100 de oameni și mai rămânea încă destul spațiu pentru organizarea unui ceremonial de primire.

— Impresionant, nu?

Ceva se agita în lumina slabă din spatele lui. Cu siguranță, nu era *mayerul* Indirei. Se răsuci și apucă să vadă sclipirile unduitoare ale celor patru brațe ale *biciului,* mai înainte ca persoana care-l mânuia să se încline protocolar spre el.

— Asta este o armă prietenoasă, amice. Nu face zgomot, nu omoară, nu schilodește. Doar paralizează. Efectele nu sunt însă deloc plăcute, după ce te atinge. Vrei s-o încerc?

Vimar îl fixă cu o privire rece.

— Așa îi primiți pe toți oaspeții sau este un bonus special pentru elită?

Bărbatul cu trăsături asiatice, îmbrăcat într-un costum de interior alb și negru, își dădu capul puțin pe spate și hohoti ascuțit.

— Numai în seara aceasta, domnule. De altfel, ești singurul oaspete, după cum observi.

Vimar tresări și se răsuci pe călcâie. Într-adevăr, în sala uriașă erau numai ei doi.

— Și doamnele?

Stăpânul *biciului* râse din nou, de data asta mai puțin sonor.

— Să zicem că au fost escorta până aici. Frumoasă escortă, nu? Mai ales cyborgul ăla, cred că și-o trage bestial, numai că... Gâfâi, apoi termină fraza:.. .după ce termină... Făcu un gest cu

dosul palmei în jurul gâtului. Nu mai apucă nimeni să mărturisească. Puseseși ochii pe ea, nu, ciudatule?

Întinse mâna liberă și o așeză pe umărul lui.

— Nu pune labele pe mine, căzătură! mârâi Vimar.

În clipa următoare, îi prinse brațul de la cot, fandă în lateral, îl săltă peste umărul stâng și îl izbi cu toată puterea de podea. *Biciul* șfichiui prin aer, făcând să danseze câteva scântei violete, apoi se rostogoli pe podea, departe de ei.

— La dracu', Jefferson! De ce a trebuit să faci asta?

Apoi vocea se destrămă în aer, odată cu lumina și cu sala de decompresie. Întunericul care năvăli peste el era o mâzgă solidă, mirosind a...

Strâmbă din nas și împinse cu putere în pleoapele grele. Acestea refuzară să se deschidă. Oare așa arăta iadul? își mișcă globii oculari, dar pleoapele rămaseră neclintite. A ce mirosea întunericul? Și, brusc, își aduse aminte: a nivalinină, substanța albă pe care ți-o administrau în cazul atacurilor cerebrale.

Îl apelă pe Asklepyos, rugându-se ca sistemul lui de supraveghere să nu fi fost întrerupt din aceeași cauză care-l adusese pe el în clinica astronavei. Dar nervurile acestuia sclipeau în mod regulat, semn că totul era în regulă. Într-o picosecundă, Asklepyos îl puse la curent cu starea sănătății sale, precum și cu condițiile în care se afla, în acel moment.

Suferise un fals atac cerebral și interpretorii medicali ai clinicii îl îndopaseră cu tot felul de substanțe care să prevină repetarea acestuia, dar și slăbirea vaselor de sânge din cutia craniană.

— Deci nu am nimic. Gândul pâlpâi violet, apoi se stinse. Sunt numai în stare de inactivitate forțată. Adică dorm.

— Am rulat un test de rutină, răspunse programul medical, în funcție de cantitatea de informații oferită de inputuri, poate să dea și rezultate incorecte. Acum însă am aranjat puțin scena. Privește.

Pe suprafața sferică a cristalinului, prinseră să ruleze șiruri lungi de operații și diagrame.

— Un colapsator! se enervă Vimar. Este o armă interzisă în toate ungherele Sistemului. Nici măcar pirații nu îndrăznesc să o folosească.

— Pirații, nu. Dar Administrația, da. La urma-urmei, la ce ar fi bună o armă, dacă nu e folosită?

Asklepyos apăruse, ca de obicei, în colțul din dreapta ochilor, sub forma unui bătrânel, care-și luase genunchii în brațe.

— Și au hotărât să o testeze pe mine.

Bătrânelul ridică din umeri.

— Probabil că urma să ți se administreze un gaz soporific, care să te adoarmă, până la destinație. Dar ai fost violent și au avut un motiv puternic pentru a-și modifica planurile.

Trebuie să fii adormit, în timpul Saltului. Care, de altfel, sunt informat chiar acum de către rutină, s-a încheiat. Ne găsim în Coroană. Te las să te pregătești de extracție.

Și dispăru, după care șirurile de cifre păliră și se stinseră treptat. Vimar se găsea din nou în singurătatea beznei din propriul creier.

Mai întâi pâlpâi o steluță galbenă, care se stinse după câteva picosecunde. Apoi cerul de deasupra se făcu alb și, brusc, se văzu în interiorul unui salon de protecție medicală, cu doi cyborgi nonumani așteptând nemișcați lângă unul dintre pereți. Păreau două bare subțiri de metal, înalte de un metru și jumătate, care se deplasau și staționau pe roți, cu inserție de cauciuc. Holbă ochii, nevenindu-i să creadă.

— Ei, da, a trebuit să copiem ceva din tehnica mileniului III, rosti fără grabă un bărbat grăsuț, cu capul rotund și chel, care stătea pe un fotoliu gonflabil, într-un colț al încăperii și examina un *cuantum de date. Diamond* face lucruri incredibile chiar și pentru știința noastră, dar, în acelați timp, ne pune și probleme neașteptate. Una dintre ele o constituie efectul pe care îl are Saltul asupra a tot ceea ce reprezintă unghiuri ascuțite și obtuze, rămase în sistem neasigurate. Roata, domnule Moles, reprezintă o invenție a cărei valoare s-ar impune a fi reconsiderată. Iar faptul că a fost descoperită de către strămoșii noștri primitivi constituie și acum o mare enigmă.

Bărbatul își ridică degetele de pe *cuantum*, iar acesta se transformă într-o unduire de vapori și dispăru. Se apropie de consola translucidă pe care stătea întins corpul lui Vimar și îi atinse fruntea cu podul palmei. Legăturile invizibile care-l țineau nemișcat slăbiră, apoi se retraseră. Vimar fu scuturat de un frison, apoi alunecă într-o parte și căzu în patru labe.

— În mod normal, ar fi trebuit să-ți fi întrerupt programul medical, imediat ce ai început să fii tratat de rutinele lui *Diamond*, dar Jefferson a insistat să ți-l lăsăm în funcțiune.

Adevărul e că nu știm cât de strânsă este legătura dintre cortexul tău și el, ar fi putut avea o comandă de distrugere parțială a structurii personalității sau mai știu eu ce porcărie de protecție ți-or fi implantat cei de la SCO acolo.

Îi întinse mâna și îl ajută să se ridice.

— Am fi putut să ne trezim cu un *vânător* care nu mai are condiționare pentru vânat, nu?

Vimar se sculă iute, foarte iute pentru greutatea și dimensiunile sale și, preț de o clipă, aproape că se clătină. Ochii îi erau aproape la fel de goi ca și aceia ai unui orb. Apoi își recăpătară strălucirea obișnuită și palma dreaptă i se încleștă peste înheietura mâinii celuilalt. Dar mușchii nu apucară să se încordeze.

— Măi să fie! râse celălalt și pielea lipsită de păr a capului străluci pentru o clipă în lumina albă. Nici măcar să nu te gândești la asta, ai înțeles? Nici măcar să nu te gândești! Spune-mi, te rog, nu cumva... te simți nițel cam greu?

Vimar oftă și scrâșni din dinți. Parcă i s-ar fi așezat pe umeri o greutate de câteva tone. Încercă să se miște, dar mușchii prea încordați mârâiră nemulțumiți sub piele, refuzând comanda. Instantaneu, Asklepyos afișă un avertisment cu prioritate zero: riscul ca ligamentele să cedeze trecuse cu mult de 100%. Se lăsă moale, dar spre surprinderea sa nu căzu. Mușchii, aflați sub altă comandă, continuară să îi susțină corpul în poziție verticală.

— *Diamond* este un mediu complet controlat, domnule Moles. Singurul loc care nu se supune acestui control este sala de decompresie și cred că îți este clar de ce – e punctul de contact cu alte medii. Fiecare gest, fiecare mișcare, fiecare oscilație a câmpurilor tale vitale este strict controlată. Așa că te sfătuiesc să nu încerci niciun gest necugetat. Dacă ai înțeles și dacă ești de acord cu condițiile, te rog să-ți ții respirația timp de 10 secunde. Sistemul respiratoriu este singurul asupra căruia Diamond nu operează.

Își ținu respirația atât cât i se indicase. Presiunea exterioară încetă la fel de brusc cum apăruse.

— Asta înseamnă că suntem gata să mergem.

— Unde?

Lui Vimar i se păru că pusese întrebarea, dar limba refuză să i se miște în gură. Apoi, brusc, la fel cum începuse, presiunea exterioară încetă, mușchii se relaxară și corpul îi căzu grămadă

pe podea. Pentru a doua oară, bărbatul chelios din fața sa îi întinse mâna. O apucă, fără vlagă și se ridică din două mișcări.

— Unde? reuși să articuleze, de data asta.

— Avem o misiune de îndeplinit, nu? Ochii celuilalt luciră cu viclenie. O victimă de căutat și de ucis. Un premiu de încasat. Ai uitat?

Vimar își scutură capul și ceața ușoară în care-i plutiseră creierii în ultima perioadă de timp începu să se risipească.

— Există și opțiunea de a alege să mă întorc pe Oberon, spuse, știind exact că nu asta urma să se întâmple.

— E un fel de a vedea lucrurile. În realitate, opțiunea Oberon este cu totul exclusă, amice. Cel puțin, atâta timp cât ești în viață. Nu știm ce pretenții ar putea avea SCO, după accident, da nu cred că vor dori să risipească cenușa ta pe satelitul acela.

— Accident?

— Doar nu ți-ai închipuit că nu ne-am luat niște măsuri de precauție, în cazul în care te-ai dovedi necooperant. Capsulele de salvare mai au încă parte de întâlniri neplăcute cu meteoriți sau de deviații inexplicabile de la cursul de navigație presetat. Și, întotdeauna, există o rezervă, care să intre în funcțiune, atunci când se ivesc probleme. Numele lui Cass Spangler Phillips îți spune ceva? Presupun că ți-l amintești...

Și-l amintea, evident.

În toți anii aceștia, cât timp el fusese vedeta SCO, Spangler stătuse cuminte în camera sa de hotel, însoțindu-l, de la distanță, pe toate traseele morții, pentru a interveni, dacă întâmplarea ar fi făcut ca el să nu poată să-și ucidă victima. Băuse *cendra* cu lămâie, făcuse antrenamente fizice, stătuse cuminte în lojele de spectacol, părând interesat de ceea ce vedea pe scenă, își plătise curvele cu bonuri neidentificabile și, în general, nu ieșise nici măcar cu un deget din rutina pe care i-o pregătise Serviciul. Vimar știa: până la urmă, răbdarea și ascultarea erau răsplătite, iar Spangler avea să intre în luminile rampei. Cât despre el... avea să părăsească spectacolul pe ușa din dos. Așa se întâmpla mereu. Dar nu azi. Nu acum. Printre degetele lui urma să se mai scurgă șuvițe de sânge.

— Unde mergem?

Însoțitorul său dădu din cap, în semn de aprobare.

— Deocamdată, trebuie să părăsim *Diamond,* care începe o altă misiune. Te vom caza pe *Amalteea,* o stație de suport științific aproape părăsită.

— N-am auzit de ea.

— Pentru că nu poate fi văzută din exterior. Ne aflăm în Coroană, domnule Moles. Probabil că știi sau îți poți măcar închipui ce înseamnă asta.

***

Coroana Sol a fost dintotdeauna, probabil, cel mai studiat element component al stelei care menținea Sistemul Solar în limitele sale actuale și care a permis apariția vieții pe Therra. Astronomii din vechime o numiseră și atmosferă exterioară, iar ea atrăsese în ultimele 2700 de ani majoritatea investițiilor spațiale, care căpătaseră accept de exploatare, din partea Administrației. Un strat rarefiat de plasmă, cu zone care atingeau de multe ori 2.000.000^0 C. O temperatură ce dăduse multe bătăi de cap cercetătorilor care se ocupaseră cu protecția termică a astronavelor trimise în explorarea și exploatarea ei.

Vimar comandă protecția automată a polarizării hubloului, înainte de a-și scoate ochelarii speciali.

Se apropiau de Coroană cu mai mult de o zecime de viteza luminii și, cu toate că bricul dansa pe deasupra ejecțiilor coronale de masă asemenea unui dop pe suprafața unui lac bătut de vânt, își simțea stomacul făcut ghem la gândul că vreo protuberanță neașteptată s-ar fi putut ivi în interiorul limitei de siguranță și ar fi sfâșiat suprafața strălucitoare a velei de 5700 km^2, ancorată în cele trei puncte de susținere ale velierului prin câmpuri electrostatice. În lunga istorie de peste 3300 de ani a cuceririi Coroanei avuseseră loc numeroase incidente, accidente și dispariții misterioase, în districtele solariene. Arhivele Administrației le consemnaseră pe toate și oricine putea să aibă acces la ele, printr-o simplă apelare-suport. Nicăieri, din câte știa Vimar, nu apărea vreo consemnare în legătură cu accidentele velierelor, aceste mijloace de transport fiind considerate de siguranță maximă, în *atmosfera exterioară*. Asta nu-l împiedica însă să simtă transpirația curgându-i de-a lungul șirei spinării, în ciuda excelentului sistem de climatizare al navei.

Se lăsă pe spate și închise ochii, străduindu-se să adoarmă.

Flamingo era una din cele peste 122 de nave, de diferite dimensiuni, care dormitau pașnic în cala gigantică a lui *Diamond.* Fără velatură desfășurată, părea un păhărel plin cu mercur, în comparație cu butoiul uriaș, negru și vrâstat de caneluri ale navei-mamă. Era însă suficient de mare, încât să poată lua la bord o trupă de intervenție de 100 de soldați de elită și mai multe unități tactice de asalt atmosferic, după cum îl informase însoțitorul său cu trăsături asiatice. Acum, pe punțile de belvedere era risipit numai un pluton de întreținere și câțiva oaspeți, care doreau să participe la spectacolul vânătorii.

— Este o aventură interesantă, îi spusese el la despărțire, înainte ca Vimar să urce treptele metalice, către sala de decompresie, în spatele căreia îl așteptau doi soldați în echipament de luptă. Fă-ți meseria cum trebuie și promisiunile vor fi ținute cu toate.

— Tu nu vii? De ce te privezi de o astfel de plăcere?

Celălalt clătinase din capul chel și zâmbise.

— Pentru bătrânii ticăloși și săraci ca mine, universul nu a creat decât o singură celulă. Pe *Diamond.* Mergi cu bine, domnule Vitali Martin Abraham Moles, și nu uita că viitorul nu ne este dat, ci se construiește permanent.

Îl amenințase cu degetul.

— Dumnezeu știe cât de mult mi-aș dori să pot face schimb de locuri cu tine. Chiar dacă aș fi sigur că *Flamingo* și-ar prăji aripile în Coroană și tot mi-aș dori asta.

Îi întorsese spatele și plecase, lăsându-l complet nedumerit pe treptele velierului. Urcase și soldații îl conduseseră către cabina în care urma să locuiască, până la destinație. Unul dintre ei îl asigurase că, de cele mai multe ori, călătoria dura trei zile-standard. Asta în cazul în care nu izbucnea vreo furtună de radiații sau protuberanțele nu se adunau în ciorchini, din cauze inexplicabile pentru savanți, determinând apariția mortalelor *lănci-ale-lui-Ra,* capabile să perforeze orice blindaj creat de om.

— Nu și pe cel al lui *Diamond*, adăugase și se uitase vag întrebător în direcția camaradului său.

Acesta aprobase din cap, dar nu spusese nimic. Cabina era spartană, în toate privințele: un pat gonflabil, care se strângea singur când nu era folosit mai mult de o jumătate de oră, o masă pătrată, care servea și drept consolă, un dulap încastrat,

mult mai încăpător decât și-ar fi închipuit privindu-i ușile înguste, și o toaletă minusculă, cu WC și cabină de duș. Apă reciclată, bineînțeles, așa cum informa un anunț luminos, care apărea pe perete ori de câte ori pornea robinetul: *A nu se folosi pentru consum.* În dulap, găsise trei rânduri de costume „bune la toate”, câteva seturi de spectre și... trusa sa completă de arme.

Când o văzuse, simțise cum i se taie iar picioarele, cum o pățise pe *Diamond.* Dacă trusa îl aștepta cuminte în dulap, însemna că Stația Delta Orossco nu mai reprezenta o adresă sigură pentru reîntoarcere. În timp ce mintea sa opera fulgerător cu pachetele de informații, degetele acoperiseră parola de tastare și parolele chimice, deschizând capacul. Toate cele 122 de arme, comandate la magazinele SCO, precum și elementele de legătură, în vederea realizării celor 12.346 de combinații nonclasice, se găseau la locurile lor, strălucind de curățenie. După cum îl asigura rutina, cutia nu mai fusese deschisă de la ultima sa extracție, ceea ce însemna că fie nu avuseseră timp să o facă, fie nu fuseseră interesați de acest aspect. Vimar înclinase mai degrabă către cea de-a doua supoziție. După care o închisese la loc și o băgase în dulap. Apoi vizitase punțile și cele trei restaurante. Mâncase, vizionase câteva spectacole, dormise și, în general, se ferise cât putuse de compania celorlalți. La asta îl ajutase și prezența tăcută dar foarte vizibilă a celor doi soldați.

Își răsuci capul. Nu reușea să adoarmă, în ciuda sedativului pe care i-l administrase Asklepyos. Își puse din nou ochelarii și deblocă polarizarea hubloului. Zburau de mai multe ore prin Coroană și exact aceeași imagine pe care o văzuse prima oară se întindea și acum pretutindeni în jur. Parcă se găsea într-unui din acele vehicule arhaice ale istoriei îndepărtate, trase de animale numite cai. Dincolo de blindajul gros, se întindea o nesfârșită câmpie cărămizie, din care țâșneau drept în sus lujerele mov și verzi ale ejectărilor de plasmă. Nava trecea peste ele și printre ele, fără să le simtă, deși Vimar bănuia că vârfurile lor bulboase atingeau temperaturi de câteva sute de mii de grade Celsius. Din loc în loc, ejectările erau deviate către un fel de pâlnii rotitoare, care deveneau treptat sfere uriașe, de culoare neagră. Uneori, acestea explodau, întunecând parțial

orizontul. Bărbatul ar fi putut să pună pariu că acela era momentul în care Sol pregătea apariția *lăncilor*.

— Spectaculos, nu? De fiecare dată, când revin, mă proptesc în fața unui hublou și stau câteva ceasuri bune să le admir. Coroana Sol este singurul loc din Sistem unde universul creează artă în stare pură. Asta dacă acceptăm ideea că artă reprezintă transformarea în frumos efemer a elementelor lumii materiale, care nu au fost concepute pentru a ilustra frumosul.

Vimar tresări și își dădu jos ochelarii cu o mișcare bruscă.

— Sunt Alexia Davis Randall, pilot de încercare pe traseele turistice din Coroană.

Bărbatul își linse buzele, fixând-o cu atenție. Era o femeie blondă, cu un tiv negru pe capătul lung al firelor de păr, subțire și fragilă ca un bibelou.

— Nu știam că există turism prin Coroana Sol.

— Nu râdeți de mine, domnule Moles, spuse femeia, afișând un zâmbet neutru. Bineînțeles că nu există turism propriu-zis, în sensul în care îl acceptă organizațiile de profil, care îți organizează concediul în interiorul Sistemului. În Coroană există doar sporturi extreme însă, după cum se cunoaște, această categorie de plăceri a fost scoasă în afara legii, în urmă cu aproape 800 de ani. Așa că firma care s-a gândit să profite de ele a reușit să cumpere domeniul pentru turism. Un turism mai special, sub eticheta căruia amatorii de senzații tari pot să se joace cu Soarele.

— Să înțeleg că *Amalteea* nu este tocmai o stație de suport științific.

Femeia râse și îl privi dintr-o parte.

— Asigură un fel de suport științific. Numai celor care practică sporturile solare.

— Sporturile solare... Vimar își linse buzele și se uită prin hublou pentru câteva clipe, apoi continuă: Nu cred că am auzit ceva despre ele. De fapt, mă învârt prin niște cercuri destul de restrânse. Vânătorii nu prea au timp să se integreze în mediul social solarian. Ridică din umeri: Misiunile. Știi cum e...

Alexia Randall clătină din cap, apoi își apăsă arătătorul peste buze.

— Mă tem că nu prea am idee ce se întâmplă cu viața publică și privată a vânătorilor.

— Nu cred că e ceva interesant în legătură cu ea. Peste optzeci la sută din timp îl petreci pregătind și executând misiunile, în timpul liber, atât cât îți rămâne, te retragi într-un colț cât mai puțin frecventat și te chinuiești să uiți. Deci... ce e cu sporturile astea solare?

— Domnule Moles, cred că noi doi ar fi bine să lămurim un lucru. Așa cum am spus deja, sunt pilot de încercare pe traseele Coroanei și am fost trimisă aici să te ajut să îți pregătești misiunea, care trebuie să fie secretă. Cât de secretă poate să fie ceva ce se desfășoară sub privirile câtorva zeci de spectatori. Nu am nicio legătură cu acele sporturi solare. Și, evident, nu cunosc nimic despre ele. Cu excepția faptului că sunt ilegale.

Vimar se strâmbă și bătu darabana cu degetele în brațul fotoliului. Ar fi trebuit să se afle într-o altă cursă, pregătind un plan strategic de acțiune. În schimb, se găsea alături de o ciudată care îi vorbea despre sporturi solare, dar pretindea că nu are habar despre existența lor.

— Nu cred că pot să-mi îndeplinesc misiunea fără informații detaliate asupra activității și a modului rutinier de viață pe care o adoptă victima. Oftă. În regulă, să numim sporturile alea solare... plimbări ambientale. E vreo problemă, în acest caz, să-mi oferi ceva informații legate de ele?

Femeia își așeză plamele pe genunchi, își ridică fruntea și îi zâmbi. Era frumoasă, hotărî Vimar, clătinând vag din cap. Frumoasă și fragilă.

— În acest caz, cred că nu, domnule Moles.

— Ei bine, dacă am depășit criza de comunicare, înseamnă că am devenit prieteni. Poți să-mi spui Vimar, așa cum îmi spun majoritatea cunoștințelor mele. Domnule Moles sună cam al dracului de scorțos.

Alexia Randall îi zâmbi larg.

— Nu cred că am ceva împotrivă. Deci, după cum îți spuneam, plimbările ambientale au apărut în secolul al VI-lea al mileniului VII. Un tip, Minimatti, a inventat un aparat extraordinar, numit *suveica ionică.* Nu cunosc prea bine istoria Sistemului, dar chestia aia a avut, în mod clar, legătură cu explorarea solară. Apoi, sensul suveicii a fost deturnat spre sport... ăăă... adică spre plimbările ambientale. S-au conturat două direcții: Surf Ra și Desant Ra. Surfiștii se... ăăă... plimbau singuri, era de ajuns o capsulă monocelulară, înzestrată cu un

captor de particule grele și un deflector, spre care acesta să le dirijeze. Nave de mare operabilitate, cu viteze de peste 30-40.000 de kilometri pe secundă, căutând creasta valurilor de energie înaltă. Numai că extrem de vulnerabile, în fața sorburilor.

— Sorburi?

— Pâlniile alea rotitoare, care absorb ejectările. Le-ai văzut prin hublou.

— Aha. Și desanturile?

— O plimbare (femeia zâmbi) mult mai atractivă, dar și mai periculoasă decât surful. Imaginează-ți o sută de inși, închiși în costume termice, dispuși în număr de câte doisprezece în jurul unui orientator centrifug. Bula de energie care-i transportă este coagulată din plasmă hiperdensă și nu diferă prea mult de originalele din Coroană. După ce sunt lansați la limita *atmosferei exterioare*, bulele își caută o prăpastie de decomprimare și se aruncă în ea. Simultan lansează orientatorii cu desantiști. Când ajung la o distanță sigură de prăpastie, costumele își deschid parașutele ionice și se circumscriu în rotația vântului solar, care-i poartă către interiorul Sistemului. Curenții de convecție ce se ridică spre straturile superioare ale Coroanei distrug cea mai mare parte din parașute și desantiștii se pierd pentru totdeauna pe câmpiile de plasmă.

— Există nebuni care-și doresc să facă așa ceva?! se miră Vimar, privind din nou prin hublou și încercând parcă să zărească un desantist rătăcit. Trebuie să aibă parte de o moarte cumplită.

— Ai fi uimit să afli cât de mulți tipi interesați să... să se plimbe, în felul acesta, există. Acesta este motivul pentru care a fost inventată meseria mea. Și nu, moartea de care au parte nu este cumplită, ci doar instantanee.

— Tot nu pricep de ce și-ar dori cineva să-și riște viața în felul acesta.

— Excesul de adrenalină. Publicitatea din jurul celor care reușesc să revină. Satisfacția de a te confrunta cu moartea de unul singur. Și, nu în ultimul rând, câștigarea premiului cel mare.

— Moartea care îți dă premii... rânji bărbatul, înălțând sprâncenele.

— Nu moartea, ci Federația... ăăă... Plimbărilor Ambientale. Cine reușește să treacă de limita a zece lansări și se întoarce viu pe *Amaltheea* încasează 1.000.000 de e-scuzi.

Vimar se răsuci aproape complet, în direcția femeii.

— Ăsta da premiu! L-a încasat cineva, până acum?

Alexia Randall clătină din cap.

— Cel mai aproape de el a fost Elleonor Belfont Antonia, cu șapte reușite. La cea de-a opta lansare, a explodat orientatorul centrifug și toți cei doisprezece au fost absorbiți în prăpastia de decomprimare. Acum însă există o persoană care a reușit să treacă de recordul ei, lansându-se de două ori, consecutiv: prima oară din bulă, apoi, după ce și-a mânat parașuta în direcția *suveicii* – n-a mai făcut nimeni până atunci nebunia asta – s-a desprins de ea și s-a agățat în siajul unei capsule monocelulare, care orbita nevăzută în jurul acesteia.

Federația a acceptat să considere treaba asta cu echivalentul a două lansări.

Vitali Martin Abraham Moles își trozni degetele, căscă și se uită la ea, ca la o insectă curioasă.

— Și ce legătură are misiunea mea cu ciudatul ăsta?

Femeia îl privi lung, apoi bătu cu degetul în hubloul prin care se vedea măciulia enormă a unui lujer mov, apropiindu-se dintr-o laterală a navei.

— Pe ciudatul acela trebuie să-l elimini dumneata, domnule Vimar. Se numește Lavery Muriel del Soto și mai are de rezistat numai trei ore în infernul de afară, pentru ca să-și poată încasa premiul, cu ajutorul căruia vrea s-o șteargă definitiv din Sistem și să se stabilească pe Pladentarium.

— Adică...

Rămas fără grai timp de o clipă, Vimar arătă cu degetul către hublou.

— O să ai și spectatori, fii fără grijă. Pe *Amaltheea* este organizat un punct de observație cu inserție 10 G. Angajatorul tău, domnul Eric Sant, îți va urmări fiecare mișcare cu mare atenție.

Râse, atât de ușor, încât lui Vimar i se păru că visează.

— Nu ți s-a spus că după această misiune vei putea să o execuți și pe aceea trasată de SCO? Bonusurile nu se discută, niciodată, domnule Vimar. Ele intră în execuție doar. Ieșim, îl anihilezi pe Del Soto, mergem pe *Amaltheea* pentru duș, masă

festivă, filmări și aplauze și, evident, pentru Eric Sant. Nu suntem interesați de maniera pe care o s-o alegi pentru a-l elimina. Nu același lucru se poate spuneînsă și despre Del Soto.

Bărbatul își împreună palmele mari în față. Părea o statuie a rugăciunii mute.

— Opțiunea eliminării unei victime îi aparține strict vânătorului, spuse el cu glas gros, gâtuit. SCO nu a intervenit niciodată în acest proces.

— SCO sigur nu. Dar acesta nu este un caz SCO, domnule Vimar. Și nu spun asta ca să te impresionez. Sau ca să-ți fac greutăți. Este vorba despre o cauză absolut obiectivă. Arătă cu degetul către hublou și spune: Acolo nu funcționează legile fizicii pe care le cunoști dumneata. Este o altă lume, cu alte realități. În concluzie, armele din cabină, sunt numai pentru Eric Sant. În ceea ce-l privește pe Del Soto, va trebui să-mi urmezi instrucțiunile, până în cele mai mici detalii. Altfel, nu vei mai reuși să găsești drumul către înapoi din inima câmpiilor de plasmă, înțelegi?

***

De la distanță, *Flamingo* arăta ca un lujer argintiu, dar fără capătul bulbos al celor din plasmă. Deoarece se îndepărtau cu o viteză egală cu a lui, părea că stă pe loc și numai ejectările din jur, desfășurate la viteze cu mult mai mari, păreau să se ridice și să coboare, asemenea jocurilor de apă într-un bazin.

O apă pe care nu ți-ai fi dorit să o bei niciodată, se gândi Vimar, în timp ce se foia în fotoliul de protecție pentru a-și găsi o poziție mai bună. Capsula monocelulară nu oferea prea mult spațiu vital. De fapt, nici nu fusese concepută pentru relaxare, ci pentru protecție termică și viteză. Pilotarea ei se dovedea a fi destul de dificilă și asta se datora, probabil, trecerii comenzilor prin cele trei straturi de protecție ale AI care stăpânea sistemele. Una peste alta, era aparatul de zbor cel mai greu de controlat la manșa căruia se urcase vreodată.

— Deocamdată, nu trebuie să faci nimic special, îi spuse vocea eului divizat al ghidului Alexia Davis Randall. Doar să te obișnuiești cu setul operațional de comandă și cu imaginile din exterior.

Vimar tresări și, pentru o clipă, îi căută din priviri făptura. Apoi își aduse aminte și se strâmbă.

Eurile divizate apăruseră în urmă cu aproape trei milenii, dar în prezent se utilizau extrem de rar și pentru asta aveai nevoie de autorizații speciale, greu de obținut. Era ca și cum o părticică din Randall rămăsese alături de el și îi ghida mișcările pentru a-l ajuta să supraviețuiască în acel mediu ostil. De fapt, nu alături, ci chiar în mintea lui, realiză bărbatul și se simți ciudat, știind că exista cineva sau ceva care avea acces la gândurile și la simțămintele lui, asemenea lui însuși. Fusese, totuși, de acord cu asta, deoarece așa cum îi explicase chiar în cala de lansare nu exista nicio altă metodă de comunicare între capsule, câmpul magnetic extrem de puternic, precum și frecventele explozii solare, perturbând canalele obișnuite, inclusiv pe cel telepatic. Primise un tub cu plasmă sanguină, pe care și-l injectase în braț, și acum Alexia Randall făcea parte din el.

— Mai durează? bombăni el, în timp ce senzorii din jur îl gâdilau, îl zgâriau și chiar îl înțepau, străduindu-se să se alinieze la rețeaua sa neuronală.

— În legătură cu atribuirea comenzilor?

— La naiba cu comezile! întrebam dacă mai durează, până ajungem în zona lui de distracție.

— Comenzile vor deveni operaționale în două minute. Dacă nu intervine vreun factor neprevăzut, ascuns în corpul tău, de SCO. În legătură cu partea a doua a întrebării...

Vimar închise ochii și se concentră, exact așa cum îi spusese să facă, dacă simțea nevoia să se afle în contact vizual. Brusc, femeia blondă, cu tivul negru pe capătul lung al firelor de păr, subțire și fragilă ca un bibelou, apăru în fața lui, privindu-l plină de curiozitate.

— .. .ăăă... Ne găsim chiar în interiorul acelei zone.

Își scutură capul, dar imaginea nu dispăru. Întinse mâna și o atinse pe umăr. Simți sub degete textura fină a hainelor și chiar o parte din căldura degajată de corpul ei.

— Sunt reală, râse ea. Tot atât de real pe cât ești și tu, atunci când soliciți contactul vizual.

Își retrase brațul, rușinat. Își drese vocea.

— Păi... dacă ne găsim în interiorul zonei, de ce nu-l vedem? De ce nu apare pe locatoare?

— Ai mai fost vreodată prin Coroană, domnule Vimar?

Clătină din cap. Femeia ridică din umeri.

— Am împărțit locul cumpărat de firmă în 1200 de sectoare. Fiecare spor... plimbăreț își alege un sector, care i se închiriază, cu toate facilitățile, până la finele etapei pe care o parcurge. Sectoarele nu sunt egale ca dimensiuni. Acesta în care ne găsim, cu număr de cod 00010001000123451, are o suprafață de 23.452.116 km^2. Iar monocelula lui Del Soto ocupă în acest spațiu imens ceva mai puțin de 3 m^3. E clar că este nevoie de ceva timp, pentru ca locatoarele noastre să îi depisteze semnătura și să ne plaseze pe direcția cea mai economică dintre toate. Oricum, nu cred că ne găsim prea departe de el. Surf Ra este... o plimbare care presupune existența unor zone cu cât mai puține sorburi și cu valuri de înaltă energie. În sectorul nostru, nu există decât două secțiuni care prezintă aceste caracteristici, iar noi ne găsim în prima dintre ele. Nu de viteză avem nevoie, acum, domnule Moles, ci de prudență și de atenție. Cu puțină șansă, vom fi terminat operațiunea, în mai puțin de o oră – o oră și jumătate.

O serie de flash-uri colorate străbătu în diagonală ecranul panoramic din fața sa și Vimar își smuci capul, părând că se trezește dintr-un somn adânc.

— Presupunând că e așa cum zici... cum o să-i fac felul? Nu am niciuna din armele cu care-mi făceam treburile, în cabină. Presupun că va fi cam greu să-l strâng de gât, date fiind condițiile exterioare.

Alexia Randall își dădu părul pe spate, cu o mișcare a mâinii stângi. Se găsea chiar lângă el și părea atât de reală, încât îi putea simți chiar și parfumul degajat de glanda special implantată. Apoi se uită la el și îi zâmbi. În fulgerarea violetă a unui ciorchine apropiat, fața îi păru aproape cadaverică bărbatului.

— Tu și cu mine o să ne înețelegem de minune, nu crezi?

Vimar o privi lung, fără să răspundă.

— Nu crezi, oftă ea. Dar tot o să ne înțelegem și asta nu pentru că mi-ai dat vreun motiv să-mi fii simpatic. Ci pentru că totul, în ceea ce mă privește, ține de o anumită conduită logică. Iar principiul de bază al logicii spune că o anumită cauză produce un anumit efect și numai pe acela. Dacă te-am preluat în vederea efectuării unei anumite misiuni, înseamnă că dețin metoda și uneltele necesare realizării ei. Din acest motiv,

armele pe care le foloseai de obicei nu-ți mai sunt necesare acum. Te vei sluji de ele, atunci când vei duce la bun sfârșit misiunea SCO. Îl vei ucide pe Del Soto, fâcându-l să-și îndrepte nava în direcția unui sorb. Restul este treaba naturii.

— Restul este treaba naturii, repetă. Concret, acum ce trebuie să fac?

— Deocamdată, nimic. Femeia zâmbi neutru. Mai întâi, trebuie să depistăm nava. După aceea, vei primi instrucțiuni precise, cu privire la acțiunile pe care trebuie să le întreprinzi. Până atunci, odihnește-te. Când va sosi momentul, vei avea nevoie de toată puterea de concentrare.

Când deschise ochii, constată că Alexia Randall se găsea, în continuare, alături de el, cu privirile ațintite asupra unei derulări fractale. Probabil că nu ațipise pentru mult timp. Oricum, făcuse exact ce i se recomandase – se odihnise.

Se uită prin hublou. În fața sa, se întindea o câmpie de culoare roșcat-maronie, străbătută de sute de vârtejuri violete și vinete, care-și ciocneau frunțile uriașe de formele straniu bulbucate ale norilor de joasă energie. Mult sub ei, dacă reușea să-și focalizeze privirile, putea să vadă firele scurte ale disipărilor energetice, cunoscute sub numele de iarba polară, radioundele solare, cu lungimi metrice, care nu puteau să părăsească zona Coroanei, din cauza pseudoatracției gravitaționale, generată de rotirea acesteia în jurul Soarelui.

— L-am găsit, îl anunță femeia, fără să se întoarcă. Degetele ei dansau pe suprafața de aer, îmbâcsită de coloanele interminabile de cifre și de ecuații. Are 138.545 de kilometri avans, dar nu distanța este o problemă, am prins trena unui jet de gaz, care se grăbește să iasă din Coroană și ne-am încincit viteza, în comparație cu a sa.

— Există, deci, o problemă, bombăni Vimar, simțindu-și gura uscată.

— De asta te afli aici, împunse cu degetul spre el Randall. Ca să o rezolvi. Altfel, bănuiesc că ne-am fi descurcat singuri.

— Știi bine că nu de asta sunt aici! se răsti el. Nu m-am înscris ca voluntar. În fine, dădu din mână, să trecem peste. Care este problema?

— Nu se apropie de niciun *sorb.*

— Nu-mi spune! făcu Vimar, strâmbându-se. Credeam că asta era o obligație din contract.

— Ironia nu ne ajută cu nimic, domnule Moles. Trebuie să găsim o soluție. Și încă repede. Privește!

Degetele traseră prin grămada de cifre și semne matematice o dâră subțire și acestea se ordonară în imaginea schematică a câmpului energetic din jurul lor și a unei pâlnii rotitoare, al cărei vârf cobora spre plafonul de dedesubt, în care dispărea cu totul. La două degete depărtare, un punct albastru sclipea cu intermitențe. Alexia Randall ciocăni cu unghia în el. Acesta se mări, devenind un fel de degetar deformat, concav, ca și cum ar fi primit din plin izbitura unui meteorit.

În mod clar, degetarul se îndepărta de pâlnie, observă Vimar, ridicând vag din umeri. Era de așteptat, la urma-urmei nimeni nu-și dorește să devină cotlet în frigăruia solară, nu? îi comunică părerea sa femeii de alături.

— Se vede că nu știi nimic despre... ăăă... despre plimbările solare. Cei care practică Surf-Ra detestă *sorburile* și încearcă să se țină cât mai departe de ele, este adevărat. Dar, în același timp, au nevoie de ele. Pare ciudat nu?

Își împinse bărbia spre el și iluzia realității deveni perfectă. Vimar se încruntă și se trase, fără voie, înapoi.

— Dar nu este, reluă ea. Ca să *surfezi*, este nevoie de un val de energie înalt, iar ca să-l poți prinde din urmă, ai nevoie de un sorb. Te înscrii pe buza lui rotitoare și înmagazinezi energie de salt, dându-i ocol. Toată treaba este una de instinct: îl ai, simți momentul și te desprinzi, forțând la maxim deflectorul; gestul te aruncă direct pe coama valului. Nu-l ai, rămâi înțepenit pe buza pâlniei, începi să fii tras în jos și sfârșești prin a ajunge în Cromosferă. Iadul inimaginabil al amatorilor de... plimbări. Del Soto ar fi trebuit să se afle acum pe buza unei pâlnii, dar de când l-am identificat le ocolește cu încăpățânare.

— Asta înseamnă că ne-a simțit prezența, nu?

Randall ridică din umeri, la rândul ei, și restrânse cu un gest pictura de cifre și simboluri într-un colț. Îi aruncă o privire rapidă. Ochii îi erau duri precum colțurile de stâncă vitirficată de pe Mercur.

— Tocmai ți-am spus, domnule Moles, că avem o problemă de rezolvat. Ce propunere ai?

Vimar își petrecu limba peste buzele uscate și le simți gustul sărat.

— În primul rând, vreau o hartă adaptativă, pentru că să pot să-mi fac o părere despre imaginea de ansamblu.

Femeia își mișcă degetele prin aer, într-un balet grațios, și în celălalt colț al capsulei se închegă o hartă cvadridimensională, monocromă. Vimar remarcă imediat ținta, care se îndepărta de pâlnie, pe o traiectorie elipsoidală, apoi văzu degetarul deformat al propriei nave înaintând din spatele imaginii, puțin către dreapta.

— În cât timp am putea avea contactul?

Femeia ridică din umeri.

— Dacă nu-și schimbă direcția... În șaisprezece minute standard.

— Se poate deplasa mai repede decât atât?

— Greu de crezut. Este și în funcție de câtă energie a reușit să stocheze până acum. Dar, dacă ar fi putut, crezi că n-ar fi fâcut-o?

Bărbatul se lăsă pe spătarul fotoliului și își bătu ușor mâinile una de alta.

— Ce posibilități are capsula asta? Bănuiesc că e vorba despre un model militarizat, nu unul civil, obișnuit.

— Cam așa ceva. Alexia Randall râse sec. Dispune de un câmp de respingere funcțional chiar și în sistemul tensional al Coroanei. Precum și de posibilitatea direcționării deflectorului, în așa fel încât să-l transformi într-un maser.

Vitali Martin Abraham Moles închise ochii și se gândi, preț de câteva clipe. Treaba cu maserul era una atractivă și relativ ușoară. Era de ajuns să te apropii la distanța necesară și să atingi senzorul. Brusc, își simți gura uscată.

— Există oglinzi reverberatoare, nu? De asta nu l-ați folosit voi înșivă, prin intermediul unui robot.

— Da, există bălți de energie pură, care sunt antrenate adeseori vertical de către spiculi, în goana lor continuă. Posibilitatea ca maserul să se întoarcă împotriva celui care-l pune în funcțiune este de peste 58 la sută.

— Un procent greu de neluat în seamă, nu? Nu ne rămâne decât o opțiune, atunci. Se strâmbă. O știai și tu.

— Nu-ți sunt prea simpatică, nu-i așa?

Alexia Randall își apropie fața frumoasă de fotoliul său. Mișcarea aerului din cabină îl făcu să tresară.

— E cineva căruia îi ești? Poate tipului de acolo?

În mod clar, nu mai exista timp pentru sarcasme. Femeia clătină din cap și îi arătă cu degetul harta.

— Oricât te vei strădui, nu vei depista niciodată unde se găsește monocelula din care te urmăresc. Harta e programată numai pentru navele voastre. Așa că nu are rost să consumi timp și energie pentru asta. Ambele sunt prețioase, acum.

Se răsuci spre el și îi atinse ușor obrazul cu dosul palmei stângi. Vimar avu un moment de crispare: pielea era caldă și sezația de atingere nu putea fi ignorată.

— Ne despărțim, *vânătorule.* Dacă îți gândești bine strategia, ai putea să-ți termini treaba în următorul sfert de oră. Iar peste alte 60 de minute ai avea ocazia să debarci la bordul *Amaltheei*, unde te așteaptă publicul, dornic de autografe. Publicitatea. Și, evident, domnul Eric Sant, care nu bănuiește care va fi scopul adevărat al prezenței tale pe stație. Succes, acum! Și succes, atunci!

Ochii îi scânteiară. Și dispăru.

***

În mod obișnuit, Coroana solară nu este vizibilă de pe Therra. Nici de pe vreun alt corp al Sistemului, cu excepția lui Mercur. În jumătatea de veșnică noapte a acestuia, astronomii instalaseră încă din prima parte a celui de-al doilea mileniu al Erei Cosmice un cromoscop, un fel de telescop realizat din zeci de mii de oglinzi de mercur lichefiat, prin care se putea obține imaginea oricărei arii de pe Sol, într-o singură culoare, aleasă în funcție de cerințele proiectului la care se lucra.

În monocromie, Coroana se transforma, dintr-odată, în ceea ce Vimar avea în fața ochilor, în multicolor: câmpia lipsită de spectaculozitate, roșu-maronie, lujerii-alergători de culoare mov, *iarba-polară*, pseudonorii înțepeniți pe pseudo-cerul de deasupra capului și *sorburile* imense, care se roteau atât de repede, încât ochiul omenesc nu le putea discerne mișcarea și le percepea ca fiind încremenite.

De un astfel de *sorb* fugea, într-o diagonală lipsită de sens, capsula monocelulară a lui Lavery Muriel del Soto. Iar în spatele ei, aproape la 1.000.000 de kilometri distanță, se grăbea spre ea monocelula lui Vimar. Pentru ca singurele arme disponibile să

devină active (câmpul de respingere și maserul), trebuia ca distanța dintre ei să nu depășească 50.000 de kilometri. Și să nu existe mai mult de un singur sorb pe niciuna dintre direcțiile posibile de evadare.

Vimar nu mai pilotase de mulți ani o navă, prin Sistem. Cu atât mai puțin, una militară. Iar când aceasta se dovedea una adaptativă pentru sporturi de energie înaltă se chema că nu pusese niciodată mâna pe manșa ei. În mod clar însă, pilotajul capsulei nu ar fi trebuit să-i pună nicio problemă. Altfel, Alexia Randall i-ar fi oferit un set complet de explicații. Sau l-ar fi instruit pe pilotul automat să facă asta. Poate că o și făcuse, își zise bărbatul, răsucind capul și privind interiorul cabinei cu atenție.

— Cum se conduce drăcia asta? întrebă cu voce tare, gândindu-se dacă să-și mute fotoliul sau nu în zona unde femeia utilizase consola virtuală.

— Prin comandă verbală. Vocea se auzea din toate părțile, inclusiv în interiorul craniului său. Solicitați direcția, viteza și armarea, iar eu voi îndeplini totul.

Vimar rânji.

— Tu fiind... cine?

— Mai degrabă, ce. Sunt borgul capsulei.

— Nu pot să pilotez singur?

— Nimeni nu poate asta, în Coroană. Trebuie monitorizați peste 123.000 de parametri externi. Plus supravegherea vectorilor motorului. Numai creierul unui borg poate să lucreze în acești parametri.

— Și dacă o să comand, să spunem... o cafea? Una amară, tare, din boabe crescute pe Marte, la limita dintre Mons Pavonis și Marele Pustiu Roșu?

Se auzi un sfârâit și pe brațul fotoliului apăru o ceașcă din plastic alb, în care licărea ochiul negru al lichidului.

— Facem niște imitații destul de bune, răspunse borgul. Dar suntem limitați: matricele noastre nu au proiecte pentru orice ți-ar trece prin cap.

— Este suficient și atât, mormăi bărbatul, încă surprins. Pot să iau o gură? Sigur nu este vreo otravă sofisticată?

Urmă o pauză de o secundă. Aproape materială.

— Crezi că pentru a te ucide, s-ar fi investit atât de mulți e-reali, ca să te aducă până aici? Probabil că ar fi fost angajat un

alt *vânător.* SCO nu este interesată să verifice cine plătește o *crimă.* Și nici cine este victima, atâta timp cât sunt îndepliniți parametrii financiari. Parcă așa este formula oficială din contract, nu?

Așa era, admise. Sorbi cu grijă din lichidul clocotit și simți cum mintea începe să i se limpezească. Orice ar fi fost borgul instruit să facă, în privința sa, trebuia să admită că se pricepea la imitațiile alimentare. Cafeaua era excelentă. Practic, nu simțea că ar exista nicio diferență între lichidul din ceașca sa și cafeaua fiartă în apă adevărată, la un foc clasic de gaz.

— Vreau să văd punctul de convergență al actualelor direcții pe care înaintează capsulele.

Harta monocromă reapăru în colțul monocelului. Capsula lor era un punct cenușiu deschis. Aceea a lui Del Soto, unul cenușiu închis. Un cerculeț minimal, negru, clipea intermitent nu departe, în fața celor două capsule. În partea dreaptă, se întindea până hăt-departe o suprafață sclipitoare, care vălurea ușor. Vimar întinse mâna și bătu cu degetul în ea.

— O oglindă reverberatoare, preciză borgul. A apărut în urmă cu 1000 de ore-standard. S-ar putea să mai dureze vreo 30 de minute. Sau încă o mie de ore. Este una dintre cele mai mari din acest sector.

În partea stângă, vălureau capetele boante ale lujerilor-alergători, grupați într-un fel de pădure lipsită de adâncime.

— Putem ajunge în punctul de convergență cu trei minute înaintea lui?

— Numai dacă își păstrează viteza constantă.

— Să presupunem că așa va face. Execută operațiunea.

Nu simți nimic mai mult decât o ușoară furnicătură în labele picioarelor. Și faptul că, dincolo de hublou, firele argintii ale *ierbii-polare* se culcau într-o parte, pe multe sute de kilometri în față, anticipând parcă valul de energie din siajul navei.

Avea la dispoziție un minut. Atât. Mai mult decât suficient pentru ca borgul să calculeze exact unghiul în care urma să poziționeze maserul pentru a lovi oglinda. Forța cinetică a loviturii de răspuns trebuia să-i poarte înapoi, la câteva zeci de kilometri numai de calea de înaintare a capsulei lui Del Soto. Pe care avea să o captureze în siajul ei și să o transforme într-un mic satelit. O a doua lovitură de maser ar fi trebuit să o facă o

pradă ușoară pentru valurile de energie înaltă, care veneau din urmă.

Se relaxă și sorbi încă o gură de cafea. Începuse să se răcească. Gândurile i se roteau cu iuțeală între punctele sclipitoare ale neuronilor.

— Vreau o hartă în plan, comandă, strângând ceașca între degete.

Cartografierea monocromă se aplatiză, iar observatorul se mută deasupra. Deplasarea celor două puncte era uniformă, dar inegală. Un indice valoric pâlpâia sub fiecare, menționând parametrii vitezelor. Cea a punctului cenușiu deschis era aproape dublă față de cea a punctului cenușiu închis.

— De ce nu-și mărește și el viteza? întrebă, gânditor. Nu a realizat încă faptul că este urmărit?

— Am fost deja scanați de câteva ori. Borgul său știe de noi. Dar comanda a fost să păstreze viteza constantă.

În 92% din cazuri, victima nu știa că este *vânată.* Probabil că așa se întâmpla și acum. Del Soto profita din plin de plăcerile Surf-Ra-ului și nu acorda decât un minim de atenție capsulei idiotului care își depășise limitele arealului arendat și pătrunsese atât de adânc în zona sa. La urma-urmei, exista atât de mult spațiu pentru toți, aici, încât nimeni nu părea prea atent la formalități.

Apoi punctul cenușiu deschis ajunse în dreptul celui negru, se suprapuse peste el și dispăru. Furnicătura din labele picioarelor încetă. Dincolo de hublou, oglinda reverberatoare clipea, încrețindu-și vag suprafața, asemenea unei uriașe picături de mercur. Comandă o lovitură de maser, într-un unghi care să-i permită capsulei să-și inverseze direcția, realizând un ocol de aproape 300.000 de kilometri, după care își permise luxul de a se rezema cu bărbia de hublou pentru a urmări pe viu spectacolul.

Sclipirea maserului dură mai puțin de o zecime de secundă și se dovedi prea slabă pentru a putea fi receptată de ochiul uman. Dar hubloul reluă secvența cu încetinitorul și coloră unda energetică într-un verde aprins. Vimar văzu cum din punctul de contact se ridică firișoare ondulate, asemenea unor aburi fierbinți, apoi un snop de raze turcoaz se desprinseră din oglindă se apropiară de capsulă și își împletiră degetele boante deasupra ei, prinzând-o într-un fel de rețea tremurătoare. În acel

moment, susurul sistemelor de întreținere biotică se opri. Lumina interioară scăzu la jumătate, apoi încetă cu totul. Hubloul se opaciză, permițând pătrunderea unei lumini albastre, care transformă obiectele din jur în mase spectrale.

Apelă borgul, însă acesta rămase mut. Propriul său Asklepyos își tremură iconul câteva clipe, după care dispăru, lăsându-l singur. Absolut singur, în pustietatea clocotitoare a Coroanei. Vimar se întrebă dacă murise, în clipa în care maserul atinsese oglinda, dar cumva știa că se găsea încă acolo, în acel obiect fabricat de oameni, care se deplasa pe câmpia pustie cu inimaginabila viteză de aproape 50.000 de kilometri pe secundă. Și mai era ceva: o picătură de transpirație îi alunecă pe frunte, se agăță de sprânceana dreaptă, căzu pe brațul fotoliului, sclipi o clipă, apoi se evaporă. În jurul său, aerul devenea din ce în ce mai cald. Își trecu mâneca peste frunte.

— Da, este cu mult mai cald decât înainte.

Capul bărbatului se întrupă în aer, la doi pași de el. Vimar auzi aerul pârâind, din cauza electricității statice, apoi o crăpătură se lăți cu repeziciune, înaintând către tavanul curb al capsulei. Bărbatul își scoase mai întâi un braț, apoi pe celălalt și, în cele din urmă, se propti în cicatricea neagră a aerului și își eliberă întreg trupul din ganga care continua să emită paraziți sonori.

— Scuze pentru porcăria asta, spuse el, după care izbi cu palmele în ea și ganga se făcu nevăzută. Nu-mi izbutește niciodată un transfer, în condiții complet igienice, deși știu că voi, oamenii, apreciați chestia asta și acordați mai mult credit celui care o reușește.

Scuipă pe podeaua cutată și flegma se transformă într-o flacără vag fosforescentă, care linse metalul ceramat, alunecă spre peretele din față și rămase să lucească acolo, desenând umbre fantomatice. Vimar strânse marginea hubloului între degete. Era fierbinte și parcă umedă. Își privi, uimit, degetele: stratul subțire de dermă protectoare dispăruse, de parcă fusese răzuit, lăsând vederii sute de vinișoare albastre, verzi și roșii, prin care inima pompa lichidul vital. Celălalt îi surprinse privirea și clătină din cap. Părul roșcat, văluri asemenea unor flăcări bătute de vânt, împrăștiind un roi de scântei albe.

— Nu lua în seamă, se întâmplă uneori, din cauza energiei reziduale. De fapt, nu pielea ta a pățit ceva, este mai rezistentă

decât îți închipui, ci suprafața cristalinului s-a prăjit nițel, dar nu este o problemă prea gravă. Sunt sigur că sistemul tău medical îi va da de cap, atunci când va putea fi restartat.

Visa?

Își trecu o mână prin fața ochilor și urmări mișcarea degetelor. Părea în regulă. Părea real. Doar dacă nu cumva creierul său intrase într-un sistem complex de autoprotecție, generat de încetarea funcțiilor lui Asklepyos.

Bărbatul din fața sa ridică un deget în sus pentru a-i atrage atenția.

— Este în regulă, Vitali Martin Abraham Moles, zis Vimar. Toți suntem reali, în măsura în care chiar și visurile sunt reale. Orice se petrece în spațiul real ține de realitate, nu? Ha-ha, asta am găsit-o într-o structură de joncțiune a depozitelor tale de amintiri, îi aparține – stai să vedem, ah, da, îi aparține lui Yong Molles Fabriziano, fostul tău profesor de Logica Sistemelor Nonvectoriale, de la Sucursala Oniviadeo. Cred că informația este corectă, în proporție de 89 la sută. Marja de eroare este dată de gradul de uzură al aminazelor care protejează starea energiei cerebrale din zona respectivă.

Orice ținea de analiza mișcării oamenilor în spațiul social intra în ceea ce de 2100 de ani purta denumirea convențională de Spațiu Nonvectorial. Orice criminal independent și chiar și majoritatea criminalilor în serie trebuia să parcurgă un curs complet de Analize Nonvectoriale.

— Nu visez, acceptă, în cele din urmă.

— Nu visezi, se arătă de acord celălalt și își rezemă spatele de peretele opus celui în care se afla încastrat hubloul.

O parte din spate și cotul drept îi dispărură în structura policeramată a peretelui.

— Uit mereu că am tendința să trec prin lucruri, se scuză el, după care se extrase din perete, își îndreptă spatele și se rezemă din nou. Acum cred că este în ordine.

De data asta, spatele rămase rezemat de suprafața netedă.

— Păi... să începem cu începutul. Parcă așa se spune, în lumea voastră, nu?

— Cine… sau ce mama dracului ești?

Bărbatul se strâmbă, într-un mod atât de atipic, încât părea că se străduiește să înghită o bilă de criket. Dădu din mâna dreaptă, ca pentru a alunga o insectă nevăzută.

— Mă rog, este și acesta un fel de a începe. Ambele sensuri ale întrebării coincid realității prezente. Sunt și un *cine* și un *ce,* simultan. Poți să-mi spui, de exemplu, Sebastian. Mult mai exact pot să precizez ce anume nu sunt – nu sunt un om. Și asta nu pentru că nu pot să copiez la perfecție o asemenea structură a materiei. Ci pentru că, de obicei, sunt simultan mai mulți. Și cred că, de fapt, am să mă simt mult mai bine, în felul acesta. Vom face prezentările mult mai... nominal.

Aerul se înfierbântă din nou, iar pârâiturile aproape că îi zgâriau nervii. Mai multe crăpături se suprapuseră, se încălecară, se zvârcoliră una în jurul celeilalte și, în mirosul pătrunzător de ozon, alte șase trupuri reușiră să se extragă din ele și să pună picioarele pe podea, umplând până la refuz spațiul capsulei. Bărbații se ridicară în picioare, aranjându-și hainele viu colorate și părul, în diferite nuanțe de castaniu și blond nisipiu. Semănau unii cu alții cam tot atât cât seamănă la maturitate mai mulți frați, proveniți din tați diferiți.

Lui Vimar îi veni să râdă.

— Ăștia sunteți toți?!

Primul sosit îi făcu un gest de amenințare din deget, în timp ce le arăta din priviri celorlalți unde să se așeze.

— De fapt, fiecare apariție înseamnă un multiplu superior de șapte. Aceasta este a patra apariție din timpul ultimei maree energetice. Poți să calculezi și singur, dacă ai chef. Ceilalți ne însoțesc prin exterior. Sper ca asta să nu te deranjeze în vreun fel.

Vimar căscă gura să replice, dar apoi își luă seama, uluit, și se holbă prin hublou. Nu mințise: câteva sute de trupuri (sau poate câteva mii) se învârteau în jurul capsulei monocelulare, asemenea unui roi de albine, în jurul stupului, plecat brusc la plimbare. O plimbare absolut insolită, e drept, recunoscu el, examinând trăsăturile calme ale celui mai apropiat cap de hublou. Pentru că, oricât se străduia să se convingă că. totul nu era decât o halucinație sau o stare de comă, datorată unei proaste funcționări a sistemului de întreținere a vieții, nu se putea convinge că amănuntele nu erau reale. Amănunte precum zâmbetul pe care i-l adresă capul de afară, atunci când îi percepu prezența.

— Nu înțeleg... prea bine, oftă, într-un târziu. Înaintăm cu o viteză de aproape 50.000 de kilometri pe secundă, la o

temperatură și la o presiune care ar transforma în gaz inflamabil orice lucru neprotejat termic. Este o iluzie, nu?

— Nu, ridică din umeri primul bărbat. Înaintează cu aceeași viteză ca și noi, deoarece siajul energetic al monocelulei tale îi antrenează după el. Iar condițiile externe nu pot să afecteze structurile care provin chiar din mijlocul lor. Ca să înțelegi mai ușor, crezi că o flacără poate să prăjească o altă flacără, atunci când un curent de aer o împinge peste ea?

Își linse buzele, înainte să răspundă.

— Cred că nu.

— Ei bine, vezi? Cam despre asta este vorba. Eu... noi... suntem forme ale structurii de afară. Acela este mediul nostru. Nu poate să ne afecteze negativ. Așa cum ar face-o cu tine, dacă ai săvârși imprudența să ni te alături.

— Ești o... o ființă solariană?

— Ha-ha-ha! râse cu poftă unul dintre Sebastienii cu părul nisipiu. Cum adică o ființă solariană?

— Păi... Începu Vimar cu prudență, apoi se opri o clipă, nesigur. Presupun că o ființă solariană trebuie să fie o ființă care trăiește pe Soare. Așa cum un pământean, recte subsemnatul, este o ființă care trăiește pe Therra.

— Noi nu suntem ființe care trăim pe Soare, îl puse la punct un Sebastian cu părul castaniu și ochii negri. Noi suntem însuși Soarele.

— Visez... Își repetă pentru a suta oară Vimar.

Se lipi cu spatele de peretele călduț al cabinei, încercând să se convingă de adevărul enunțat mai înainte, fără să reușească.

— Bun, se hotărî brusc. Să admitem că sunteți chiar Soarele. Și ce anume dorește Soarele de la mine?

— În sfârșit, ai ajuns la întrebare, rânji primul Sebastian, apropiindu-se de fotoliul său, atât cât îi permitea spațiul ocupat de celelalte părți componente ale sale. La singura întrebare adevărată. Al cărei răspuns, atunci când va fi formulat, va rescrie viitorul speciei voastre.

Apoi își schimbă brusc înfățișarea, devenind... Vitali Martin Abraham Moles, așa cum arăta după o beție mai serioasă. Adevăratul Vimar făcu un pas înapoi, călcând peste picioarele celui din spatele său. Întoarse capul pentru a-și cere scuze, dar vorbele îi înghețară în gât: chipul ușor ridat al unui alt Vimar îl

fixa ironic, clătinând din cap. Din dreapta îi făcea semn cu ochiul încă unul.

Ca într-un multipict străvechi, al cărui sistem de mișcare se dereglase, iar personajele surprinse înțepeniseră în diferite etape ale mișcării. Vimar nu îndrăzni să privească pe hublou pentru a vedea câteva mii de reflectări ale chipului său ocolind cu îndemânare lujerii mov ai ejectărilor de plasmă.

— Te consideri un tip inteligent, domnule Vimar?

Întrebarea sună în spațiul închise asemenea plesnetului sec al unei palme pe un obraz asudat. Ceilalți șase Vimar rânjiră și îl fixară cu șase perechi de ochi ca de pește mort.

— Ăăă... Asta este ceea ce se cheamă o întrebare deșteaptă? bombăni într-un târziu, prefăcându-se jignit.

De fapt, căuta să tragă de timp pentru a-și analiza perspectivele. I se părea din ce în ce mai clar că nu avea nici cea mai mică șansă să reușească să elimine toate cele șapte sosii ale sale, fără să pățească nimic. În plus, dacă sistemul de imitare mergea până în profunzimea structurilor de bază, asta însemna că tot ceea ce cunoștea el, cunoșteau și ei. Orice truc al *vânătorii,* care ar fi dat rezultate mulțumitoare în alte variante, era cu desăvârșire exclus.

— Nuuu! răspunseră ceilalți, la unison, clătinând din cap. Era numai o rutină de clasificare.

— Știi, unii chiar se consideră inteligenți, îi zâmbi ironic primul. Îi clasificăm în Categoria întâi.

— Aha. Și ce pățesc inteligenții ăștia?

— Nimic. Nu ne interesează. Se trezesc acasă, în patul lor, convinși că a fost vorba despre un coșmar.

— Bănuiesc că acum este deja prea târziu să mă declar inteligent, nu?

Bărbatul cu chipul său ridică o sprânceană, continuând să zâmbească.

— Cred că da. Oricum, ne place de tine, ești aproape exact cum ne-am închipuit că o să fie cel care trebuie să îndeplinească slujba. Pentru asta îți oferim dreptul la o întrebare.

Una singură. Cu răspunsul aferent, evident.

Era ciudat să-ți auzi propria voce spunând așa ceva. Și să-ți vezi propriii ochi privindu-te batjocoritor, așa cum el i-ar fi privit pe alții, aflați în situația lui. Brusc o alarmă prinse să piuie monoton, undeva, în stânga cabinei.

— Fir-ar să fie! înjură ușor nedumerit un Vimar din spate. Cred că monocelula asta a început să piardă aer. Am să încerc să creez o bulă de izolare.

— Fă-o cât mai repede!

Bărbatul din fața sa mormăi ceva și, deși nu putea să vadă ce se petrecea în spatele său, decât întorcând capul, Vimar avu certitudinea că nu rămăseseră decât șase inși alături de el.

— Ai dreptul la acea întrebare, reluă, pe un ton vag plictisit.

Deci...

Își linse buzele. Se găsea în mijlocul unei situații pe care, în urmă cu o singură zi standard numai, ar fi denumit-o periculoasă. Dar nu plictisitoare.

— De ce tocmai eu? își auzi vocea și, de data asta era exact vocea lui, nu ușor distorsionată, ca acelea pe care le foloseau sosiile de alături. Habar n-am ce vreți de la mine, dar de ce tocmai persoana mea? Pentru că asta vrea Soarele?

Cei șase râseră toți odată. Apoi își izbiră palmele una de alta.

— Soarele nu vrea niciodată nimic. Eul din fața sa clătină din cap. Dar noi, da. Suntem fii ai Soarelui, așa cum voi sunteți fii ai Pământului. Vă cunoaștem, din momentul în care ați apărut pe lume. V-am urmărit destinul planetar, ne-am amuzat pe seama voastră, ne-am bucurat pentru voi și ne-am întristat, atunci când ați ratat. Apoi, a sosit un moment în care ați făcut ceva de care noi nu am fost capabili niciodată: v-ați desprins de casă și ați pornit spre stele. Atunci am început să ne temem de voi. Pentru că, deși noi suntem mai puternici decât voi, ca specie, voi sunteți mai versatili decât noi.

Se opri o clipă și se aplecă spre el. Alte cinci capete făcură același lucru, stârnind un curent de aer.

— Termenul *versatil*... nu știm cât de corect este. În memoria ta de profunzime există mai multe definiții pentru el.

— Da, mormăi bărbatul, surprins. De-a lungul mileniilor, multe cuvinte și-au schimbat semnificațiile, parțial sau total. Cred însă că înțeleg ce vrei să spui.

Bâzâitul alarmei încetă brusc și un alt Vimar se alătură confraților. Acesta avea părul roșcat și adevăratul Vimar nu știu dacă să se bucure pentru că îl putea deosebi mai ușor de ceilalți sau să-l examineze cu atenție pentru a vedea cum i-ar sta lui în noua ipostază estetică.

— În fine. De ce tocmai tu? Mai întâi, pentru că ești *vânător* și, din această formulă, vei avea acces în toate zonele unde vrem să te trimitem. Serviciile tale pot fi cumpărate, asemenea oricărei alte mărfi din Sistemul controlat de oameni, iar noi am plătit o mică avere (în sistemul vostru valoric, bineînțeles) pentru a achiziționa serviciile tale; chiar dacă ai vrea să refuzi misiunea pe care ți-am pregătit-o, în mod sigur nu ai putea să o faci, deoarece ești condiționat psihic să duci la bun sfârșit operațiunile pe care ți le transmite SCO. În al doilea rând, pentru că nu ești chiar... un om.

Bărbatul din fața sa rânji și propriul său chip căpătă un aer obosit și crispat.

— Nu am știut cum să ți-o spunem mai delicat. Așa că trebuie să o accepți ca atare.

— Exact, aprobară ceilalți șase, clipind toți odată. Nu ești chiar un om.

— Și ce sunt, mă rog?

El se mișcă vag, cu ochii adânciți și triști.

— Un biot.

— Pardon?

— Un biot, repetă Vimar cel din dreapta față.

— O replică biologică la corpul uman, generată într-un laborator genetic, din materiale sintetice.

— Tehnologia mileniului al IV-lea, al Erei Cosmice, cum vă place vouă s-o numiți. Vimar cel cu păr roșcat se strâmbă semnificativ. Cu personalitate artificială, generată permanent de un exocip implantat în bulbul rahidian. Personalitate capabilă să-și modifice complet identitatea și amintirile, în funcție de traumele trăite.

— Celule îmbunătățite, capabile să supraviețuiască într-o mulțime de medii ostile.

— Un corp cu o durată de viață foarte lungă... practic, dintre cei 112.658 de bioți, creați până ce Administrația a oprit derularea proiectului pe motiv de siguranță genetică, până în clipa prezentă, nu a decedat niciunul din cauze naturale. Și au trecut aproape trei milenii de la generare.

— Sunt un biot, repetă el cu o voce albă. Una dintre cele peste O-mie-de-unelte-auxiliare ale speciei umane. Asta presupunând că v-aș crede.

— Nu trebuie să ne crezi, ridică din umeri eul din fața sa. Trebuie să înțelegi, iar asta presupune numai un efort de logică, încearcă să-ți răspunzi la câteva întrebări simple: de ce nu ai niciodată întrebări cu privire la ceea ce ți se întâmplă? De ce nu-ți reamintești niciodată vreun vis? De ce nu ai fost în stare să te atașezi niciodată de o altă persoană din spațiul uman?

— Astea nu sunt dovezi, se scutură el, privindu-i cu suspiciune. Sunt numai întrebări.

— De acord. Dar sunt întrebări pe care nu ți le-ai pus vreodată și pe care nu vrei să ți le pui nici măcar acum. Pentru că știi deja, în subconștient, că nu au răspuns. Pentru că numai un om ar avea răspunsuri la ele. Am putea însă să-ți oferim o certitudine: să te omorâm. Nu te teme, bioții după cum ți-am spus nu mor așa de ușor. Atunci când ți-ai reveni din moarte, exocipul îți va fi compus deja o altă personalitate și nu-ți vei mai aminti nimic din toate astea.

— Și de ce nu o faceți?

— Poate că o s-o facem, îi zâmbiră ei și bărbatul simți un fior nedeslușit alunecându-i de-a lungul spinării.

— Pentru că nu am mai beneficia de serviciile pe. care ni le poți aduce ca *vânător.* Până să identificăm un alt biot, să-l condiționăm și să-l aducem în situația de a ne fi cu adevărat util, lucrurile s-ar deteriora prea mult. Și ar trebui să distrugem specia umană.

— Nu înțeleg.

Vimar cel din fața sa ridică din umeri, într-un gest pe ca-re-l crezuse până atunci numai al său. Strânse brațele fotoliului până ce vârfurile degetelor începură să se albească.

— Mulțumită lui Leopold Alvaro Hosco Minimatti, Administrația Spațială a aflat de existența noastră și a conceput un plan de ocupare a stelei Sol.

Bărbatul slăbi strânsoarea degetelor, înghiți în sec și clătină din cap.

— Minimatti a trăit în urmă cu două secole. Și a murit aici, în Coroană, în timp ce lucra la finalizarea unui proiect.

— Exact. Cei șapte Vimar înclinară din cap și clipiră toți o dată. Proiectul se numea *suveica ionică* și datorită finalizării ei te afli aici, împreună cu noi, în această capsulă monocelulară. Acel Leopold Alvaro Hosco Minimatti a murit într-un accident, fără să afle dacă invenția lui va funcționa. Și fără să știe despre

existența noastră. Succesorul său, Eric Sant, a aflat însă. Și a înțeles că principiul *suveicii* era unul greșit, prin concepție. Dar că putea fi făcut funcțional, cu ajutorul nostru. De regulă, noi nu arătăm ca niște oameni. Deși putem să îmbrăcăm orice aspect fizic dorim. Adevărata noastră înfățișare este aceea...

Și eul își întinse arătătorul spre hublou.

Miile de Vimar dispăruseră din jurul capsulei. Aceasta se balansa ușor pe vârful strălucitor al unui val mareic de energie pură, împinsă înainte cu o asemenea viteză, încât Vimar avea în continuare senzația că stă pe loc.

— Sunteți valuri de energie, înțelese el și se lăsă să cadă, fără putere, în fotoliu.

— Suntem lujeri-alergători în cea mai mare parte a existenței noastre. Apoi vine un moment când entitățile noastre fuzionează și ne transformăm într-un val de energie. Avem libertatea de a ne bucura de mișcare. Coroana a fost creată special pentru cursele noastre de viteză. Până când acest Eric Sant a hotărât că suntem mult mai buni la produși energie pentru necesitățile omenirii. Și a început să construiască stații de transformare aici.

— În fine, există și un *în al treilea rând*... rosti Vimar cel roșcat, apropiindu-și fața de a sa. Te-am ales tocmai pe tine, deoarece nimeni nu a mai ucis până acum un biot. Așa că nu știm cum ar putea fi ucis. Speram ca un alt biot să găsească metoda adecvată.

— Eric Sant este un... biot?! întrebă el, simțindu-și gura amară ca fierea.

— Doar unul dintre cei 112.658. Numai că nu unul oarecare, așa ca tine. Este chiar eminența cenușie care conduce destinele Administrației Spațiale. Și prin aceasta, destinele umanității însăși. Asta dacă am înțeles corect semnificația sintagmei *eminență cenușie.* Proporția aia de 89 la sută, ți-o mai aduci aminte, nu?

***

Îl lăsaseră singur. Complet singur, în tăcerea asurzitoare a capsulei.

Înainte să dispară în interiorul fracturii tremurătoare din aer, primul Vimar mai scuipase o dată pe podeaua cutată și urmărise

atent cu privirea flacăra străvezie, care se întinsese pe metalul ceramat.

— Încerc să înțeleg ce anume găsiți voi, pământenii, atât de fascinant în salturile de joasă energie ale unei flăcări. Dar nu reușesc. Oricum, promit că, dacă va mai exista o dată viitoare, nu o să mai fac chestia asta. Am găsit printre amintirile tale faptul că este un gest nepoliticos. Am onoarea să te salut.

Și dispăruse, ca și cum n-ar fi existat niciodată.

Poate că nici nu existase, încercase să se convigă Vimar. Dar flacăra continuase să lingă structura de metal multă vreme, până să-și consume rezerva de energie și să se stingă. La urma-urmei, putea să se considere un norocos: din câte știa, era singura ființă vie (chiar și un biot este o ființă vie, nu?), care stătuse în aceeași încăpere cu alte șapte fragmente din Sol. Și care nu pățise nimic.

Sau nu încă, își luă seama și încercă să se gândească la ce avea de făcut.

Mai întâi, trebuia să aducă capsula în apropierea stației „Amaltheea”. Nu pentru duș și publicitate, așa cum îi spusese Alexia Randall, fără să știe, totuși, cât de aproape fusese de adevăr. Pentru că, dacă izbutea să-l elimine din prima pe Eric Sant, toate celelalte promisiuni deveneau simple formalități. Un duș nu i-ar fi stricat nici acum, măcar pentru a înlătura senzația de căldură înăbușită, creată de concentrarea celor șapte sosii ale sale într-un spațiu atât de strâmt.

Se părea însă că drumul către stația solară nu constituia o problemă, în adevăratul sens al cuvântului. Pe harta monocromă, reapărută imediat după dispariția eu-lui multiplu, curba strălucitoare a parcursului capsulei indica înscrierea pe traiectoria unei pâlnii de *sorb.* Apoi vocea de nicăieri a borgului îl anunțase că era gata să aplice vectorii de amplificare a mișcării pentru a putea părăsi traiectoria spirală a *sorbului,* după prima rotație amplă.

— Aplică-i! îi comandase, cu voce sfârșită de oboseală. Și ai grijă să ne circumscriem pe o orbită de așteptare, în zona neutră, înainte să fim prinși de scanerele de pe *Amaltheea*.

— Am înțeles. Pregătește-te pentru desprindere. Forța gravitațională va crește cu 0,18 puncte procentuale. Încearcă să rămâi nemișcat, atunci când pornește câmpul dispersor al fotoliului.

— Aș mai... dori o ceașcă de cafea. Chiar și imitație. Cred că am nervii cam întinși.

— În regulă. Numai că nu ai voie să bei din ea, până la comutarea în verde a luminii ambientale. Marchează terminarea operațiunii de desprindere. Până atunci, bucură-te de priveliștea exterioară. Am să-ți aranjez hubloul pentru o perspectivă cât mai bună.

Vimar auzi din nou sfârâitul și pe brațul fotoliului apăru o altă ceașcă din plastic alb, plină cu lichidul negru, care scotea șuvițe ondulate de aburi. Își închise palma dreaptă în jurul ei, străduindu-se să nu ia în seamă temperatura materialului. Era un biot. O entitate simplă, care nu punea întrebări. Și care nu aștepta răspunsuri. Doar acționa, la impulsul unor factori exteriori.

În dreapta, hubloul se deschise, asemenea unui iris obosit, își depăși dimensiunile inițiale, ajungând să ocupe întregul perete. Vimar vru să soarbă o gură din lichidul amărui, apoi își aduse aminte de recomandare și renunță. Un fior părea să-i cuprindă încet corpul, dar știa că trebuia să fi fost efectul continuării accelerării dincolo de limita celor 50.000 de kilometri pe secundă. Brusc, iconurile de presetare comenzi și de alarmă de rutină își făcură apariția în colțurile ochilor și Asklepyos își reintră în funcții, anunțându-l că tensiunea superficială la exteriorul dermei atinsese pragul critic.

— Dă-l dracu’ de prag critic! bombăni, iritat. Închide-te!

Asklepyos mai fulgeră două mesaje, pe care nu le luă în seamă, și se inactivă, rămânând doar un simbol galben, printre bastonașele corneei.

Dincolo de peretele transparent, interiorul sorbului arăta ca un gigantic val de maree prăbușindu-se în adâncul pâlniei, în care i se transforma treptat masa enormă de energie. Desupra, pseudocerul de un galben portocaliu părea o imensă câmpie de sulf topit, asemenea lacurilor de pe Titan. Iar pseudonorii...

— Nu sunt nori, îl corectă borgul. Sunt reziduurile subatomice, rămase după extragerea energiei folosită de *sorburi* pentru menținerea stării de rotație.

— Un cimitir solarian, dădu din cap bărbatul.

— Nu este definiția cea mai bună, dar nu am la îndemână o altă imagine. Știi cum se numește mișcarea în care este antrenată monocelula în acest moment?

Ridică din umeri, deși era aproape sigur că borgul nu-l vedea.

— Surf-Ra. Dacă parametrii de accelerație se mențin constanți este probabil că vom atinge cea mai mare viteză din istoria acestui sport.

— Surf-Ra... mormăi Vimar și își dori să ia o înghițitură din lichidul negru, care făcea mici cercuri în ceașcă.

Deasupra cerul galben începea să se restrângă, iar pereții cenușii ai pâlniei să se mărească, înghițindu-i marginile.

— Suntem în apropierea limitei de desprindere în siguranță pentru efectul de praștie, anunță borgul. Încep corecțiile de navigație. Lasă-te în grija fotoliului și așteaptă aprinderea luminii verzi.

Făcu așa cum i se ceruse. Își împinse spatele lat în speteaza fotoliului și închise ochii.

Când îi deschise din nou, constată că aburii cafelei dispăruseră. O lumină verzuie îl înconjura din toate părțile și, fără să se privească în vreo oglindă, știu că fața sa avea o culoare cadaverică. Ridică ceașca și sorbi din lichid. Era rece, amar și cu un gust ușor rânced. Se strâmbă, lăsă ceașca pe brațul fotoliului și privi prin hubloul enorm.

Se aflau pe o câmpie, acoperită complet cu firele contorsionate și scurte ale *ierbii-polare*. Undeva, în dreapta, sclipea luciul îndepărtat al unei oglinzi reverberatoare de dimensiuni imposibil de estimat.

— Peste un milion de kilometri pătrați, confirmă borgul. Cea mai mare înregistrată până acum, în acest sector. Și durează, în timp de constatare, de peste 1200 de ore-standard.

— Suntem staționari?

— Este un fel de a spune. Vocea borgului căpătase o nuanță de... incertitudine? Ne găsim pe orbita de așteptare comandată.

Vimar aruncă o privire scurtă pe harta monocromă.

— Nu realizez că am ajuns în punctul comandat.

— Suntem în punctul comandat, replică borgul.

— Nu avem poziția *Amaltheei.* Este posibil să-și fi mascat semnalul de poziționare? Conform legislației spațiale, borgul lor nu are voie să oprească semnalul.

— Am scanat zona în toate spectrele posibile. Nu numai semnalul de poziționare al stației a dispărut, ci stația însăși nu se mai află în acea poziție.

— Ești sigur?

— Afirmativ. Borgul tăcu o clipă. Semnalul de poziționare al unei nave poate fi oprit. Dar urmele energiilor reziduale nu au cum să dispară complet din spațiul ocupat la un moment dat de acea navă. Numai dacă aceasta dispare, la rândul ei. Cred că asta s-a întâmplat aici.

— O navă de dimensiunile *Amaltheei* nu poate fi retrasă în câteva minute. Operațiunea necesită o perioadă mare de timp, iar anumiți parametri fizici nu pot fi făcuți invizibili, oricât efort s-ar depune. Vreau niște răspunsuri clare, înțelegi?

— Vei primi răspunsurile. Dar este nevoie de timp pentru asta.

— Fă-o cât poți de repede!

— Degeaba grăbești un borg. Este ca și cum ai grăbi trecerea timpului.

Vimar își răsuci capul, surprins. În apropierea sasului minuscul din dreapta, licărea șters o siluetă cenușie.

— Nu te impacienta să afli cine sunt, o să-ți spun chiar eu. Eric Devon Sant, președintele în exercițiu al înaltului Consiliu al Administrației Spațiale. Știu însă că funcția mea nu te va impresiona.

— O teleprezență! se miră Vimar. Credeam că este o tehnică scoasă din uz de peste două milenii.

— Pentru 99 la sută din membrii societății umane, chiar așa stau lucrurile. Cei de la vârful puterii au însă privilegii.

Teleprezența pulsa, părând când că se apropie, când că se îndepărteează.

— Am să-ți răspund, înainte să formulezi întrebarea.

Fiindcă știu că nu ai s-o pui. Doar ești un biot, nu? Ei, da, teleprezență, o tehnică aproape primitivă, deoarece numai elementele extrem de simple ale tehnicii pot să funcționeze pe Sol. Bănuiesc că ai fi preferat să mă aflu fizic în cabină. Nu vreau însă să-ți fac misiunea prea ușoară.

Vimar rânji și-și îndreptă spatele.

— Te voi vâna oriunde te vei ascunde. Interiorul Sistemului, oricât de vast, nu reprezintă tocmai o garanție a succesului pentru un *vânat.* Și, îndrăznesc să cred, nici chiar Exteriorul lui. Există filtre de identificare în toate punctele de ieșire din Norul lui Oort.

— Dar nu și pe Sol, te-ai gândit vreodată la asta?

Nu se gândise. Ridică mâna și sorbi mecanic din ceașcă.

— Nimeni nu poate trăi la nesfârșit în iadul acesta. Până și stațiile de observare... până și *Amaltheea* trebuie aprovizionată și revizuită din punct de vedere tehnic. Condițiile de aici nu sunt tocmai proprice supraviețuirii.

— Unde sunt? râse uscat Eric Sant și teleprezența se întunecă pentru o clipă. Mă voi descurca, însă. Lucrez la chestia asta de peste o mie de ani. Și eu sunt un biot, ai uitat? Câteva grade Celsius în plus nu mă sperie.

— Dar asta?

Vimar azvârli cu ceașca înspre sas. Lichidul negru trecu prin imaginea pulsatorie și se răspândi pe suprafața peretelui. Ceașca se izbi de ceramat și se rostogoli către dreapta. Eric Sant îl amenință cu degetul arătător.

— Nu fi ridicol!

— De fapt, ce vrei de la mine?

— Oho, am ajuns la întrebări! Foarte bine, să trecem atunci la schimbul de informații. Ascultă-mă cu atenție, nu există decât o singură ofertă – cea care urmează. Sfatul meu sincer este să nu o ratezi.

Vimar se strâmbă și dădu din mână.

— Mai aveam nevoie de câteva luni, pentru ca să fi putut să relochez proiectului toate resursele de care avea nevoie pentru a se desfășura cu maxim succes. Trei sau poate patru. Există încă posibilitatea de a obține acest interval de timp, mă înțelegi, Vitali Moles? Nimeni din afara Coroanei nu a aflat încă faptul că eu sunt președintele Administrației. Și nimeni nu știe că sunt un *vânat,* pentru care s-a achitat suma. Pot conduce încă Administrația prin teleprezență. Am mai fâcut-o, în urmă cu două secole. Voi reuși să aloc resursele construirii unei Sfere Dyson în interiorul Coroanei. Îi putem izola pe acești... Sebastieni, parcă așa ți-au recomandat să le spui, nu? Îi putem pune la muncă, în folosul umanității. O energie nesfârșită ar putea să intre, gratis, în jocurile puterii Pământului și istoria expansiunii cosmice s-ar rescrie la alți parametri. În mai puțin de două secole, Galaxia ne-ar sta la picioare.

— Nu știu dacă avem picioarele chiar atât de mari. Și apoi Galaxia este doar o picătură în imensitatea oceanului cosmic.

— Să înțeleg că nu te interesează propunerea mea.

— Mă interesează ce-ai făcut cu *Amaltheea*.

— Nu văd rostul acestei curiozități. *Amaltheea* nu este decât un obiect cu utilități, pe care l-am dosit într-unul din milioanele de *sorburi* care bântuie prin Coroană. N-ai s-o găsești niciodată.

— Rămâne de văzut, ridică din umeri Vimar. Oricum, pentru mine vânătoarea a început deja.

— Atunci, ar fi cel puțin ciudat să-ți urez succes, nu? Pentru că, oricum, nu îl vei avea.

Vimar ridică din umeri.

— Sunt considerat cel mai bun *vânător* din Sistem. Procentul meu de eroare este zero. Mai devreme sau mai târziu, ne vom reîntâlni. În condițiile mele.

Teleprezență rămase nemișcată preț de câteva secunde. Iconul lui Asklepyos clipi de mai multe ori, derutant, în colțurile ochilor. Un mesaj scurt îl informă că un scaner molecular își plimba bioundele pe corpul său și îl întrebă dacă trebuia să-i interzică accesul la informația de bază sau nu. Îl ignoră și se concentra asupra imaginii de sub sas.

— Da, dar acum te afli în condițiile mele. Suntem bioți, ai uitat, domnule Moles?

— Nu înțeleg.

— Bioți. Nu avem un model molecular individual, asemenea oamenilor. Un model care să servească la identificarea noastră. Privește ecranul din dreapta.

Aerul deveni o copertină albă, pe care se înșiruiră câteva milioane de secvențe organice, cu stabilitate fluctuantă. Vimar strânse brațul fotoliului între degete, până când nu își mai simți buricele.

— Pentru oameni, aceste secvențe se organizează într-un model standard, ușor de identificat, cu ajutorul unui scaner. Pentru bioți, ele se găsesc într-o mișcare permanentă, ceea ce face imposibilă trasarea unei hărți alfanumerice. Altfel spus, nimeni nu va ști dacă printr-un scaner am trecut eu sau tu, domnule Moles. Singurul lucru pe care-l vor identifica servanții scanerului este că aparatul lor a luat-o razna și că trebuie să-l bage în revizie tehnică.

— Și ce-i cu asta?

Avea cerul gurii atât de amară, încât părea că se carbonizase. Vag, începea să înțeleagă faptul că, pentru celălalt,

bătălia se sfârșea, acolo unde pentru el se afla de-abia la început.

— Este. Eric Sant râse uscat și teleprezența păru că devine stabilă. Te găsești, exact așa cum te-a informat borgul acela stupid, pe o orbită de așteptare. Dar nu pe una obișnuită. Din cauza asta era atât de... ezitant? Capsula asta monocelulară s-a înscris pe o curbă descendentă în interiorul unui *sorb.* Ești prizonier, domnule Vitali Martin Abraham Moles, mai prizonier decât a fost vreodată un electron în structura sistemului său electronic. Și doar cu două niveluri energetice mai sus se găsește stația *Amaltheea,* pentru care erai atât de îngrijorat. Și pe care mă aflu eu, acum. Numai că ea urmează un curs ascendent, iar tu unul descendent. Care are să te ducă până acolo unde nu a ajuns niciodată vreo ființă umană și nici vreuna din cele O-mie-de-unelte-auxiliare. În timp ce tu vei explora neființa, eu mă voi întoarce pe Ceres și voi aștepta pe Delta Oroscco noile comenzi de vânătoare. Pentru că, am uitat să-ți spun, în clipa aceasta tocmai ne copiem matricile fizice și de personalitate pentru un schimb banal de poziții în sistemul social. Așa că nu pot decât să îți urez o eternitate fooooarte lungă!

Râse din nou, imaginea pâlpâi puternic, după care se stinse, cu un pocnet ușor. Vimar își linse buzele și constată că saliva se evaporă de pe ele aproape imediat.

— Care este nivelul temperaturii interioare?

Borgul nu răspunse.

— Calculează un curs de încetinire a coborârii! comandă din nou, dar nimic nu se mișcă la bordul capsulei.

Își linse din nou buzele și-l apelă pe Asklepyos. Iconul apăru în prim-plan, mișcând amenințător din degetul bont.

— Măsoară nivelul temperaturilor! spuse, gâfâind.

— La nivelul dermei, a atins deja 58 grade Celsius și este în creștere progresivă. Temperatura internă a rămas constantă încă, dar pentru asta am antrenat toate resursele sistemului de ventilare ale plămânilor.

— Până la ce temperatură va rezista corpul acesta?

— Maxim 102 grade Celsius, dar cu pierderea iremediabilă a mai multor subsisteme.

— Pregătește-l pentru creșterea temperaturii, se strâmbă.

Gura îi rămăsese fără salivă, iar gustul sărat extrem de puternic îi dădea de știre că, în lipsa oricărei alte alternative, stratul protector de celule ale dermei crescuseră procentul nivelului de săruri la limita maximă. Avea să moară, dar cel puțin urma să facă o ultimă baie sărată.

Se lăsă pe spate și închise ochii. Surf Ra și Desant Ra... suveica ionică... iarba-polară... sorburile... oglinzile reverberatoare... lăncile-lui-Ra... toate păreau ireale, asemenea unui mozaic care se sparge în cioburi, undeva, la o mare depărtare. Știa că nu avea cum să ațipească, temperatura în creștere nu i-ar fi permis, dar refugiul în întunericul din spatele pleoapelor părea unul adevărat. Unul de care să se poată agăța, până în ultima clipă. Chiar, ce gust trebuie să fi avut moartea pentru un biot?

***

— Unde mă aflu?

Deschisese ochii și lumina crudă aproape că îi spintecase corneea. În jurul său pluteau câțiva Hippocrați de generație mai veche, îndeplinind complicatul ritual al unei resuscitări. Al propriei resuscitări, realiză Vimar și nu se putu abține să nu caște. Dacă murise și ajunsese pe fundul *sorbului,* atunci trebuie că iadul bioților nu arăta tocmai rău.

— Pe stația *Amaltheea,* domnule. Te rog să nu te miști, până ce sistemele medicale nu își termină intervenția.

Reuși să identifice vocea. Venea din partea dreaptă și era aceea a unui soldat, complet echipat pentru intervenție. Chiar și chipul îi era ascuns în spatele unei viziere întunecate de ceramat.

Oftă, dar nu se opuse. Într-un final, Hippocrații se retraseră din încăpere, lăsând în urmă un vag miros antiseptic.

— De ce nu simt nimic? Și, mai ales, de ce nu pot să mișc decât ochii?

— Pentru că tocmai s-a încheiat reconstrucția biologică, domnule. Când am recuperat fragmentul de capsulă monocelulară, din ea nu mai rămăsese decât un fragment de scut, sub care se afla un ochi, cu un sistem Asklepyos extrem de vechi în funcțiune. L-am recuperat și te-am reconstruit. Nu a fost prea dificil, doar ești un biot. Dacă erai un om, nu ar mai fi

rămas nimic din tine. Te vei recupera complet, în următoarele patru-cinci ore. Exact timpul necesar pentru ca *Amaltheea* să părăsească *sorbul* și să se înscrie pe marcajul pentru ieșirea din Coroană. Cursa asta a durat cam mult, domnule, iar membrii Biroului ar putea să înceapă să-și pună întrebări.

— Cursa aceasta?! se pomeni întrebând și, spre surprinderea sa, nu își mai recunoscu vocea.

Soldatul se apropie cu un pas, își retrase viziera și se aplecă ușor deasupra lui. Chelia îi străluci stins în lumina prea albă.

— Pentru bătrânii ticăloși și săraci ca mine, care nu au uitat niciodată că viitorul nu este un dat ci se construiește permanent, faptul că mă aflu aici pentru a te ajuta să-ți recapeți puterile și funcțiile reprezintă o onoare, domnule Eric Sant. O mare onoare.

Își aminti, într-o fracțiune de secundă, de cala uriașă a lui *Diamond,* de aripile zvelte ale navetei *Flamingo*...

— Sunt noul Eric Devon Sant, înțelese Vimar și se lăsă pe spate, cu ochii fixați în tavanul îndepărtat. Ce s-a întâmplat cu cel vechi?

— Ți-a reconstruit trupul, într-o cuvă de regenerare, s-a inserat în interior, și a părăsit stația cu o capsulă monocelulară. Este posibil ca, în acest moment, să fi prins valul mareic al ultimei explozii din Cromosferă și să fi ajuns la jumătatea distanței față de Mercur.

— Se îndreaptă spre Ceres.

— Oriunde s-ar îndrepta, vom ști în permanență unde se află.

Vimar își coborî din nou privirile asupra lui. Bărbatul îi zâmbi, apoi își trase viziera.

— De data asta, ne-am luat toate măsurile de siguranță.

— Nu înțeleg cum poate fi urmărit cineva prin imensitatea spațiului.

— Simplu. Voi numiți asta marker genetic. Noi, marker fotonic. La urma urmei, toate corpurile din univers, fie ele oameni, comete, planete sau stele, sunt construite exact din aceeași atomi. Diferă proporțiile, nu? Trupurile umane sunt formate din câteva tipuri specifice de fotoni. Le-am calibrat pe ale lui să vibreze atunci când întâlnesc o undă fotonică. Altfel spus, i-am atârnat un clopoțel de gât. De câte ori se mișcă, sună. Iar noi îl auzim.

— Și eu... am fost reconstruit în același mod, nu?

— Mă tem că da. Nu ne permitem să facem nicio singură mișcare greșită. Cu atât mai mult, cu cât vechiul Eric Sant te-a amenințat că mai are câteva atuuri pe mânecă.

— Este posibil să...

Tăcu, fulgerat de un gând halucinant.

— Este. Soldatul luă poziție de așteptare, cu mâinile poziționate pe capătul armei. Ne-am gândit încă de la început că fuga sa nu ar fi decât o capcană, menită să atragă atenția într-o altă direcție. Iar adevăratul Eric Sant să se fi pus la păstrare într-un ochi, protejat de un bătrân sistem medical.

— Și atunci?

— Te vei afla tot timpul sub supravegherea noastră, domnule președinte. Toate ședințele, toate deciziile, toate legile emise de Administrație de acum înainte vor primi, mai întâi, avizul nostru. Este felul nostru de a ne asigura că noi, biocromații, și ei, oamenii, ne vom situa permanent într-o stare de neutralitate. Pentru început, *Amaltheea* se va îndrepta către satelitul lui Marte, unde este programată următoarea ședință a înaltului Consiliu. Acolo, vei aduce în discuție o mai fermă aplicare în practică a interzicerii sporturilor solare Surf-Ra și Desant-Ra. Vei propune monitorizarea strictă a tuturor celor care solicită pătrunderea în Coroană și îi vei determina pe consilieri să restricționeze, treptat, astfel de solicitări. Cu puțină șansă, în următorul secol, Soarele va redeveni ceea ce a fost – o lume intangibilă. Ești de acord?

— Are vreo importanță? mârâi bărbatul.

— În mod sigur, nu! râse celălalt. Odihnește-te, pentru că în curând vei avea nevoie de toată energia disponibilă.

Răsuflă adânc și continuă în șoaptă:

— Dumnezeu știe cât de mult mi-am dorit să fi putut face schimb de locuri cu tine, atunci când ai coborât în Coroană. Chiar dacă aș fi fost sigur că *Flamingo* s-ar fi prăjit complet... Suntem blestemați să avem destine comune, domnule Eric Sant. Deoarece viitorul se construiește permanent, suntem blestemați să învingem împreună.

Făcu un pas în laterală, spațiul unei uși se decupă în perete și dispăru dincolo de el. Vimar oftă și închise ochii. Îl aștepta cea mai lungă vânătoare din istoria SCO, iar el nu știa de unde să înceapă.

Harta cronologică a Erei Cosmice

O privire cronologică sintetică asupra unei istorii alternative

— Î.EC (1920): Karel Čapek lansează termenul de „robot”, punând bazele Erei Robotice

— Î.EC (1950): *bunul doctor* Isaac Iudovici Asimov propune cele Trei Legi ale Roboticii și fundamentează teza roboților cu creier pozitronic

— secolul I EC: primele 3 expediții pe planeta Marte; descoperirea planetoidului Poarta (distrus mai târziu de către Mans Minovetter Cruciatul)

— 26 EC: deschiderea primei mine selenare, Walpurgia-1, în craterul Mafic Mound

— 31 EC: prima amartizare reușită a astronavei chineze *Lao-Tzî*

— 36 EC: construirea Coloniei Miniere Egan & Allamater pe Lună

— 51 EC: constituirea pactului Asiatico-Indian, condus din umbră de Republica Chineză

— 56 EC: are loc *Războiul de 87 de minute*, soldat cu dezmembrarea Lunii în 3 bucăți, dintre care cea mai mare, Phoebe, are diametrul de 1334 km, Niobe 714 km, iar Dione de 289 km; distrugerea de către armata iraniană a *Orașului Satelitar Avacuum,* ridicat de forțele musulmane din întreaga lume pe orbită La Grange; prima tentativă, eșuată, de instalare a unui punct de lucru permanent pe Marte, de către coloniștii asteroidului Vesta (Colonia Marelui Zid)

— 57 EC: fabricarea primilor droizi de luptă antropomorfi, de tip Estel Eyre Powell, prin inginerie genetică

— 58 EC: construirea bazei militare de colonizare *Waterloo,* pe satelitul Niobe, de către Alianța Statală Texas-Nevada; este „fabricat” Johann Frederick Griffith Mendel, prima clonă umană realizată direct în formă adultă

— 59 EC: Grupul Militar Autarhic, condus de frații Hamish și Miles Huismans, recucerește prin luptă fostele teritorii ale Montanei, Dakotei, Minnesotei, Wisconsin, Iowa, Nebraska, Wyoming, Idaho și Oregon, realizând prima structură statală

americană de după război, denumită inițial Mica Americă și devenită ulterior SUTA (Statele Unite Therrane ale Americii)

— 60 EC: inaugurarea Portului Spațial

— 64 EC: ONU se transformă în Organizația Națiunilor Spațiale (ONS)

— 78 EC: colonia marțiană planetară Olympus devine locuibilă

— 80 EC: înființarea coloniilor satelitare Primus, pe Phobos și Secundus, pe Deimos, de către SUTA (Statele Unite Terestre ale Americii)

— 87 EC: SUTA cumpără de la ONS, printr-o manevră bursieră, contestată de către Republica Chineză, Hellas Planilia, cel mai mare crater de pe Marte, cu 2000 km în diametru și 6 km adâncime, în care deschide Complexul minier „Martin Luther King”

— 88 EC: obținerea statutului de micronațiuni cosmice de către America-Deimos și America-Phobos

— 89 EC: începe *uraganul Clovis*, cea mai mare dezlănțuire de energie din istoria meteorologiei solare; este publicată schița primei declarații de independență a Națiunilor Cosmice, intitulată „Pledoarie pentru înființarea unei noi structuri administrative pentru spațiul cosmic și colonizare”

— 91 EC: ia ființă Forța Spațială Federală;

— 93 EC: Andrea Silvermood-Hata cumpără planetoidul Ceres și deschide prima mină spațială privată, cu banii obținuți lansând competiția curselor solitare în jurul Sistemului Sol

— 99 EC: o armadă federală distruge Colonia Marțiană Olympus

— secolul II EC: Dionisie cel Mare și Clement Gură-de-Aur propun creștinarea oamenilor mecanici

— 112 EC: se inventează *chimia bioenergetică;* aceasta poate codifica informații cu ajutorul undelor Alpha, pentru a le stoca în mediu gazos

— 115 EC: primul atac al *piraților cosmici*, sub direcția lui Silvermood-Hata, are ca rezultat furtul unui transport de sodiu congelat, având lungimea de peste 700 km

— 116 EC: începe destrămarea Statelor Unite Terestre ale Americii (SUTA)

— 127 EC: este semnat Pactul celor Nouă, care conduce la închegarea unei Federații Americane Nordice (FAN)

— 149 EC: se încheagă Imperiul Catolic Hispano-German, care cuprinde un teritoriu de 8.850.000 km^2 și o populație de 202.324.000 locuitori

— 150 EC: proiectantul de structuri spațiale Vasili Elianov-Makarrenko îi propune regelui Frederic Alonso I, al Imperiului Catolic Hispano-German, un proiect minier menit să propulseze noua structură statală în rândul națiunilor spațiale – *praștia cosmică*. Proiectul funcționează neîntrerupt până în anul 5221 EC, trimițând către Pământ 35.776.182 de „mine”

— 152 EC: se impune ideea înființării unui cimitir cosmic

— 162 EC: filozoful Edenard Florentino Schiarri devine primul *librarian*, director al Bibliotecii Viului, primul depozit informațional realizat în vederea schimburilor de informații cu civilizațiile extraterestre

— 176 EC: Curtea Catolică Hispano-Germană acceptă statutul de profesiune al cerșetoriei, înființând denumirea de *cerșetor-mediant*

— 187 EC: *fizica dinamică* prevede existența unei „pelicule superficiale” de rezistență pe suprafața oricărui tip de material anorganic, capabilă să stocheze informații optice

— 188 EC: un grup de cercetători de la NASACom propune construirea unui far solar, pe principul *inelului Dyson*

— 209 EC: este inaugurat primul far cosmic din istoria navigației intrasolariene

— 234 EC: piratul Andrea Silvermood-Hata își anunță retragerea din activitate și se transformă într-una dintre cele mai durabile și de succes legende cosmice ale umanității

— 242 EC: un grup de savanți ai Universității Molnia din Imperiul Hispano-German anunță descoperirea faptului că artefactul arheologic *terasa de la Baalbek* este o bibliotecă informațională extraterestră

— 289 EC: Vaticanul acceptă intrarea în rândurile clerului a roboților creștini cu circuite de fidelizare

— 293 EC: descoperirea în apropiere de Micul Nor al lui Magellan a unor forme de viață extraterestră, care trăiesc direct în spațiul cosmic, denumite Gardienii Paradisului

— 298 EC: Forța Spațială Federală ia decizia unilaterală de a întrerupe fluxul informativ al farului solar, trimis către inima Galaxiei

— 302 EC: intenția Imperiului Catolic Hispano-German, condus de împăratul Bartolomé Luis Borges al II-lea, de a începe colonizarea Centurii Marțiene, în vederea stârpirii bandelor de pirați cosmici, duce la declanșarea primei faze a războiului energiei – amenințarea cu folosirea *lentilelor solare* ca arme de distrugere în masă

— 313 EC: extinderea războiului energiei în spațiu – savanții Universității Catolice Molnia construiesc o *hiperlentilă solară*, în jurul planetei Mercur, amenințând orașele Therrei

— 319 EC: forarea unui puț de aducțiune a magmei în spinarea muntelui Cerro Paranal, de către savanții Imperiului, produce declanșarea unei serii de cutremure catastrofale, în care moare familia imperială

— 336 EC: Vaticanul emite edictul de excomunicare a tuturor roboților credincioși, atât a celor de pe Therra, cât și a celor din Coloniile Spațiale

— 402 EC: Este fondată structura de sănătate publică La Guardia Medical și se instaurează regimul de dictatură medicală

— 440 EC: Astronavele de colonizare din seria *Euterpe* descoperă cristalele inteligente procariote în Micul Nor al lui Magellan, capabile să-și producă propriile microgăuri de vierme pentru a se deplasa prin spațiu

— 446 EC: apare prima variantă a Programului Nanonicelor Medicale Asklepyos (PNMA-1)

— 456 EC: nava-generație *Thales din Milet* ajunge în sistemul Proxima Centauri

— 499 EC: primul eșec de proporții al nanonicelor medicale PNMA-1, în cazul infectării unei echipe de foraj cu un virus extraterestru; PNMA-1 evoluează în PNMA-2, un program medical înzestrat cu inteligență extraumană

— 558 EC: PNMA-2 este înfrânt de un nou virus extraterestru; în Coloniile Marțiene izbucnesc cele trei molime consecutive, în care mor mai multe milioane de oameni

— 560 EC: are loc bombardarea de pe orbită a celor trei colonii marțiene, pentru eradicarea bolii, după relocarea pe sateliții Phobos și Deimos a celor 625.818 supraviețuitori; creatorul PNMA-2, Entitatea Rațională Digitală Xolotl, solicită întreruperea funcționării sale

— 561 EC: ia ființă Sistemul Solar Medical (SSM), care încearcă să umple golul administrativ și curativ lăsat de întreruperea funcționării PNMA-2

— secolul VI EC: Imperiul Catolic Hispano-German poartă un război religios cu Regatul Huasteca; crearea locandei, un scanner regenerativ, capabil să „intuiască” elementele absente dintr-un sistem informațional biologic și să-l completeze

— 612 EC: se lansează *porțile Soarelui*, primele închisori spațiale

— 672 EC: Imperiul Catolic Hispano-German se dezmembrează, ca urmare a îndelungatului război religios purtat cu Regatul Huasteca, în urma sa luând naștere două regate-marionetă și o republică-pilot

— 723 EC: descoperirea Portului Xenoc, o structură uriașă, plină cu nave spațiale extraterestre

— 733 EC: înființarea Administrației Spațiale Solariene, cu sediul pe satelitul Phoebe

— 772 EC: farul solarian este scos definitiv din funcțiune, fiind înlocuit cu *lanțul de faruri cu retransmisie*, poziționat pe câte unul dintre sateliții fiecărei planete a Sistemului

— 776 EC: Henri Manheim Lippershey realizează prima observație prin *luneta cosmică*, prinzând alinierea necesară a coroanelor atmosferelor de pe planetele Venus și Jupiter

— 798 EC: Parlamentul Sol devine operațional la capacitate integrală

— 808 EC: instalarea Roții Satelitare în punctul de convergență Chandrasekhar, din apropierea planetei Venus, și transformarea fenomenului natural de lunetă într-unul permanent

— 822 EC: Administrația vinde drepturile asupra exploatării *praștiei spațiale* cetățeanului Nicholas Flamen, care le cumpără cu astronomica sumă de 10.000 de miliarde de soli

— 890 EC: este lansată *Sara Monteverdi*, prima stație meteorologică solară

— 892 EC: intră în funcțiune Agenția de Identificare Integrală a Personalității (AIIP), având drept misiune, printre altele, și identificarea *nemuritorilor*

— 896 EC: Nicholas Flamen afirmă, într-o discuție oficială, purtată în fața a peste 11 miliarde de vizitatori ai programului NABC – For Ever, că este *nemuritor*

— 899 EC: astronava *Erebus Hallo* atinge fruntariile Sistemului Proxima Centauri

— 921 EC: Nicholas Flamen primește acceptul Administrației Spațiale de a iniția un program de cercetare medicală asupra *nemuritorilor*

— 938 EC: Papa Zefirin Macedoneanul al XII-lea emite o bulă de expulzare din sânul catolicismului, ortodoxismului, lutheranismului, iudaismului și mahomedanismului a celor 58 de *nemuritori* identificați de AIIP

— 1001 EC: nava-generație *Ostrovul stelar 001* începe colonizarea Sistemului Proxima Centauri; Parlamentul Sol hotărăște expulzarea din sânul umanității a tuturor celor 12.456 de *nemuritori*, identificați până în acel moment

— 1030 EC: Administrația Spațială Reunificată deschide primele rute pentru velierele Marinei Solare

— 1140 EC: Misha Mohorovičić realizează Proiectul Lilohabitat Mohorovičić pentru colonizarea planetoidului Ceres, dar din cauza războiului de gherilă cu pirații cosmici acesta este abandonat

— 1209 EC: Secta Brahmanică Prajapati cumpără o insulă în Oceanul Arctic și începe forarea puțurilor către Caverna Verniană

— 1228 EC: SGEI, o firmă privată cu capital olandezo-spaniol, pune bazele industriei spațiale de minerit în domeniul gazelor, începând exploatările pe Saturn

— 1344 EC: înregistrările din Caverna Verniană fac înconjurul habitatelor umane: sunt descoperite entitățile lithice cunoscute sub denumirea de *gabrouri,* forme din lavă, cu o structură faneritică, aflate la limita dintre viața biologică și cea minerală; acestea sunt produsele funcționării unui uriaș creier magmatic, aflat în centrul planetei, care-și trăiește perioada de creștere de la stadiul de bebeluș la cel de adult

— 1503 EC: Entitatea Rațională Digitală Xolotl încheie cu umanitatea un tratat de nonintervenție în Cavitatea Verniană, valabil timp de 30.000 de ani, perioadă care va permite maturizarea „zeului lithic”, înainte de încercarea reluării comunicării cu el

— 1584 EC: începe aplicarea în practică a Planului Chin-Qua Warton de agregare a primei planete artificiale din Sistemul Sol, prin poziționarea pe orbite de fricțiune a celor doi mari

planetoizi ai Centurii de asteroizi, Ceres și Vesta. Pentru a participa activ la realizarea lui, Entitatea Rațională Digitală Xolotl condiționează acest lucru de oprirea planurilor de colonizare de dincolo de fruntariile lui Jupiter, pentru o perioadă de 4.300 de ani

— 2120 EC: *Ostroavele stelare* 002, 003, 004, 005, 006, 007 sunt lansate către Sistemul Proxima Centauri pentru accelerarea procesului de colonizare

— 2210 EC: anul Primei Desprinderi Cosmice, în care structurile sociale cele mai îndepărtate de Therra își declară independența și devin autonome din punct de vedere administrativ

— 2319 EC: construirea tunurilor acvatice- Bruguel-Ellyann, cu ajutorul cărora se realizează cele șapte inele de gheață din jurul Therrei

— 2390 EC: Institutul Pentru Cercetări Fractale Booleene anunță descoperirea mișcării de rotație a Timpului în jurul propriei axe

— 2405 EC: *Ostroavele stelare* 002, 003, 004, 005, 006, 007 de tip asteroid devin sateliți permanenți ai Proximei Centauri

— 2468 EC: crearea planetoidului locuibil Gheața Veșnică, stabilizat pe o orbită eliptică în jurul Proximei Centauri

— 2726 EC: coloniștii Gheții Veșnice descoperă că Proxima Centauri este o stea fluctuantă

— 2693 EC: Administrația Spațială decretează Proxima Centauri zonă interzisă navelor therriene pentru o perioadă de 2000 de ani

— 2935 EC: este descoperit astroportul extraterestru Poarta

— 3208 EC: începe proiectul „Energie Joviană pentru Therra” (EJT)

— 3357 EC: se declanșează invazia Heechee, prin intermediul Porții

— 3362 EC: Poarta este dirijată spre coroana stelei Sol și distrusă prin remodelarea structurilor subnucleare de bază; în urma războiului Heecheean, rămân blocate definitiv peste 25.000 de astronave extraterestre

— 3379 EC: Administrația Spațială îl eliberează pe raptorul plutonian Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, solicitându-i sprijinul pentru a da de urma Portului Xenoc

— 3395 EC: Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski se declară împărat al Imperiului Oort, populat de un singur om, el însuși, și de un miliard de entități raționale inteligente, provenite din Sistemul Sol

— 3396 EC: Administrația Spațială Reunificată recunoaște statutul de asociat politic al Imperiului Oort

— 3589 EC: revenirea astronavei tahionice *Arrakis*, pornită în urmă cu un mileniu către constelația Fornax, încărcată cu spori de viermi-de-nisip care vor cotropi Therra în 4356 EC

— 4112 EC: dispare Marea Pată Roșie de pe Jupiter, ca urmare a EJT

— 4236 EC: Sistemul Sol este închis într-o *sferă Dyson*

— 4382 EC: se încheie, în manieră catastrofică, proiectul „Energie Joviană pentru Therra” (EJT)

— 4881 EC: Ethan Von Chamisso don Misere este primul om care-și transferă personalitatea pe un creier de siliciu

— 5010 EC: prima reclamă creată de structura inteligentă noncarbonică Noul Ogillvy – *capodopera Nuages*

— 5087 EC: Ogillvy realizează primele *reclame minerale* în Centura de Asteroizi

— 5144 EC: nava-toroid *Osaka Nippo* descoperă sistemul stelat cvintuplu Pladentarius, care se rotește în jurul unei găuri negre, pe o orbită stabilă

— 5192 EC: Therra intră în gara cosmică Pegasus, devenind conștientă de faptul că entități inteligente cosmice utilizează corpurile cerești ca pe mijloace de locomoție prin spațiu

— 5221 EC: omenirea își stabilește prima colonie pe uriașa stație spațială IVERNA 11, poziționată la 180 de zile-lumină de Sistemul Solar

— 5460 EC: Administrația Spațială Solară hotărăște realizarea unei arhitecturi inteligente nonumane, bazate pe structura cea mai răspândită din Univers – stelele, care are ca scop studierea fenomenului *Galaxia Sudică* din sistemul cvintuplu Pladentarius

— 5521 EC: *nemuritorul* Nicholas Flamen, revine în Sistemul Sol pentru închiderea *praștiei cosmice*, în urma unui acord comercial încheiat cu Societatea de Exploatare a Gazelor Cosmice

— 5536 EC: Administrația Spațială semnează un tratat de colaborare cu Guvernul Teritoriilor Centauriene pentru construirea unei piramide triunghiulare, care să aibă ca bază

Proxima, respectiv Alfa A și Alfa B, iar vârful să fie orientat către Pladentarius. Acesta urmează să devină cel mai puternic transputer din spațiul uman, primul dezvoltat în întregime pe o rețea inteligentă fotonică, care va înțelege misterul fenomenului denumit *Galaxia Sudică*.

— 5682 EC: directorul de programe de pe *Erebus Alticol*, cuirasatul care asigură protecția stațiilor therriene în zona Pladentarius, realizează că fenomenul *Galaxia Sudică* reprezintă un cromatofag cosmic

— 5885 EC: are loc războiul de 60 de minute dintre Therra și Coloniile Miniere Saturniene, încheiat cu victoria flotei therrane

— 6010 EC: este descoperită pe satelitul saturnian Mirandia *apa vie*, capabilă de restructurarea genetică a organismelor ce o consumă, adaptându-le la supraviețuirea liberă în spațiul cosmic

— 6432 EC: conceperea *in vitro* a lui Jean Hunt Mendel-Lamarck, primul om modificat genetic

— 6889 EC: Administrația Spațială creează Entitatea Multiplă ENAIC, în scopul de a determina factorul matematic implicat în acțiunea de curbare a timpului.

— 7120 EC: în Coroana Solară este amplasată prima Insulă, în vederea exploatării de plasmă

— 7520 EC: Leopold Alvaro Hosco Minimatti concepe *suveica ionică*, cu ajutorul căreia devin posibile sporturile solariene – Surf Ra și Desant Ra

— 7724 EC: plonjorul Eric Sant descoperă în timpul unui Desant primul biocromat, formă de viață solariană cu structură fotonică

— 7895 EC: Administrația Spațială Reunificată interzice sporturile solariene, în vederea conservării speciei inteligente a biocromaților

— 8122 EC: Entitatea Multiplă Eniac (EME) înființează Ordinul *Dervish*, care readuce în actualitate planurile străvechiului Ordin Masonic de dinainte de Era Cosmică

— 8129 EC: EME propune umanității *filozofia călătoriei fără de sfârșit*, un sistem de călătorie în timp, de tip *poltergeist,* prin care milioane de Isuși Christoși sunt aduși pe Therra pentru începerea marii Judecăți

— 8899 EC: Grupul-surogat Codinus 0001 de pe Hydra creează primul *energoid* din istoria cosmică, *Enola Nihon,* un

șarpe bioenergetic, cu independență de mișcare, lung de aproape 1000 de kilometri

— 9624 EC: omenirea încetează să existe sub forma biologică de până la începutul Erei Cosmice

— 12.122 EC: este descoperită într-un depozit de tehnologii străvechi, de la periferiile Centrului Urban Delos, *mașina timpului HGW* (anul 0 al Erei Temporale); are loc revolta ateilor împotriva fanaticilor religioși, care zguduie întregul continent afro-american, producând o sută de milioane de victime; începe Era Antireligioasă

— 12.400 EC, SGEI se transformă în SEEI și începe extracția plasmei din Soare

— 12.608 EC: este inventată Moara, primul sistem virtual de receptare, stocare și punere în condiție de funcționare a *sufletului* uman (există 998 de planete colonizate)

— 12.899 EC: descoperirea de către inginerii SBEE a plasmoizilor în razele solare (declanșatori ai apariției *cărămizilor vieții biologice*, în sistemele atmosferice de tip terestru)

— 13.178, SEEI se transformă în SBEE (Spațial Black Energy Extraction) și începe realizarea primei micro-găuri negre artificiale, cu pâlnia îndreptată în direcția altor universuri

— 14.245 EC: pe continentul Unamerikha, apare Cronos Bulevard, o cale de călătorie care traversează, pe verticală, cronologiile și spațiile.

AUREL CĂRĂŞEL

Galaxia sudică 2 - CASCADA DE NEON

Galaxia sudică, nuvela care dă titlul seriei lui Aurel Cărăşel, a fost distinsă în acest an cu Premiul Ştiinţă & Tehnică pentru cea mai bună proză scurtă şi cu Premiul Convenţiei Naţionale de Science-Fiction pentru cea mai bună nuvelă.

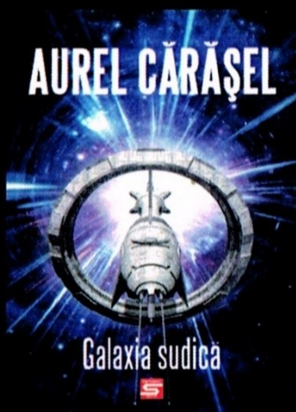
Galaxia sudică – unul dintre cele mai interesante proiecte din întreaga literatură SF românească.

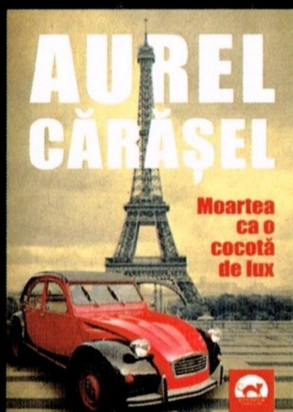
Michael Haulică

Odată ce a păşit în viitorul *Galaxiei sudice*, cititorul pasionat de SF nu va dori să plece prea curând, ci, dimpotrivă, va aştepta cu nerăbdare o nouă aventură.

Lucian Dragoş Bogdan

De acelaşi autor:





www.tritonic.ro/ebooks
www.tritonic.ro/blog
www.tritonic.ro



Recomandat de:







